

കെമ്പ്രേഷി

എൻ. കമാരൻ ആധാൻ.

ക്രൈസ്തവി

വൈദിക കാലത്തെ ഹിന്ദുക്കളിൽ
മതം, സമൃദ്ധായനടപടി ഇവരെ കാണിയ്ക്കുന്ന
രം കുമാ.

പരിഭ്രാഷ്ടകൾ,
എൻ. കുമാരൻ അനുഭവൻ

സ്വന്തമിച്ചു കൊടുവി റൂബൻ

(Copy Right Reserved)

സംഖ്യാഭരം അസ്സ്, എറണാകുളം.

വില 8 രൂപാ.

1953

വിഷയങ്ങൾ

— * —

ബഹുമാനം	1
സപ്താികൾ	17
ആരത്മാനായുമാഡിവേക്കം	31
ജീവാത്മകാവൃം പ്രഥമാദാവൃം	48
അനകച്ചുരത്തെ വിദ്യാലയം	65
ആരത്തുക്കാം അനാരത്തുക്കാം	74
സ്വര്യംവരം	87

ଓଡ଼ିଆ ଲେଖକ

ଶ୍ରୀ ପଦମାନାବ

ഒ വ വ ①

ഈ കമ എൻ “വിവേകാദയ” മാസികയിൽ
അല്ലെന്നുമറയി പ്രസിദ്ധേപ്പിടത്തി പുതിയിയാക്കിച്ചുള്ള
മാണ്. ഇതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് മുലക്കിന്റെ കഞ്ചിപ്പ്
പണ്ഡിതസീതാനാമത്തപ്രശ്നങ്ങൾ അവർക്കുള്ളാക്കണം.
അങ്കേരിം ഒരു ബഹുജാളിയും ഇൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന
തത്പര്യത്താനുകളുടേയും ഗ്രന്ഥകാരരാജാക്കങ്ങളും ഇടയിൽ
പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനരംഗത്ത് അർഹിക്കുന്ന ധാരුരാ
മാണ്. ഈ കല്പവിതകമ പ്രഹാരണപ്രകാശപത്രി
എത്തുകിൽ സ്ഥാപിപ്പിക്കുന്നപ്രകാശപത്രി ചില സംഭവങ്ങൾ
ഒരും, അതിൽ ആദ്ദീപനപരമിക്കപ്പെട്ട നിക്ഷേപം വോദം
നത്തപ്രകാശിച്ചുണ്ടും. ആധിക്യംമാക്കി എഴുതിച്ചിളിഞ്ഞതാക്കാം.
“ചാത്രംവർണ്ണം മയാ സൗഖ്യം മുണക്കമ്പാവിഭാഗംം”
എന്ന റീതാവചനങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കിവരുണ്ടും.
ഉത്തരവാദികളും ഹിന്ദുപൊന്തരമാർ സാമ്പാദിക
കൂത്രങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുമാണുള്ള അഭിപ്രായ
മാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ പ്രധാനമായി ഇതിലേക്ക്
പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നതോന്നം. പ്രാചീന ഹിന്ദുക്കഴിവുടെ
ഇടയിൽ മുകേഡക്കണ്ണായിരുന്ന മാനപ്പന്മാറ്റിതിയും,
വിജ്ഞാപ്രാസത്തിൽ അവർപ്പുത്തിയിരുന്ന സ്ഥാനവും
മതസംബന്ധമായ ചിന്തകളിൽ അവക്കണ്ണായിരുന്ന
സപാതത്രപ്രവും, യോഗപ്രതയും എത്ര അഭിലൃഷണീയ
മായിരുന്ന എന്ന വാനക്കാർഷം ഇതിൽ നിന്നും അറി

യാം. ഭദ്രാധാര അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖതിലെ കുന്നം നാലും അഥവായങ്ങളിൽ കാണുന്ന സ്വന്നസം ഭാഷണത്തിൽനിന്ന് മനസ്സിലശുന്നതു വെട്ടിപ്പായും വെളിവായും പ്രയോഗമാക്കിയിൽനിന്ന് "അഹിപ്പാ ലു വിഷമമാണ്". വേദാന്തവിജയങ്ങളിൽ രസമി സ്ഥാത്തവക്ഷം—ഗ്രന്ഥകത്താവുതന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല പോലെ—അതു രണ്ടായിരായങ്ങളും തള്ളിക്കാണുന്നതാൽ തടവുക്കിടക്കാതെ ഖതിലെക്കട്ടാരം പൂർത്തിയായും അ നാലുവിക്കാം. അതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെയുള്ള വായന ക്ഷാക്ഷിക്കുടി അനാസ്യമയിലാക്കേണ്ടതില്ല. ചെരുതാ ബന്ധിലും വൈദികക്കാലത്തെ ഹിന്ദുക്ക്രാന്റ് ചരിത്രം, മതം, നടപടി ഖാവയെ ഖതു. തന്നെത്തപ്രതേതാട വ ഫ്ലിക്കന ഒരു അവപ്പായിക ഖംഡീഷിൽരുചുന്ന വേറെ ഉണ്ടെന്ന തോന്നുന്നില്ല മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഖതാം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അഭാവത്തെപ്പറ്റി പറയേണ്ണ തിലുല്ലോ. ഖു സംഗതിയാണ് തജ്ജിമയിൽ എന്നു പ്രോപ്പിച്ചതു്. തപ്രക്രാഡണാംബവർക്കൾ ഖതിന്റെ കൂലഗ്രന്ഥംകൊണ്ട് ഉദ്ഘാടിച്ച ഫലം ഖംഡീഷ് അറയാത്ത മലയാളി ഹിന്ദുക്കർക്കു് ഖുഖ്പരിഭ്രാംഖകൾ സിഖിത്തുക്കിൽമതി.

തിങ്കവന്നതും.
3_3_1913. }

എൻ. കമാരൻ. ആഡാൻ.

ര ര മ റ റ യി.

വൈദികകാലത്തെ

ക്രി ക്രി.

അം ലുപ്പ ച യ 0 1.

വച്ചമാനം.

ഞാൻ പറയുന്ന കമ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് വാ
യനക്കാർ മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തോ മഹറാ ഉള്ളവരാ
യിൽനാലും മനോരമമാണുമായി *ബുഖാരിയിലേ
കഴ് സ്ഥലം മാറ്റിക്കൊള്ളുണ്ടതാണ്*. ആ വാഹന
തെത്തെന്നു, ഉദ്ദേശം ഒരു നാലു സഹായവഷ്കാല
തെത അതിന്തുമിച്ചപോകുന്നതിനും അവർ ഉപയോ
ഗിച്ചുകൊള്ളുണ്ടതാണ്. കാരണം, പുരാതനമായ
ഉപനിഷത്തുകളിൽ പ്രതിപാദിതങ്ങളിൽ അ രാഘു
ങ്ങളുടെ രഹനയ്ക്ക് ഹേതുത്തുക്കാഡ്മായ ഷുച്ചസംഭവങ്ങൾ
ഈ നടന്നകാണിക്കുന്ന കാലത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ
പറയുന്നത്. നമ്മകൾ മിമിലയിലെ പുരാതന നഗര
മായ ജനകപുരത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ നില്ക്കും.
അബ്ലൈക്കിൽ സങ്കല്പമാക്കു ചീരിക്ക വിത്രുത്ത്, ആകാശ
ത്തിലുടെ ആ നഗരത്തിന്റെ ചുറവം പറക്കാം. അതു
നമ്മുടെ ദർശനവ്യാപ്തിയേ അധികം വർണ്ണിപ്പിക്കാം;
നമ്മുടെ ചുറവം നടന്നകാണിരുക്കുന്ന സംഗതികളും

* പഴയ നിമിഷ

നല്ലവേദം കണ്ണറിയുന്നതിനു നമ്മുടെ അധികാരിക്കാം സഹാ യിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇനക്കപുരം—ഞാൻ വായനക്കാരും ഓർമ്മപ്പുട്ടേന്തോളം ആവശ്യപ്രകതയില്ല—പുരാതനകാലത്തെ വിഭ്രാഭ്രാസത്തിന്റെ വലിയ പ്രോത്സാഹകൾ, വൈദികരാന്മുഖിയയത്തിൽ ധാരണ വൽക്കുമഹിയുടെ സഹചരനും, സൗഖ്യത്രമായ രാജ സ്ത്രീയുടെ നഗരമായിരുന്നു. പിഛും പ്രാതേതു ഭത്തിഹാ സങ്കുല സീതാദേവിയുടെ പിതാവായും ശ്രീരാമന്റെ ഒപ്പത്രനായും തുടി ആ രാജസ്ത്രിയെ വിശ്രംഖന്നുണ്ട്. പ്രാചീനമായ ഇനക്കന്നരത്തിന്റെ പ്രാത്യേകിയിൽ ഇടയ്ക്കുടെ ചെറിയ കന്നകളേംബുദ്ധതുടിയെ മുന്നപ്പെട്ടാവിച്ചുപോലെ നമ്മുടെ ആകാശത്തിലും പറക്കാം. വസന്നസ മയത്രള്ളി ഒരു പ്രസന്നമായ പുലർക്കാലമാണ്. ഉദിച്ചിട്ടും കന്നര മൺിക്രൂറേ ആയിട്ടുണ്ട്. മുന്ന പാനമുാർ മെമ്പാനത്തിൽ തുടെ മനമായി നടന്ന നഗരത്തിലേക്കു പോകുന്നതായി നാം കാണാം. മുന്നപേരും പൊക്കമെഴുളുവാം ദ്രവ്യരൈറമാതമാണ്—ബീഹാരിലെ ആധുനികനിവാസികളേക്കാണും വളരെ ഭേദിച്ചിട്ടാണ്. അവരിൽ രണ്ടുപേരും അക്കാലത്തെ രീതിയന്നസരിച്ചുള്ള ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു; ഓരോത്തനും കൈയിൽ കാരോ വില്ലുണ്ട്. അന്മുഖം ദിനിന്തന കാരോ ആവന്നാഴി തോളിൽ തൊഢ്ടത്തി മുതകിൽ താങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഉറയിലിട്ടും കാരോ വാദം അരയിൽ തുങ്ങിക്കിടക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒറ്റ നോട്ടംകൊണ്ട് അവരെ ഏതു വർദ്ധത്തിൽപ്പെട്ടവരാണും തിരിച്ചറിയാം—ക്ഷത്രിയരാണ്. മുന്നാമത്തെ ആദി ഉട്ടപ്പിന്റെ മോട്ടിയില്ലായ്ക്കും, മുഖത്തിൽ സൗമ്യരിക്കുന്ന സഹായവമായ ഉത്സാഹവും, വാക്കി

என்ற அதற்குமாய டிருவீராங்காளி⁹ கை பள்ளித் தாய பூாவமளங்காளையை எழில்புத்திற்கு தீர்த்தாக்காம். அலேக்கும் வாஸுவத்திற்கு ராஜாவின்றை கை விரப்பூ மறுதியாய மிதுகெனை ஜீஹி அல்லாதெ மராதை அல்லாயின்றை. ராஜாவு தனை ஹாரமேல்லி தூக்கினை ஏடுதொ பூர்யான காஞ்சு நித்திரிப்பாங்காயை அந்தத் தை நாராத்திலேக்கு போய்கி, அலேக்கும் ஹூ யோல்லாக்கத்தெட அக்குவடியோட்டித்தெட ஜங்கப்புரத்தில் ஸப்ருவத்திலேக்கு மடக்குக்காயாயின்றை. ஹூ ராங்க க்ஷத்ரியமாக்கெட ஸமிதியேயூ. யோத்துதயேயூப் புரி கம மேலூந்போக்குவேர்க் கழகத் தெருக்குடி அரியா. ஹூ முந் பாய்மாக்கும் கை ஸஂலாப்பள தத்திற்கு நிமிடநாயிரிக்கியாளை¹⁰. தலைால்பு நழகை அதின்றை கை ஹாரா கேராக்காம். க்ஷத்ரியரிற்கு கரை கூட ஜீஹி யோடாயிட்டு ஹைக்கினை பரியுன:—

““பூஜ்ரபாபரே, தொங்க காலையிற்கினை மட கூடி வங்குமுதலை அவ்விடதெதை முவருது கை புதேபுக் கிடையுக்கெட லக்ஷ்மை களங்கொள்ளிரிக்குனை. ஹபூங் டு நழகை ஹூ ஸஂலாப்பளத்தின்றை மலபுத்திற்கு அவ்விடதெதை எடுதயு விழ்யாதைத்திற்கு ஸபுவரித்து கொள்கூடும், அங்குவேஷமாயு. ஹரிக்கென்று தொங்க ஸுக்கி கங்கை. தைக்கேலோடு” துரை பரியுனதினை விரோதம் மிகூக்கிற்கு அவ்விடதெதை கிடையுக்கெட காரளை. தைக்கை கூட அரியித்துப்பாக்கு தைக்கை அவ்விடதெதை கேக்கு ஏடுர வு. தீதங்களாயிரிக்கூடும்.”

மிதுக்கு:— “யஜ்ஞத்தை, நிக்கைலீலு விழுமித்து நிலுங்கினை மரத்துவயேல்லதாயை எடுக்குக்கை கையங்களையிலை. விழுமிதுக்கு அது மஹாஸல

കഴിഞ്ഞ പിറേരണ്ടതനെ എൻ്റെ ചിന്തയെ
സൂചിപ്പിക്കയും, അതിന്റെ കാരണത്തെ അ
നേപ്പിക്കയും ചെയ്യിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി
പിന്നീട് സംസാരിക്കാമെന്ന അദ്ദേഹത്തോട്
ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇതുവരെ അതിനു
സൗക്രംഖ്യങ്ങളെല്ലാം. ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ രണ്ടാം
ക്ലേയും കനിച്ചു കിട്ടാം നിർബന്ധമായി
സംസാരിപ്പാൻ തരമായതുകൊണ്ട് എൻ്റെ
എയ്യത്തെ നിങ്ങൾക്കു തുറന്ന കാണിക്കുന്നതി
നു ഒരു വിരോധവുമില്ല.”

യജ്ഞത്തെത്തൻ:— “എത്രു് മഹാസഭയപ്പറിയാണു്
അങ്ങു സംസാരിക്കുന്നതു്? ഞാൻ സ്ഥലത്തില്ലോ
യിരുന്നു. അതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഒന്നും കേട്ട
മില്ല. ഞാൻ കാരിക്ക ചുരുപ്പുട്ടേപാരു കൊ
ട്ടാരത്തിൽ ഒരു വലിയ ധാരത്തിനുള്ളിൽ
ങ്ങൾ നടന്നകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ആ
അടിയന്തരത്തോടു് സംബന്ധിച്ചു ചുല്ലു സഭയേ
യുംചുറി ആയിരിക്കുമോ അങ്ങു പറയുന്നതു്?”

വിജ്ഞമിത്രൻ:— “നിങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നതു നിങ്ങൾ
ക്കു വലിയ നശമാണു്. അതുപോലെ ഒരു സഭ
ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. * അതിനു തുല്പനായ കനി
നെക്കറിച്ചു ഞാൻ ഒരിക്കലും കേട്ടിട്ടില്ലു്.”

യജ്ഞത്തെത്തൻ:— “നിങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാരിൽ ആരു
ണു് ആ സഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചുതു്?”

വിജ്ഞമിത്രൻ:— “ഉയൻ്തരം പണ്ഡിതന്മാരുടെ ത്രിക്ക്
തതിൽ ആക്കംതന്നെ മെഴുന്നമയിരുന്നില്ല. എ

* സ്മാരണാശ്രമം ഉപനിഷത്തു മുന്നാം ശാഖയാം. നോക്ക.

‘ମାତ୍ର ଶୁଣିତି କାହିଁଯିବନ ପ୍ରସଂଗରୁ ଅବି
କେବ ପୋତ୍ରଙ୍କାଳର ଯାଜନୀବଲ୍ଲୁପ୍ରମହଣ୍ଡି ପର
ତେବେ ମଧ୍ୟଦିଵ୍ୟମାଣ’ ପ୍ରସଂଗଙ୍କାଳର ଛୁଟକିତି
କି ଏହିବୁଂ ପ୍ରମ୍ଭାଵଯୋଦ୍ଧୁମାଯିରିଷନ୍ତରୁ’’
ଯାଜନୀବଳରୁ:— “ଏହିଯାଇକଣ ବାଦବିଷୟରୁ?”

യജ്ഞത്വത്തിൽ:— എന്നാണ് ഇരുള്ള വശമല്ലോ അല്ലെങ്കിൽ എത്രം എത്രം

മിത്രൻ:— “അമൃതം അഭ്യന്തരിക്കുന്ന പ്രവർത്തി അല്ലെങ്കിൽ സാമ്പത്തികമായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്നാ

യാളും അതിന്റെ ഫലം വളരെ നന്നായി. യാജകവല്ലപ്പൻറെ പാണ്ഡിത്രവും അല്ലപ്പാതമും കാരണവാദികളും അതു സുരഖിയമായ സഭയേ ഒഴിച്ചു മരുന്നാൽ അവസരത്തിലും തന്ത്ര ഉജ്ജ്വലിച്ച കൊണ്ട് “പുരത്തേക്കു” പ്രസരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു ഇപ്പോൾ ചെറുപ്പമാണ്. ഇപ്പോൾ വയസ്സു അത്യിട്ടുള്ളൂ. ജീവിതത്തിന്റെ അതു രംഭത്തിൽതന്നെ വിവേകരകത്തിയുടെ പ്രഭാവം ഇതാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഷുജ്ഞപ്പുത്തുപാം പ്രാപിക്കേണ്ടാണ് അതു എത്ര കേമമായിരിക്കും. വൈശ്വനായനമഹർഷി തന്ത്ര യോഗപ്രാന്തര ഒരു ഷ്പൃതപത്രത അവവദിക്കാതിരിക്കും. ചെങ്കുത്തു അതുമായിരിക്കും” *

യജകത്തെത്തൻ:— “അതു” ഒരുപ്രകാരത്തിലും യാജകവല്ലപ്പൻ ദോഷകരമായിരിക്കുമെന്ന ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. നമക്കെതന്നെയും അതു ഒരു ഒഴുതേയും ഉണ്ടാക്കുകയില്ല. വൈശ്വനായനൻ പഠിപ്പിച്ച വേദം “തൃജ്യയ്ക്ഷ്മേദ്യേദം” അബന്നുന്ന യാജകവല്ലപ്പൻ നിർമ്മചിച്ചിരുത്തു ശരിയാണ്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിഷ്യൂജനങ്ങളിൽ ചിലരിക്കനിന്നു അതു വേദം കേട്ടിട്ടില്ല. മനുവും ഗ്രാഹണവും (കൂലവും വ്യാവസ്ഥാവും) കൂടി ഒരു

* യദ്ധാദ്യും, മുളം തൃജ്യം എന്ന രണ്ടു ശാഖകളിൽ പിരിച്ചിരിക്കും. ഇതിൽ തൃജ്യയദ്ധാദ്യും വൈശ്വനായനൻറെ നംമത്തിലും മുളം തൃജ്യയ്ക്ഷ്മേദം അംജനവല്ലപ്പൻറെ നംമത്തിലുമാണ് മുസിഡമായിരിക്കുന്നതും. ഇതു സംസ്കാരിച്ച മുക്കവായ വൈശ്വനായനൻ അംജനവല്ലപ്പൻമായി നുതിക്കേണ്ടിവന്നവതു.

വിലക്കണമായ റീതിയിൽ കൂട്ടിക്കുഴ്ച്ച മിറു
മാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതിനെന അ
ബ്രഹ്മഗം ചെയ്യുന്നതു ഒരു ലഭ്യമാറിയിൽ പ്രവേ
ശിക്കുന്നതുപോലെ ആണ്. അങ്ങിനെയുള്ള
കൈ വേദത്തെ തുജ്ജം (കരത്തത്തു) എന്ന പറയ
നുതു എത്രയും യുക്താനെന. അവിടത്തെ
സഹായത്തോടുകൂടി ധാരണവല്ലുകൂട്ടുമഹർഷി
ഖ്രോപ്താർ സന്ന്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
തുകയജ്ഞവുമ്പും അ നാമത്തിനു അർഹമായിരി
ക്കുമെന്ന താൻ അതാംസിക്കുന്നു. എങ്കിനെ
എക്കിലും ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി കരേങ്കൂടി വി
ശ്വാസമായി മഹറാവവസ്ഥത്തിൽ അനേപാഷി
ക്കണമെന്നു എനിക്കു ആറുഹമ്മണ്ട്. വിജ്ഞമി
തന്ന പറയുന്നതുപോലെ ചോദ്യം “ധാരകരം”
മഹർഷിയുടെമേൽ വർഷിപ്പാൻ കാരണമെന്നൊ
യിൽനു എന്ന ഖ്രോപ്താർ അവിടുന്ന ദയവുചെ
യ്ക്കു പറഞ്ഞുകേട്ടാൽ കൊള്ളാം.”

മിതൻ:— സഭ കൂട്ടിയിൽനു ദിക്കിനുടയ്ക്കുന്ന കൊന്ദു
കളിൽ ചൊന്നപൊതിഞ്ഞുള്ള ആയിരം പത്ര
ക്കണ്ണു ഒരുക്കിനിരത്തീടു മഹാരാജാവും സഭ
മാനോട്ടു പറഞ്ഞു. “പുജ്ഞരായ മുഹമ്മദൻ,
നിങ്ങളിൽ മുഹമ്മദിനമനായ ആരംകൾ” ഈ
പത്രക്കണ്ണു കൊണ്ടുപൊഡ്യൂള്ളാണോ.”

യജ്ഞത്തെതൻ:— “ഒക്ഷയായി! തന്നതാൻ മുഹ
മവിത്തമനാണെന്നു ഒഹാഷിക്കാൻവേണ്ട അവി
നയം ആക്കാണണണാവുക?”

മിതൻ:— “അതാണ് യാജ്ഞത്തെവല്ലുപ്പൻ ആദ്യം സ്വ
ല്പം സാഹസം പ്രവത്തിച്ച എന്ന താൻ പറ

തെരു” അങ്കേഹരത്തിനു പത്രക്കേളാട്ടിൽ മുതിപ്പത്തി നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. അതു വർഷിച്ച് ഒരു ദിവസം ചാപലപ്പുമായിത്തന്നെ തീന്തിട്ടണ്ട്” എല്ലാവരും ഏറ്റവും ചീക്ഷിക്കുന്നതും, പത്രക്കാളെ ആരുത്തം ആവശ്യപ്പെടാത്തതും കണ്ണിട്ട് അങ്കേഹം തന്റെ റിഷ്പ്പറിൽ ദൈത്യനോട്, “പ്രിയധിക്കട്ടീ! നീ ഈ പദ്ധതിക്കു തെളിഞ്ഞു എന്നു ആറുമത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപൊണ്ടാരുക്” എന്ന പറഞ്ഞു.

യജ്ഞത്തെന്ന്:— “ഹാ! എന്തു സാഹസമാണ്”

മീതുന്ന്:— “അങ്കേഹരത്തിന്റെ നടത്ത എല്ലാവക്കും സാഹസമായിത്തന്നേതാണി. സഭമഴുവൻ ഉച്ചതിലെല്ലുക്കിലും മന്ത്രാധിക്കതമായ ഒരു സംസാരം നടക്കുകയും ചെയ്തു. ഒട്ടവിൽക്കു മഹാരാജാവിന്റെ ഫോതാവായ അപേക്ഷയും തന്റെ കോപവിക്കാരത്തെ വെളിമെപ്പുട്ടത്തിക്കൊണ്ട് യാജ്ഞത്വവല്ലപ്പനോട്” ഇങ്ങനെനും ചോദിച്ചു.—‘മാനപ്പരുതാക്കളാണ്’ നമ്മുണ്ടു വരുമ്പുതുക്കാരം മുഹമ്മദിത്തമാർക്ക് എന്ന താങ്കൾ വാസ്തവമായും വിചാരിക്കയാണോ?’ യാജ്ഞത്വവല്ലപ്പന് പറഞ്ഞു. ‘മുഹമ്മദിത്തമായ ആളുന്നിനായി ഞാൻ നമ്മുരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ ഈ പത്രക്കാളെ കിട്ടേണ്ടെന്നു എനിക്കു ആരുഹമണ്ട്’ പാക്കി എന്നോട് ചോദിക്കുന്ന എല്ലാ ചോദപ്പങ്ങൾക്കും ഞാൻ മഹപട്ടി പറകയാണെങ്കിൽ ഇവയെ ഞാൻ എടുത്തുകൊള്ളുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്ക് വിരോധമണ്ഡാകയില്ലല്ലോ. എന്നോട് ചോദിച്ചുകൊള്ളുവിന്! എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമാണ്”

വിഷ്ണുമിന്നേൻ പറയുന്ന ചോദ്യം മാര്യുള്ള നിമിത്തം ഇതാണ്; നിങ്ങൾക്കും ബാശയുകൾക്കുള്ള ദേഹം അപ്രേരിതതിന്റെ അടയ്ക്കൽനിന്നും അംഗത്വം മൃച്ഛപരമാം കേടുകൊള്ളാം.”

യജുമിത്തരാർന്ന്:— “ഞാൻ നിത്യധാര്യം അങ്ങിനെ ചെയ്യും; എന്നാൽ ഇപ്പോൾ എൻ്റെ പ്രധാന ചോദ്യത്തിന് അങ്ങും ദയവുചെയ്യു മരവടി പാര്യണം. സഭയെ പററിയ വിചാരങ്ങൾക്കാണു്” അതു ഞാൻ മറന്നപോകുന്നു. അവിടെത്തെ ചിന്തയുള്ള കാരണം എന്താണു്? നമ്മുടെ സംജ്ഞാപ്രാണത്തിനു വിശ്വാസമായിരിക്കുന്ന സഭയുള്ള അതു മായി എല്ലാ സംഖ്യാബന്ധങ്ങളും അതു മായി എല്ലാ സംഖ്യാബന്ധങ്ങളും?”

ചിത്രൻ:— “എൻ്റെ ചിന്തയുള്ള എൻ്റെ പുതിയാണു് കാരണം; ഇപ്പോൾ അവർക്കു പതിനേക്ക് വയസ്സാണു്” അവക്കു വേളിക്കഴിഞ്ഞു കൊടുപ്പാണു് എന്നിക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഫ്ലോ; എന്നാൽ എന്നിക്കു അതു സാധിച്ചിട്ടില്ല.”

വിഷ്ണുമിത്തരാർന്ന്:— “അവിടേക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന ചരയുന്നതിന്റെ അത്മം എന്തായിരിക്കും? അവിടെത്തെ പുതിയെയപ്പോലെ ഒരുവിയും ഉത്തമമയായ ഒരു കന്തുകയെ കാണുന്നതു ഭർഖമൊണ്ടു്” ചിന്ന അങ്ങു് നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള യവത്തിക്കളിൽ മററാക്കും സുലമല്ലാത്തവിധി. വിദ്യാഭ്യാസവും അവക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നു. മെത്രേയി വേതത്തിൽ തന്റെ ഇളയമയായ ഗാധ്യിയെയപ്പോലെ ഉയൻ്റെ നിലയിലുള്ള ഒരു പണ്ഡിതയും വാഗ്മിനിയമായിത്തീരുന്നതാണുന്ന എ

നേരം സ്നേഹിതമാരോട് താൻ പലപ്പോഴിം പറ എത്തിട്ടണിക്ക്. ഈ യോഗ്യത തികഞ്ഞ ഒരു യുവ തിക്ക ഒരു അറഞ്ഞപ്പവരനെ ലഭിപ്പാൻ വല്ല പ്രധാനസ്വന്മാജോ? നമ്മുടെ നദരം വിഭ്രാമാരായ യുവാക്കന്മാരെക്കാണിക്കയാണല്ലോ”

മിത്രൻ:— “വിഭ്രാമാരം സുചരിതമാരമായ യുവാക്കന്മാരുടെ കുറവില്ലതനെ. മെത്രേയിൽ കൊച്ചത്തുകളും എനിക്കു സാധിക്കാത്തതു അതുകൊണ്ടല്ല. മെത്രേയിയുടെ, നിങ്ങൾ ഈ സ്ഥാപ്തപരമുണ്ടുവാം വിഭ്രാമ്പാസംതനന്നയാണ്” അവളുടെ വിഭാഗത്തിൽ പ്രതിബന്ധമായി നിശ്ചിയന്ത്രം.

യജ്ഞംഎത്തത്തൻ:— “എങ്കിനെ?”

മിത്രൻ:— “വൈശ്വനബാധനമായി പിരിഞ്ഞതുമതൽ യാജ്ഞംഎത്തുപ്പൻ ഒരു പുതിയ യജ്ഞത്തേപ്പത്തെ സന്ന്യാനം ചെയ്യാൻ എന്നോട്ടുചേന്ന് ഉദ്ധമിച്ച കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലോ. സന്ന്യാതാക്ഷേത്രം ഒരു ചെറിയ ദോഹം ദിവസേന എൻ്റെ അത്രുമതതിൽ കൂടാവണിക്ക്. ഈ യോഗത്തിൽ ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴിം തങ്ങളുടെ പ്രധാന ജോലിയെ നീട്ടിവയ്ക്കുകയും, മുഹമ്മദിനെ സപാവം, ഉപാസനാക്രമങ്ങൾ മുതലായ അതിലുംതന്മീകരിക്കാതിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളേപ്പറ്റി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുകയുംചെയ്യു പതിവാണ്. ഈ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു എററുവും അറുപ്പാദകരവും, അതാനാഭിപ്രാഖ്യാനികരവുമായിത്തോളം

ന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് തങ്ങൾ അതിൽ റാഡിമിനുരായിട്ട് പലപ്പോഴാം അവഹാരവും, നിദയുംതന്നെ വിസ്തരിച്ചപോകാറുണ്ട്. റാസ്റ്റി യോഗത്തിൽ മികവൊരും മുടങ്ങാതെ ഹാജര സൗഖ്യിരിക്കും. എൻ്റെ മകർക്ക് എൻ്റെ പത്രീസഹാദരിയോട് ഭയമായ പ്രശ്നങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമല്ലോ. അവ ഒരു ഇളയമു പോകുന്ന ദിക്കിലെല്ലും നിയമേ ന അവരുക്കും പോയേ കഴിയു. ഈ രാജ്യത്തി കുറ എല്ലാ ഭാരക്കുളിലുംനിന്നു വിദ്യാഭ്യാസ ക്കൊയി സമാതമിച്ചിരുന്ന അ മഹാസഭയിൽ കൂടിയും അവരു റാസ്റ്റിയോടൊന്നിച്ച് പോയിരുന്നു. അവരുക്കു റാസ്റ്റിയുടെ അടക്കാരി ഇരിക്കുന്നു. അവരുക്കു റാസ്റ്റിയും അവരു മറ്റു മാനസ്ത്രൂട്ടി കൂടിയും കൂടിയും അ വലിയ ചതുരസ്രാഡാലയ ദു വലത്തുവരുത്തെതെ വരാന്തയിലാണിരിക്കേണ്ടിവന്നതു്. റാസ്റ്റിയുടെ അസന്നം അപ്പാട തന്മാരിൽ പണ്യിത്തമന്നാടുന്ന ഇടയിൽ ചതുരസ്രാഡാലയുടെ ഏററുവും ഉള്ളിലെത്തെ മണ്ഡലി യിൽ ആയിരുന്നു. എതായാലും എൻ്റെ മക്കളും സംബന്ധിച്ച് എന്നിക്കു പറവാനുള്ളതു ഇതാണു്. അവക്കുപ്പാലുള്ള ക്കു ചെറിയ പെൺകിടാവിനു തങ്ങളുടെ വാദപ്രതിവാദവിഷയ ക്കുള്ളുകൾിച്ച് എന്നെങ്കിലും മനസ്ത്രിലുക്കുമെന്നു ഞാൻവിച്ചാരിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവരു ദിവസംമഴവും ഈ വിഷയങ്ങളുപറ്റി ചിന്തിക്കും സംസാരിക്കും ചെയ്യുതന്നെ കഴിച്ചുകൂന്നതായി കാണുന്നു. ഇതാണു് അവളുടെ വിവാഹത്തെ തട്ടക്കുന്നതു്.”

വിഷ്ണുമിത്രൻ:— “അവിടത്തെ ചുതി അവിടനു വിവരിക്കാംപോലെ അല്ലോതെ എങ്ങിനെയാണീറിക്കുക? അവർ പതിനേക്കാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു വൈദിക റാസ്സുപണ്യിതയായിത്തീരുന്നതിൽ അതുകൊമ്മാനമില്ല. എന്നീര ദീർഘമാണും സഹാമാവാൻ ഹോക്കന്തായി തോന്നുന്നു. അവർ ഇളയമരയേപ്പാലെ ഒരു ശ്രദ്ധചാരിണിയാവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നാണോ അങ്കു വിചാരിക്കുന്നതു?”

മിത്രൻ:— “മിക്കവാറും അങ്ങിനെതന്നു. അവർ പറയുന്ന്. ‘നീക്കിൽ’ ഞാൻ ഇളയമരയായ ടാർഡിയേപ്പാലെ ശ്രദ്ധചാർത്തുലുതും സപീകരിക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ അവിടത്തെക്കു് സാഖ്യമാക്കാൻ കഴിയുന്നപക്ഷം ഞാൻ യാജത്വാല്പൂർമഹാക്ഷിരയെ വരിക്കാം. ആ മഹാസഭ കഴിഞ്ഞതുമത്തൽ ഇംഗ്ലിഷും അവളുടെ എഡയത്തിൽ പ്രശ്നവലമായി വേദത്തിനിരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നീര ചിന്തയും ആ സഭയുമായിള്ള സംബന്ധം എന്നതാണുന്ന ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായില്ലോ.”

ധാരണക്കേരൻ:— “മനസ്സിലായി; എന്നാൽ അവിടതെക്കുള്ള പ്രധാനസമരതാജ്ഞനു എന്നിക്കു നല്ല വള്ളം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവിടത്തെ ചുതിയെ സപീകരിക്കുന്നതിൽ യാജത്വാല്പൂർക്കു അപരിമിതമായ സന്തോഷമുണ്ടുണ്ടോയിരിക്കു എന്നാണു് എന്നിക്കു തോന്നുന്നതു്.”

മിത്രൻ:— “നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ പറയുന്നതു യാജത്വാല്പൂർക്കുടെ ഗ്രഹപ്രജീവിതത്തെപ്പറ്റി അറിയാത്തിട്ടാണു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം ഒരു വേദിക്കഴി

எனத அறிக்கைகளைத் திட்டத்தைக் காட்டு நினைவு
முறை அரியுமென்றாலாவா. அப்பேர்ம் வேட்டிரீக்க
நான் என்ற மாநாடு ஸ்தாத்தைய கத்துக்கெ
மக்கூ அடுளோ. ஹை மாநாடுவதி யாஜ்ஞவ
தூப்பு மிகவொடு எல்லா ஸஂதாதிக்கூலும் கை
அரங்குப்பயாய டாந்துயாக்கன. அவர்க் குரிசுவும்
ஸெஷன்துவதியாய கை ஸ்தீயாளோ; ரூபரென
ததித் தாதிஸமத்தையாளோ; எல்லாரிசிலங்மேலு
யிர கரிக்கல் காளைச்சையா ஸஂஸாரிக்கையை
செழூத்துக்கூ வக்க் பிளை கரிக்கலும் மரங்போ
காள் கஷீயாதிரிக்கைத்தகவேண்டும் அநு கோம
தூவும் மழுவெழுமாய கை ஸப்ளாவவிழைப்பவும் அ
வர்களெடு. எனால் எல்லூபாசீக்கிலும் யஜ்ஞவ
தூப்புக்கர் ரூபரத்தித் தெப்பாக்கு எது மழுர
மாய ரீதியிலாளோ அவர்க் குரை உபசரி
களானது. ஹால்லுமாய வெழுமானம் விடை
தெதாந் கலாந் வசீஷந்துக்கூ மனோஹரமாய கை
மன்னுதித்தைக் காவத்தூட முவும் உடனை திதீ
ஆடுளை. அநுகொளோ அவகூசரித்து மனஷ்பா
துதியிலுக்கூ கை பேவியென்பூதை விசாரி
பூங் என்கிக்க கஷீயுள்ளிலு. யாஜ்ஞவல்லூப்பு
ஹை உத்துக்கூயாய டாந்துயித் தாபாரமாய அநா
ராத்துக்கெள்ள என்கிக்கியை. ரஷாமதைக
விவாஹத்தின் அப்பேர்ம் பேரித்தாயாக்க
கென்று. அக்குகென கென செழூ ஹுவதைக் குரை
ஸ்தாத்துமஸ்துவத்தின் வெக்கலும் வகுத்துக் குரி
க்கூ கஷீக்கியிலு. விசேஷித்து என்ற மக்க
வூலயும், லோகபரிசயம் ஹப்பாத்துவத்துமாளோ.

അവർ എഴുപ്പാഴം വിവേകചൃംഗമായിരതനെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന എന്നിങ്ങനെയെല്ലാമല്ല.

യജ്ഞത്തെത്തൻ—“ആംതി കാത്പാധനിയെഴുപ്പറി വി വരിച്ചുപ്പോൾ അങ്ക് ഒരു “മിക്കവാദ്”മുപയോ ടിച്ചുപ്പുാ. അതുകൊണ്ട് അങ്ക് എന്നാണ്” അ ത്മമാക്കിയതെന്ന ദയവെള്ളു പറയുമോ?”

മിതൻ:—(പുണ്ണിരിയോട്ടുടർ) കാത്പാധനി യുവാ വായ മഹാക്ഷിങ്ക് “മിക്കവാദം” എല്ലാസംഗതി കളിലും ഒരു അന്തരുപയായ ഭാഷ്യാബന്ധന എന്ന പറഞ്ഞത്തിന്റെ അത്മം മനറല്ലാകാശുദ്ധാളി ലും യോഗപ്പെടുത്തിക്കണ്ണുക്കാണും അവർക്കു വൈദികരാനുവിഷയങ്ങളിൽ അഭിരുചി കാണനില്ലെന്നതാണ്. അവർ ഭർത്താവിനെ മുഴുവിക്കുക, കൂട്ടിക്കൊള്ളുക, ഇം രൂഹത്തി ത്രാംഗളിൽതന്നെ സദാജാഗത്തുകയായിരിക്കുണ്ടോ. അവർക്കു എന്നീരുത്യും ഭാഷ്യാസഹാദ രിയേയുംപോലെ പാണ്ഡിത്യുക്കതമായ ജിജന്താ സ ദന്തമല്ല. *

യജ്ഞത്തെത്തൻ:—“എന്നാൽ യാജ്ഞവല്ലപ്പരാട ഗ്രഹ തത്തിൽ നമ്മുടെ മെമ്പരുയിങ്കു വേണ്ട സ്ഥലമു സണ്ടുന്ന എന്നു വിചാരിക്കുണ്ടോ. അദ്ദേഹത്തി നീന് സ്വവത്തതിൽ ആംതി കാത്പാധനിയാൽ ഒഴിച്ചിട്ടുമ്പോൾ അതു ഭാഗം ഇവക്ക് പൂരിച്ചിക്കാ മല്ലോ.”

മിതൻ:—“അതു ഭാഗത്തെ പൂരിച്ചിക്കയോ ഒഴിച്ചത നെ ഇടുക്കുകയോ ചെയ്യുക എന്നുള്ളതു യാജ്ഞ

* സ്പൂരംരണ്ടും 11. 4. iv. 4.

വള്ളപ്പൻറ സ്വന്തകാച്ചുമാണ്; മറ്റൊരുവർ അതിൽ തലയിട്ടുന്നതെന്തിനും?"

ഈ ഒഴിവിലത്തെ വാക്കും ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മദ്ദോപ്പത്തെന്ന മിത്രൻ നില്ലകയും, ഭയവിഹപല നായി ഒരു പ്രത്യേകപരിക്കിലേക്ക് നോക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനു വളരെ മധുത്തെന്ന ഈ പട്ടികമാർ, മുക്കു ഓരു നിംബത്തും നിരങ്ങു ചെറിയ കണകളിൽത്തുമായ ഒരു ഖംജാദിയ വഴിയിൽ കടന്നിരിക്കുവായിരുന്നു, എതാറും കഷണങ്ങൾക്കും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവോരുത്തെന്ന ചുറവും മുക്കും താൽ മനോഹരമാംവെള്ളും ചുഴുപ്പുട്ടു ഒരു കന്നിൻറ മുകൾഭാഗത്തു ഒരു കുറുപ്പും ആഞ്ചേരത്തിന്റെ കുള്ളിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. അഞ്ചേരം അതിനെ സുകഷിച്ചുനോക്കുയും, അതു സമാധിമിന്നനായ ഒരു മരംപ്പുൻറ ശരീരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുയും, അതു നെന്തിരിച്ചറിവിബാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുയും ചെയ്തു. അതു കന്നിനേക്കു കണ്ണു മരംപ്പുൻ ധാരാത്തെവള്ളപ്പരല്ലാതെ മറ്റാരക്കമാല്ലെന്നു താൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞതും, അതു മഹാഷ്ടി ഒരു അപത്തിൽ അക്കപ്പുട്ടിരിക്കുവായെന്നു തങ്കഷണംതെന്നു കണക്കിടിച്ചതുമാണ്" അഞ്ചേരത്തിന്റെ ദത്തിയെ തടങ്കുത്തു. ഒരു മഹാവപ്പാല്ലും അഞ്ചേരത്തിന്റെ നേർക്കു ദേശിപ്പിപ്പിക്കുയും മനമനമായും നടന്നു" അടക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. അഞ്ചേരം ബാഹപ്പ്രപാദവത്തിൽനിന്നും ഇതുവരെ നില്ക്കുവാൻ പ്രത്യാഹരിച്ചു, ഇം ഭയക്കരാനായ ദാതകക്കന്നപ്പറ്റി ധാതോന്മരിയാതെ ഇരാഖയായിരുന്നു, മിത്രൻ ഈ അപത്തിനെ ഉടനെ തെന്നു ആ ക്ഷത്രിയനുക്ക് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരുക്കണ്ണത്തിൽഅവർ കാരോയത്തെനും കാരോ അനും എടുത്തു വ്യാമുതെന്നു ലക്ഷ്യമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അനും

അംഗരം ആ മുത്തത്തിന്റെ ക്ലീംകളിൽ തറയ്ക്കും, അ തിനെ നിന്മേപ്പൂമാക്കിച്ചുഡിച്ചുവെച്ചു. അവർ ചി നൊയും രണ്ടുകാദി ചെങ്കു അതിന്റെ എഡയത്തിൽ ചുല്പിച്ചു. അട്ടാത് കഷണത്തിൽ അവർ വീണകിട ശണ ആ ജന്തുവിന്റെ അട്ടകൾ എത്തി വാഴകൾ കൊണ്ട് അതിനെ ഉണ്ടായി മറിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ മരണരോദനം ആച്ചിയുടെ സമാധിയെ ദാജിച്ചു; അ ഭ്രഹ്മ ക്ലീംത്രക്കൈയുംചെയ്തു. അഭ്രഹമത്തിനു ഒരു നോട്ടത്തിൽ സംഗതി മുഴവൻം മനസ്സിലായി. അ പാരമായ കൃതജ്ഞത്വയുടുകൂടി അഭ്രഹം ആ മുദ്ദ നായ ആച്ചിയുടെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിക്കും, ക്ഷത്രി യമാരെ ആലപിംതന്നുംചെയ്യുംചെയ്തു. അവർ ചെയ്ത അത്ഭുതകരമായ ജീവരകഷണത്തിനായി അവക്കു അ ഭ്രഹം വീണക്കും വീണക്കും വന്നും പറഞ്ഞു. പിന്ന തുരമായം ബലവാനാത്മായ ഈ ദ്യോദ്യാഹകളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടിത്തന്നെയും വിളംബിക്കുന്നതിനു സ്ഥലം തീരെ വിശ്രദാസയോഗ്രമല്ലെന്നകണ്ട്, അ വർ വേതത്തിൽ നന്ദാത്തിലേക്കു നടന്നു; അവരവ തടെ മുഹങ്ഗരം അട്ടത്തേപ്പാരം പരസ്പരം ധാത്രപര തത്തു പിരിക്കും ചെയ്തു.

ବେଦା ପାଠୀ

ଆଶ୍ଵର୍ମାଯତ୍ରା ୨.

—*—

ସ ପ ତୀ କ ହ.

କଷିତତ ଆଶ୍ଵର୍ମାଯତ୍ରାକୁ କଟାଯିଥିଲ ବିଷରି
ଅ ସଂଶତି ମିଗୁଳେ ଅତୁଗୁହୟତଣାକୁଣିର ଗୋଡ଼େ
ତଥା ସହାଯିତ୍ରୀଲ୍ୟ. ଆଶ୍ଵର୍ମାଯତ୍ରାକୁ କଷିତତ ଗା
ଯାଇଥିଲେ ଏହାକିମ ଯାଜ୍ଞପାତ୍ରରୋଚ ଜୀବରକ୍ଷଣ
କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରତିମହମାଯା ତଥାର ପୁରୁଷିଯ ବିବାହମ
ଚେତ୍ୟାଙ୍କ ଅତୁଵର୍ଷପ୍ରଫଳମାଯାଇଥିଲେ. ନନ୍ଦକାନ୍ଦ ରାଜ୍ୟ
ତତ୍ତ୍ଵ ଅତୁ କାଲାଙ୍ଗାଜ୍ଞାଲେ ସମ୍ବନ୍ଧରୁକୁଣ୍ଡିତିକଣ ଆଶ୍ଵର୍ମା
ରମ୍ଭକ ଅରଣ୍ୟଲ୍ୟାଙ୍କରଣକୁଣ୍ଡିତ ରୂପରିଯୁ. ବିଭିନ୍ନି
ଷ୍ଟମାଯ ତତ୍ତ୍ଵ କାନ୍ତକରୁ କରାଯାକଣାଯା ଆରାଧାର କୁତ
ବିବାହଗାଯାଇଥିଲାକୁଣ୍ଡିତଣୀଯୁ. ସପ୍ତଯା ବାଯାନଙ୍କ
ଚେତ୍ୟାନ୍ତିତ ଯାତୋତ ଆଶ୍ଵର୍ମାଯତ୍ରାକିତ୍ରପୁରୁଷମଣ୍ଡାଯାଇକ
ନ୍ତିଲ୍ୟ. ଆଙ୍ଗାରକ ବାଯାନଙ୍କଚେତ୍ୟାନ୍ତପ୍ରଫଳ ଅତୁକଣ
କୁଣ୍ଡିତ ଅତିକିମ ସଙ୍ଗେବୀଷମଲ୍ଲାରେ ମରାରାନ୍ତିଲ୍ୟ
ଉଣିବୀଯିରିକିମାନିଲ୍ୟ. ସାଯାରଣୀ ଅତୁକଣକିମାନିଲ୍ୟ
ଯାଇଥି ବାଣ୍ୟବତତିକ କାନ୍ତୁ. ହୃଦାରକ ଅତୁଯିରିକଣ.
ଏକାତ୍ମ ପାତ୍ରଯାନକାଳ କାନ୍ତାଙ୍କାଶ୍ଵର୍ମାଯତ୍ରାକିମାନିଲ୍ୟ
ମିଗୁଳୁ, ଯାଜ୍ଞପାତ୍ରଙ୍କ ହୃଦାରକାମିପରିତାନ୍ତିକିମାନିଲ୍ୟ
ପୁରୁଷମାରାଲ୍ଲୁଙ୍କ ମନ୍ଦିରିଲାକାମିଯିରିକିମାନିଲ୍ୟ. ଆ
ତୁକାଳ୍ପାତ୍ର କଟାଯିଥିପରିତା ଅତୁକଣାଯାଜ୍ଞକ
ମେତେରୁଯୀ ଯାକ ସମାଧମ. ଆତ ଏହାକୁଣ୍ଡିତିକ ସାଶ୍ଵର୍ମାଯାଲ୍ୟ.
ଏକାତ୍ମ ଏକାମାନ ଏହାକିଲ୍ୟ ଅତୁ ବ୍ୟାକ୍ରମିସଂବନ୍ଧ

മായ യദ്ധൂസംഖ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ത് മലമായി ഈ രണ്ടിൽപ്പീകരം കഴംതമ്മിലുള്ള മെമറീബന്നും ദേശമുപ്പെട്ട കൊണ്ടിരുന്നു. അതു രണ്ട് കട്ടം ബുദ്ധാളിലേപയും സ്ഥാപിച്ചു ജനങ്ങൾ തമിൽ കൂട്ടത്രൈട സന്ദർഭങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കി. അതിന്റെ ഒരു വലിയ ഫലം മെത്രേയിക്കണം കാത്രാധനകിഞ്ചമായി ഗാധമായ ഒരു സവും ഉണ്ടായി എന്നുള്ളതാണ്. എൻ്റെ കട നല്ലവല്ലോ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു വായനക്കാർ ഈ രണ്ട് സ്ഥാപിക്കുള്ളിയും പററി ഇപ്പോൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിലും അഡിക്കമായി സപ്രാപ്തി അറിയേണ്ടിയുണ്ട്. അവക്കു പ്രായം മിക്കവാറും തുല്പമായിരുന്നു. കാത്രാധനകിഞ്ചു അവളിടെ സവിയേക്കാർ രണ്ടോ മൂന്നോ വയസ്സും കൂടുമായിരുക്കണം. എന്നാൽ അവക്കുടെ സപ്രഭാവങ്ങൾ മിക്കവാറും എല്ലാസംഭത്തികളിലും പരസ്യവീക്ഷണമായിരുന്നു. ഈ വികിഥതയാണ് അവക്കുടെ അന്നേപ്പാന്തുമുള്ള പ്രതിപത്തിക്കു അപ്പും മായിരുന്നതു. ഒരാധിക്കു കുറവുള്ളതു മറേരു അരിക്കുഞ്ഞായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൾ പരസ്യരും അക്കഷ്മിക്കപ്പെട്ടു. എഴുപ്പത്തിൽ സ്നേഹിപ്പാൻ ചാഞ്ഞുനിഛ്റുനു ഒരു എല്ലാമാനാം കാത്രാധനകിഞ്ഞുള്ളതു. സ്നേഹിപ്പാനുള്ള വസ്തു അവളിടെ മുഖ്യിൽ എത്രതും താമസമെയുള്ളൂ. ഉടൻ അവളിടെ എല്ലാം അതിനേരൽ പാശ്ചാത്യത്തികഴിയും. അവളിടെ റീലം അത്രപ്പും ഭാവപ്പെട്ടു മായിരുന്നു. സ്നേഹിക്കുത്തകവെരു കണ്ണ ക്ഷണിത്തിൽ അവളിടെ മുഖം മനസ്സിത്തതാൽ പ്രകാശിതമാകും. ദിവകരമായുള്ള എന്തിനേ എക്കിലും കാണുകയോ കേരാക്കയോ ചെയ്യാൽ ഉടനെ അവളിടെ കണ്ണകൾ അത്രപ്പെട്ടു മാക്കും. അവളിടെ മനസ്സും സാരഹീനവും ഉത്തരാനവുമായിരുന്നു. വിനോദത്തിനും കടകൾ കേരാക്കു

ഓതിനമായി എത്രസമയം എക്കിലും അവർക്കഴിക്കും. എന്നാൽ അവളുടെ തേരാവ പ്രസംഗിക്കാരജ്ഞവിധിയം തെറ്റരവമെറിയ പ്രമേയങ്ങളിൽ ഒരു ദീർഘമായി ശ്രദ്ധിപ്പാൻ അവർക്കു കഴിക്കയില്ല. എക്കിലും അവർക്കു ഒരു തു പ്രഖ്യലമായ തൃത്രബോധണായിരുന്നു. തേരാവിൽ ബഹുമാനവും, അനുവരെ ഭാഗ്യത്താൽ ലഭിച്ചിരുന്ന രണ്ട് ചെറിയ കട്ടികളിൽ അർദ്ദമായ സ്നേഹവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ദിവസം മഴവനും അവർ തേരാവിന്റെ സുഖത്തെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടും കട്ടികളെ സുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടിം. അവളുടെ ഒരു ശ്രദ്ധം വ്യവസ്ഥയേയും, വെട്ടിപ്പിന്റെയും മാത്രകയായിരുന്നു. പലസംഗതികളിലും മെത്രേയിയുടെ സ്വപ്നാവം തോൻ ഇപ്പോൾ വിവരിച്ചതിനു നേരേ വിൽഖമായിട്ടുള്ളതാണ്. അവർക്കു വാസ്തുവത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്ന തീലമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ സ്നേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഏതാണും ചിലരിൽ മാത്രം കത്രങ്ങിനിന്നുന്നു. അവളുടെ നേതൃങ്ങളിൽ, ശ്രോതുരക്ഷിക്കുന്ന അന്തർമ്മവങ്ങളംണോ എന്ന തോനും. എന്നെന്നനാൽ വെളിയില്ലള്ള രമ്പങ്ങളോ, അറമപ്പങ്ങളോ അരയ കാഴ്ചകരാക്കോ, റബ്ബുങ്ങൾക്കോ അവളുടെ എഴയത്തെ എഴുപ്പത്തിൽ ചല്പിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞീരുന്നില്ല. മുഖ്യതു അവളുടെ പ്രായത്തെ അധികം അതിക്രമിച്ച വിധത്തിലുള്ള ഒരു ഗൈരവവും, കാഞ്ചപ്രസക്കിയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. വിനോദങ്ങൾ, സല്പാപങ്ങൾ, കമ്പകൾ മുണ്ടിന്നായാരണമായ അദ്ദേഹസാധനങ്ങൾ അവർക്കു വാസ്തുവത്തിൽ വിരുസങ്ങളായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവയ്ക്കു അവളെ വളരെ നേരം മറിപ്പിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുമില്ല. അവരുടെ സമയത്തിൽ അധികംഭാഗവും ഗൈരവമെറിയ—വി

ഒഴുവിൽ. തത്പരാന്തസംബന്ധമായ — വിഷയങ്ങൾക്ക് വായിക്കേണ്ടിലും ചീര്തിക്കേണ്ടിലും കഴിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതുകൊണ്ട് മുഹമ്മദ്രൂളിൽ മുഹമ്മദ് തന്റെ സംഗതിക്കുന്ന മാത്രമേ അവർ ചെയ്യപ്പറിവുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ആ വകുപ്പുക്കുളിൽ അവർക്കു രണ്ട് മൂണ്ഡായിരിക്കുന്നീല്ല. എങ്കാണിനെയെങ്കിലും ദോൾ മുന്നേ പാതയിലുമുള്ള ഒരു റാഡിമായ സബ്പ് വിത്തുലസ്പിഡുകളായ മൂന്ന് രണ്ട് രൂപത്തികളിലും വരുത്തിവരാണീ. കാത്പൂയനീ വീണേഷിൽ. നമക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാമെന്നുള്ള പോലെ തന്നെ മെത്രേയരിയിൽ അതിന്റെ വത്തിയായിരിക്കുന്നു. അവളുമായി കൂടുന്നതു കാത്പൂയനീക്കു തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സ്വഭാവങ്ങളിൽ ഒന്നും പീരിയുന്നതു ഏറ്റവും വലിയ ഭാവങ്ങളിൽ ഒന്നും യിത്തിന്നും. ഒരുബിവസം അവക്കു തമ്മിൽ താഴെപ്പറയുന്ന സംഭാഷണം നടന്നു.

കാത്തൂയൻ:—“നിങ്ങൾക്ക് വേളികഴിഞ്ഞാൽ പി നെ എൻ്റെ കുമ എന്തെങ്കിലും ഒരു പലപ്പോഴം ചിന്തിക്കാവണ്ടി”. എൻ്റെ സമേചാ തരികളിൽ ഒരോത്തത്തിയുടേയും വിവാഹം എ നിക്ഷ വലിയ ക്ഷേരകരമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അ വരിയ്ക്കിന്നാളും വിവാഹം എന്നിക്കു ഇന്ത്യാശ സഹിക്കാറായിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ വേർപ്പാട് പാശ്ചാ എന്നെന്ന കൊന്നകളിലും”

മെരുന്തുറയി:—“നീങ്ങൾ എന്ന പരിശയമന്ന വിചാരിക്കേണ്ണ; നാം തമ്മിൽ ഒരിക്കലും വേർപ്പെടുകയില്ല”

കാത്രായൻ!—“ഇതിനെന്ന് അൽഫ്. എന്താണോവോ?

നീങ്ങൾ എൻ്റെ സമീപത്തു വല്ല ദിക്കിലും വീഖാഹംകഴിയ്തു കൊടക്കരെപ്പട്ടികനാൽ വാന്നു വരായും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയുടെ തമിൽ കാണാം; എന്നാൽ നീങ്ങളുടെ ഒരീറ്റ് കുകീസ്വരായിരിക്കു മെന്ത് എൻസിസ് എങ്ങനെന്ന ആരും കണ്ണകഴിയും?"

മെമന്ത്രായി:—"ഞാൻ വിവാഹംചെയ്യുമെന്നതനെ നീ അദ്ദുർഘട്ട എങ്ങനെന്ന അറിയാം?"

കാത്രായനി:—"നീങ്ങൾ വേഷ്ടികഴിക്കാതിരിക്കുന്നേരിൽ അഭിപ്രായം ഡിശേഷ്ടായി! വളരെ പ്രസ്തുത നീങ്ങളുടെ പാണ്ടിഗ്രഹണം ആരും കണ്ണ കാശവും"

മെമന്ത്രായി:—"അവരീൽ ആരോധ്യം തോൻ മെമ്പൈഡാ ജൂഡാതിതനാലോ?"

കാത്രായനി:—"എത്രക്കണ്ണു? നീങ്ങൾ ബുദ്ധമാരിനിയാവാൻ വിചാരിക്കുന്നോ? ആ സദ്ഗുണയിലും എന്നീക്കു തീരെ അചിക്കണാല്ല. സുകീകരിക്കുന്നതുമാറുമാണ് തന്നെ നല്ലതനാണ് എന്നീക്കു തോന്നുന്നതു"

മെമന്ത്രായി:—"സ്വഹസ്യമാറുമാണ് സുകീകരിക്കുന്നതുമാണ് നല്ലതനെന്നും. എന്നാൽ ജനങ്ങൾ സ്വഹസ്യമാറുമാണ് സുകീകരിക്കുന്ന സ്ഥാനമെന്നു പായുമോരും അവക്കു സ്വഹക്കുത്തും എന്നു പറയുന്ന നീലാത്ത വേഖാര കാംതുമില്ലെന്നും അതുമാക്കുക എത്രണ്ടുന്നു തോന്നിരുത്തുകയോ"

കാത്രാ:—"വേരെള്ളകാംതുമാണ്" ഒരു സുകീകരിക്കുന്ന ഉണ്ടാവുക? മതകാംതുങ്ങുക്കും? അവയും സ്വഹക്കാംതുങ്ങുക്കും ഇതിൽ അടങ്കുന്നു. യജത്തുങ്ങലിൽ സഹകരിക്കുക,

ദേവന്മാരെ സ്നേഹംചെയ്യുക, പ്രത്യേകം, ഉപാവാസം ഇങ്ങിനെയുള്ള കാർഷികരാം വേളിക്കഴി എത്ത എല്ലാ സ്ത്രീകളും ചെയ്യേണ്ടതാണ്”

മെമതേ:—“അാതിനപ്പുറമായി സ്ത്രീകൾക്കു ഒരു കാർഷികം വും നീങ്ങൾക്കു വിചാരിപ്പാൻ കഴിക്കയില്ലോ? അതുമജ്ഞാനസ്വാദനം ഒരുപ്രധാനകാർമ്മല്ലോ?”

കാത്രാ:—“തന്നെ; അതു പണ്ഡിതലോകത്തിന്റെ കാർമ്മാണ്. സ്ത്രീകളിൽ എത്ര പണ്ഡിതകളാണെങ്കിൽ. നീങ്ങളുടെ ഇളയമരയേപ്പാലെ അതുവക കൂത്രപ്പുരാക്ക വേണ്ട സമയവും റക്കതിയും ഉള്ള സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രമേ അതുമജ്ഞാനസ്വാദനത്തിനായി ശ്രമിപ്പാൻ കഴിയും; അതു പ്രധാനമായും ഘുത്തംമാരുടെ കൂത്രപ്പാതനം”

മെമതേ:—“അതുമാവു് ഘുത്തംമാരുടുക്കു മാത്രമേ ഉള്ളൂടെ അല്ല സ്ത്രീകൾക്കുമുണ്ടോ?”

കാത്രാ:—(പുണ്ഡിരിയോടെ) നീയുയമായും സ്ത്രീകൾക്കും ഉണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മകൾ, എങ്ങനെകാണിക്കയും കേരാക്കുകയാം, ചെയ്യാൻ കഴിയും?

മെമതേ:—“അതു രണ്ടിള്ളിട്ടുക്കും തുല്പാമോ? അല്ല ഘുത്തംമാരുടു സ്ത്രീകൾക്കുള്ളതിനേക്കാൾ അധികമാണോ?”

കാത്രാ:—(വീണ്ടും പുണ്ഡിരിയോടുകൂടെ) “രണ്ടിള്ളിട്ടുകും തുല്പാതനം; ഇന്ത്യയിൽ സ്ത്രീപുത്തം വപ്പത്പാസമില്ല”

മെമതേ:— “എന്നാൽ അതുമജ്ഞാനം കൂടാതെ മോക്ഷം

മില്ല. യാജ്ഞവല്ലപ്പരുടെ ഓൺ ഇത് “എന്നിൽ നിന്നറിയേണെ അവസ്ഥപരമില്ലാത്തതാണോ”

കാത്പാ:—“അതേ; എൻ അതു കേട്ടിട്ടണ്ടോ”

മെമരു:—“എന്നാൽ മോക്ഷം പുതശ്ശമാരും സ്കീകളും സമ്പാദിക്ഷാഭാഗം ഒഴിയുന്നതുനാരിതന്നുയോ?”

കാത്പാ:—“തന്നെ. അതിനു അക്ഷേപമില്ല”

മെമരു:—“എന്നാൽ സ്കീകരം എത്രക്കാണ്ഡാണോ” മോക്ഷത്തെ ഇത് വിസ്തരിക്കുകയും, അതാനസമ്പാദനം പുതശ്ശമാരുടെ പ്രത്യേകകൃതപ്രമാണനു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്? സ്കീകരം അവസ്ഥപരമായും മഹത്ത്വപ്പെട്ടെഴുപ്പറി ചിന്തിക്കണംതന്നെ. അതുപോലെ പുതശ്ശമാർ ധനസമ്പാദനം മുതയായ ലെഷകിക്കാത്തുങ്ങരു നോക്കുന്നുണ്ടോ. എന്നാൽ വസ്ത്രപാസം ഇതാണോ. പുതശ്ശമാർ ലെഷകിക്കാത്തുങ്ങരു എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നാലും മോക്ഷപ്രാപ്തിയാണോ” ജീവിതത്തിൻറെ പരമോദ്ദേശം എന്നുള്ളതു മറക്കുന്നില്ല. സ്കീകളാകട്ടെ അവരുടെ മഹത്ത്വപ്പെട്ട ചെയ്തീരുവോരു തങ്ങരു ചെയ്യുണ്ടെ എല്ലാം ചെയ്യുകഴിഞ്ഞും എന്നും വിചാരിക്കുന്നു. അതമവിസ്തരിക്കാതിരും ഇതിനേക്കാൾ ദ്രിംപോവാൻ കഴിയുമോ?”

കാത്പാ!—“എൻറെ മെമരുയി, നിങ്ങൾ പറയുന്നതു എത്രയും ശരിയാണോ”. നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ എൻറെ കണ്ണകളെ തുരക്കുന്നു. ലീംഗഭേദം സ്കീപുതശ്ശമാരുടെ ലെഷകിക്കൃതപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന സപ്ലൂം വസ്ത്രപാസത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടോ. എന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള വസ്ത്രപാസമൊന്നും

ആതശവിനിക്കില്ല. അവരിൽനാഡു കുറേ ആത്മാവുത എന്ന എപ്പുംവരീഈം സ്ഥാനിച്ചുവായാണ്. അങ്ങാണി എന്ന ആണം” തൊൻ കേട്ടിട്ടിള്ളു. അതുകൊണ്ട് അതുജ്ഞാനസ്വാദനത്തിനായി—അതായതു മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കായി—യത്തിക്കേണ്ടതു സ്ഥീച്ചു പിന്നാൽ ഇതാഴ്ക്കത്തേയും തുലപ്പൂക്കുത്തപ്പെതു. നീ അങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ ഇം വസ്തുതയു എന്നിക്കിട്ടാം വിംദമാക്കിത്തന്നു. എന്നെന്ന ഭർത്താവ്” ഇതെല്ലാം എത്രയോ മനും” എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്” എന്നിക്കേ അപ്പോരാധ മനസ്സിലായില്ല. ഉൽക്കുള്ള വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു അറിവു സന്ധാരിപ്പാൻ സ്ഥീകരിക്കുമെന്നു അവരുടെ സ്വന്നം കുറുമാണെന്നു ഇപ്പോരാ എന്നിക്കേ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നെന്ന പ്രത്യേകിച്ചും കററംപറയുന്നു. എന്നിക്കേ വല്ല സൗകര്യങ്ങളാണെങ്കിൽത്തു. എന്നിട്ടം തൊൻ നേനും ചെയ്യുന്നില്ല”

നേരത്തേ:— “നീങ്ങൾ എത്രയും ഭാഗപ്പുവതിയാണും നീങ്ങൾക്കു ഇപ്പുകാരമുള്ള ഒരു ഭർത്താവും” ലഭിച്ചതും “അനേകം ജനങ്ങളായി സന്ധാരിച്ചു സൂക്ഷ്മത ത്തിനെന്ന ഫലപരിപാകമാണും”. സ്ഥീകരി—വിഡേശിച്ചും ഭർത്താക്കന്മാരെ സ്വയം വരിപ്പാൻ അനവാദമുള്ള ഉയർന്ന വസ്ത്രത്തിലെ സ്ഥീകരി—തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിനെന്ന ഭാഗഭാക്കളായി യന്നിക്കുന്നതും ഭോഗലാന്വടക്കാത്മായ യുവാക്കുമാരുമാതും തിരഞ്ഞെടുക്കുമാരായിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി തൊൻ ആത്മാപ്രപ്പുട്ടനും. എത്രകൊണ്ടാണും അവർ നീങ്ങളുടെ ഭർത്താവിനേപ്പോലുള്ള പണ്യിത്തങ്ങം വിചാരണീലക്കമായ പരിത്രണം പുതഃമാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കാത്തതും? അതു അവ

അടെ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്ക് സ്വർഹായിക്കുന്നതാണ് ലേഡ്”

ഈ സംഭവങ്ങളുമല്ലപ്പത്തിൽ കാത്പ്രായനിയും ദ്രുത്പ്രജനങ്ങളിൽ ഒരു ദിവസം ഒരു പല്ലുക്കുമരയി അവിടെ വരികയും മുകളിടുക അടക്കൽ പേരകാം അഞ്ചവദി തുറേശും തന്റെ സ്വന്മിനിയേച്ച ഇങ്ങനിന്നു പരക യുംചെയ്യു. “അമേ! അവിടെത്തു കട്ടികഴിം അവരു എ വള്ളത്തമരയും അവിടുന്ന വീട്ടിൽനിന്നു പോന്നിട്ട് വള്ളരു അധികം നേരമായതിനാൽ ഉടനെ മടങ്ങി ചുഡിപ്പിണ്ണമെന്നാറുഹിക്കുന്നു. നേരം അസ്തുമിക്കാറായി, പല്ലുക്കു തയാരണ്ടു” എന്തു കല്പിക്കുന്നവോ?

ഈക്കേട്ട് കാത്പ്രായനി എഴുന്നേരു. ജീവിതകാലത്തിൽ അഭ്യപ്രാതമവിാധമായ സംഭാഷണങ്ങൊണ്ടാണ് അവരു ഇതു നീണ്ടംസമയം കഴിച്ചതു് ആദ്യമായിട്ടുണ്ട്. ഉടൻ തന്റെ കട്ടിക്കുള്ളപ്പറവി കേരംക്കയും, വീട്ടിൽ അധികസംഗതിക്കരക്കു തന്റെ സാന്നിശ്ചവും മേൽനോട്ടവും ആവശ്യമായിതന്നു് വിചാരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടാൽ അവളുടെ മനസ്സു് അസ്പദമായി. മിത്രക്കുടുംബത്തിലുള്ള സൗഹ്യത്തുക്കുള്ളാട്ടു് യുതയാതിയിൽ ധാതചോദിച്ചുകൊണ്ടു് ദ്രുത്പ്രജനങ്ങളും എ അക്കവടിയോടുള്ളടച്ചി അവരു വേദത്തിൽ വീട്ടിലേക്കും തിരിച്ചു.

ഈക്കാൽക്കുളിൽ വെല്ലപ്പുട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തിനിടയിൽ മെത്രേയിയുമായി ചെണ്ണ പ്രധാന സംഭാഷണത്തപ്പറവി ചീനിക്കാതിരിപ്പാം അവരുക്കു കഴിഞ്ഞതില്ല. അതിനെന്ന് അധികം ജനാനപ്പെട്ടുമായ ഭാഗങ്ങൾ എല്ലാം ഒരവിധത്തിൽ അവരുക്കു കുമേഖ മങ്ങിമങ്ങി തുപമില്ലാതെ ആയി. എന്നാൽ അവളും

ടട മനസ്സു് അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ മെത്രേയി ഉയൻ വർദ്ധക്കാരായ ശ്രീകരി സാധാരണമായി അ യോഗപ്രായ ഭർത്തിക്കുന്നു രാതിരഞ്ചക്കുന്നതിനെ നിന്തിക്കയും, അവളുടെ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി തനിക്കു ഒരു അഹായമായ ബഹുമാനത്തെ പ്രസ്താവിക്കുയും ചെയ്യു എടുത്തിലേക്കു പിന്നേയും പിന്നേയും തിരി ഞ്ചു. അതിനെ അവർ മെത്രേയിക്കു വിവാഹംചെയ്യാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള അനുഗ്രഹത്തോടും അവരുടെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ മനസ്സുിലെപ്പുന്നള്ളതി നെപ്പറ്റി സപ്ലൈമാക്കു മിത്രക്കുടെ കട്ടംബത്തിലുള്ള മററാളുകൾ പറഞ്ഞുകേട്ടതിനോടും യോജിപ്പിച്ചുനോക്കി. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു സപാഭാവികമായി അവരുടെ ഇങ്ങനെ സംശയംതോന്തി.

“മെത്രേയിക്കു എൻ്റെ ഭർത്താവിനുന്ന ഭാത്യം യാൽ സന്നേഹമായി എന്ന വരുമോ?” ഹാ! എങ്കിൽ അതു എത്ര ചേപ്പുയുള്ള ഒരു എടനയായിരുന്നു. അവരുടെ മുക്കിക്കുത്തനെ അനേപ്പാന്തും അതു എത്ര സഹായിക്കുമായിരുന്നു. തോൻ യാജ്ഞവല്ലപ്പൻ^o. തീരെ പററാത്ത ഒരു ഭാത്യാൺ^o. പക്ഷേ, ഈ വിചാരങ്ങൾ, മെത്രേയിയും യാജ്ഞവല്ലപ്പത്തോടും ഭാവപ്പും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്നതു്^o ഇപ്പോൾ അസാലപ്പമായി തീനിന്നിരിക്കുന്ന എന്ന തോന്നിയതുവരയ്ക്കുമേ അംഗവത്തിലുള്ളു. എങ്ങിനെയോ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചില സംസാരങ്ങളാൽ അതു കേവലം സാലപ്പമാണെന്നുമാത്രമല്ല സാധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളടി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി അവരുടെ വുകിട്ടി യദ്ദോരാം എദയത്തിൽ റബ്ബുമായ സകടം തോന്നി തുടങ്ങാം. അതിനും സപാഭാവം വർദ്ധിക്കുന്നതിനെ കാഡാ ഉണ്ടിച്ചുകൊള്ളുന്നതാണു്^o എഴുപ്പം. അതു

അനേക വിവസത്തെക്കു അല്ല അനേകവാരത്തെക്കു അവളു അസ്പദമയാക്കി. ടെവിൽ അവളുടെ എഴുപണം അതിനെ ജയിച്ചു. ജയം എത്ര പുഞ്ചവം കേമവുമായിരുന്ന് എന്നുള്ളതു് അതിന്റെയുമിള്ളു അവളുടെ നടത്തയിൽനിന്ന് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

അവരു ഖത്തവരെയും അ സംഗതി തന്റെ ഭർത്താവുമായുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചില്ല. എന്നാൽ വ്യാപ്തത്തിന്റെ അപകടം സംഭവിച്ച അന്നു മുതൽ അവരുടെ പരിചയമില്ലാത്ത രണ്ട് മാനുഷനും അവളുടെ ഭർത്താവിനെ കൂടുതൽക്കുറഞ്ഞ കാണ്ണാൻ വരികയും ചിലപ്പോറു അഭ്യേഷവുമായി ദീർഘസംഭാഷണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതു അവരു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. അവർ അഭ്യേഷത്തിന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു അ രണ്ട് ക്ഷതിയരല്ലാതെ മററാത്തമല്ല. ഒരു ദിവസം അഭ്യേഷത്തെ വിശ്വാസിത്തനമായി അധികനേരം സ്വകാര്യമുറിക്കുത്തു കാണുകയും, ചില ലക്ഷണങ്ങളാൽ അവരുടെ സംഭാഷണം മെമ്പ്രേയിയെന്നും ബന്ധപ്പെട്ടു അവരുടെ സ്വന്തമായി ഉം ഉഹിക്കയും ചെയ്തിട്ടു് അവരു അഭ്യേഷത്തോടു് അതിന്റെ സംഗതിയെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. അതു ദിവസി മാർത്തുമ്പുള്ളി ഒരു ദിവസി തമ്മിലുള്ള ഒരു നീണ്ട പത്രാലോചനായോഗമായി അവസാനിച്ചു. അവർ തമ്മിൽ സംസാരിച്ച തിന്റെ ഒരു ഭാഗം നമ്മൾ കേരംക്കാം.

യാജന്തവല്ലപ്പൻ:— “എന്നായുത്തുമാണോ! നിങ്ങൾക്കി തിൽ വിരോധമില്ലനോ?”

കാത്രാ:— “വിരോധമില്ലാകയോ? നന്നായി! അതു നടക്കമെങ്കിൽ എന്നിക്കു വളരെ സന്നേഡപ്പുമാണു അവിടത്തോട് ശ്രാം തുറന്ന പരശ്രതി കില്ലു? അവിടുന്ന ഈ സംഗതി വിട്ടുകളിൽ

എന്നിക്കു വള്ളുവന്തുട്ടീ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്.”

യാജകൻ:— “നീം പറഞ്ഞാലും ഒരു ക്ഷേമത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഉണ്ടാക്കിയുണ്ടോ?”

കാത്പൂ:—“അവിടത്തേക്കു എന്നോടുള്ള സ്ഥാപനത്തിൽ എന്നിക്കു വല്ല സംശയവും മണംഗാധിതനെന്നുകിൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ട വരമാധിതനും ഈ പ്രോഫൈലു സ്ഥിതിക്കു എന്നിക്കു കൈ ഇഷ്ടപ്പെട്ടയും തോന്നുന്നില്ല.”

യാജകൻ:—“കാലക്രമംകൊണ്ട് അവക്കു നിങ്ങളേക്കാട്ടാം തോൻ സ്ഥാപനിക്കേണ്ടിവരിക്കുമ്പെടുന്ന നിങ്ങൾ കൈക്കാം ചെന്ന അറിയാം.”

കാത്പൂ:—“അവക്കു കഴിയ്ക്കു അവിടത്തേക്കുള്ള ഉദ്ദേശം ഭാവം എന്നാണെന്നു അവിട്ടു എന്നോടു തുറന്ന പറഞ്ഞിട്ടിട്ടുണ്ടോ.”

യാജകൻ:—“അതോക്കു കുമേണ മാറിപ്പോരയും വരാം; ഭാവം അധികം മുഖമാധിത്തിരാം.”

കാത്പൂ:—“അതു മാറരം സഹിപ്പാൻ തോൻ തയാറാണ്. അങ്ങനെ വന്നാൽ എന്നു വണ്ണി തു എന്നും തോൻ വിചാരിക്കുന്നതല്ല. അധികം സ്ഥാപനിക്കത്തുകൂടി യോഗപ്പയാണവരി; എന്നു തന്നുയുള്ള രഹാശ്രയകക്ക് വേറെ രഹാശ്രയകക്ക് * സ്ഥാപനിക്കുന്നതു അയാൾക്കവേണ്ടിയല്ല. സർപ്പാന്തരമാണീ യായ ആത്മാവിന്നാവേണ്ടിയാണെന്നു അവിട്ടു പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടിട്ടിട്ടുണ്ടോ. ഈ ഭരവതായ സംഗതികൾ നേരം അവിടത്തേപ്പാലെ എന്നി

* സ്പ, 2 11. 4. iv. 4.

കരിഞ്ഞുള്ളടം. എന്നാൽ എൻ്റെ എഴുത്തിൽ
ഈയിടെ ഉണ്ടായ സ്കീട്ടുകൾ അവീടെത്തെ ഭാ
ന്തുജുടെ നീലയിൽ തൊന്ത് ഇല ഒക്ക ചിപ്പു സ്ത്രീ
അമ്യിക്കുന്നങ്ങളും ഇളിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു
ഉറപ്പിച്ചുകൊടുവേണ്ട് എന്നു മുറിച്ചിരി
ക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെക്കിലും ഈ സംഗതിയീ
ലജ്ജ എൻ്റെ റേറിയായവിചാരം, അവിടുന്ന
രണ്ടാമതൊരു ഭാന്തുയെ വേളി കഴിച്ചാലും അവ
കൂടു എന്നുക്കാരം അധികം സൗന്ദര്യിച്ചാൻ അ
വിടേക്കു് രഹികലും കഴിക്കില്ലെന്നാണ്.”

യാജ്ഞഃ—(ചുമ്പിരിയോട്ടക്കുട) “നിങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യ
ഹാർഹതയേപ്പറരീ നിങ്ങൾക്കുന്നയുള്ള വി
സ്താസം കരെ കടന്നതാണ്” ഇരിക്കുട്ട്, അ
തീനിളക്കം വരുത്താൻ എന്നിങ്കു കഴിഞ്ഞാൽ
തന്നെയും തൊന്ത് നോക്കുന്നതല്ല.”

അവസാന തീച്ചയിൽ എത്തുന്നതുവരെ ഈ മാ
തിരി അധികം മന്ത്രാലോചനകൾ അതു ഭവതിമാക്കി
തമ്മിൽ നടന്നു. ഈ ആലോചനകളിൽനിന്നും യാ
ജ്ഞവുമ്പുക്കു് ഒരു പ്രിതിയഭാന്തുയെ ലഭിക്കുന്നതി
നേക്കാരം കാത്പ്രായനിങ്കു ഒരു സപ്താഖയലഭിക്കുന്ന
തിലാണ്” അധികം താല്പര്യമെന്നുവെളിപ്പെട്ടു. ഇവർ
കൈപ്പിക്കുന്നെല്ലാം സ്ഥാനം തന്നെ അതിനു
ശേഷം നാലായിരംകൊല്ലുതെത്തു വിജ്ഞാനാം നമ്മുക്കു ല
ഭിച്ചിട്ടും ഇപ്രകാരം പ്രിഭാന്തുനായി തീന്തിനേപ്പ
ററി യാജ്ഞവുമ്പുവരു അതിനേക്കാരം അധികം അതു
കൈപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം എ
ങ്ങിനെ ജീവിച്ച എന്നും എങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചു എന്നു

മാൻ നമ്മകൾ കാണേണ്ടതു്. അതിനായാണ് “ഈവി” എന്നും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാം അല്ലെങ്കായത്തിൽ പറഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ നടന്ന രണ്ടുകൊല്ലംകഴിഞ്ഞു ഉടൻ നേതരന്നു മുഴുവിശദിച്ചു.

മെമ്പ്രേയി

അയ്യായം 9

ആര്യമാനാത്മവിവേകം

വായനക്കാർ ഇന്തി സപ്ലാം വേതാന്തവാദങ്ങൾ കേരളപാർശ്വ തയ്യാറായിരിക്കണം. റബ്ബോധ്യപാഠങ്ങൾ മുഴുവൻ നമ്മകൾ അതു തന്നെ അയയിരിക്കണം. ആ മാതിരി വാദങ്ങളിൽ റസമില്ലാത്ത അരുംകൾ ഈ റബ്ബോധ്യപാഠവം തജ്ജി, കമായുടെ തടച്ചയ്യോധി അട്ടത്ത അഭ്യപാഠങ്ങൾ വായിച്ചു കൊള്ളിം. എന്നാൽ ഈ റണ്ട് നീരസാദ്ധ്യപാഠങ്ങൾനുണ്ടായി, ധാരാം തവല്ലു മുന്നിയുടെ റണ്ട് ഭാംഗമാത്രങ്ങളും സ്വപ്നവാദങ്ങളേ സംശയിച്ചു സന്ദർഭഭേദപരിത്വായ സൂചനകളോടുകൂടിയിവരാണ്. ആ സൂചനകൾ വേദാന്തവിമുഖരായ വായനക്കാരേയും റസിപ്പിച്ചുക്കാം.

മെമ്പ്രേയിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് പതിനേം ദിവസമായി. മുന്തിരം ഭാംഗമാത്രമായി സംശ്ലാസമയത്തു ധ്യാനത്തിൽ ഉച്ചയോഗബുദ്ധത്തുന്ന തും താൻ “തപോഗ്രഹം” എന്ന പറയാറളിക്കുന്നമായ ഒരു മറിയും ഇരിക്കയോധിക്കാം. ഇങ്ങനെ ഒരു മറിപ്പേരുകം വച്ചിരക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അതിന്റെ പേരകൊണ്ടുതന്നെ ഉച്ചമിച്ചു കൊള്ളാവുന്നതാണ്. സാധകാലത്തു ഫോമങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതെന്തെങ്കിലും. വേദിയും കാണിന്നു ചൊണ്ടുന്ന ധൂമങ്ങളും എരിത്തു സൂചിപ്പിച്ചുക്കാം.

ന്യദ്വयപ്പങ്ങളുടെ സംരഘ്യവും അതുമത്തിൽ അദ്ദോ
 ണം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. തപോസ്ഥിഷ്ഠം വേണ്ടോളം. വാ
 യു സഖ്യാരമാർഗ്ഗമുള്ള ഒരു മറിതനു അണം* യുമം
 അതിനെ വേതനത്തിൽ വിട്ടു് ഉദ്ധൃതിയാനമായ അതു
 കാരണത്തിലേക്ക് യാത്രതുടക്കാണി. അകത്തിനു മുന്നാ
 ഭക്തിം അതു കടന്ന പോകുന്നതിനെ ഏതാണ്ടു ക്ഷമ
 യില്ലാതെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കയാണെന്നു തോന്നം. ഒരേ
 വന്നാക്ക് ചെല്ലേണ്ടിങ്ങൾക്കുത്തെന്നു നൽകുന്നതിൽ അവക്ക്
 അശുദ്ധധയയില്ലായിരുന്നു. ധാരാം*തവില്ലപ്പുക്ക് * ഒവേ
 മാരകരിൽപ്പെട്ട മനോഭാവം ഏതാണ്ടു പ്രശ്നമായി
 തന്നെ എത്തില്ലും അതിനു അവർ ഭക്തിയോടെ കുമ്മാ
 യും കൂടിക്കാല്പണം ലഭിച്ച തന്നു നൽകി. എന്നാൽ
 അവർ ഈ ചട്ടങ്ങൾക്കാണ്ടുമാത്രം തുള്ളിപ്പെട്ടിരു
 ന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഒവേം തുള്ളിപ്പെട്ടത്തിനു
 ശേഷം ഒരു ദഹാമത്തിനും സ്ഥാപിച്ചുപോൻ കഴിയാത്തതാ
 യ തങ്ങളുടെ അത്മാക്കലെപ്പുറി ചീന്തിക്കുകയും
 അദ്വയവും അസംഗമവുമായ വസ്തുവിൽ തങ്ങളുടെ തു
 ല്ലിയെ അനേപാശിക്കണം ചെയ്തു. മെത്രേയിയാണം*
 സംഭാഷണം അരംഭിച്ചതു്.

മെത്രേ:—“എന്നും അതു വിഷയംതന്നു എടുക്കണം.”

കാത്രാ:—“എത്ര വിഷയം? നീങ്ങൾക്കുതന്നു എന്നും
 നിംഗ്രൂസിക്കുന്നതിന്റെ അത്മമെന്തു്?”

ധാരാം*ഈ:—“മെത്രേയി അത്മാവിന്റെ വെക്ക്
 തെള്ളുറി വിവരമായിവാൻ അവരുപ്പെട്ടു
 നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ നാലുടക്കാണി അതു വി
 ഷയത്തുറി പ്രതിപാതിച്ചു കേൾപ്പുന്നു

അവർ അപേഷിച്ചിട്ടും എത്തെങ്കിലും സംഗതി വരാൻ അതു നീട്ടിവച്ച കൊണ്ടിരിക്ഷാബോ വന്നു.”

കാത്രാ:—“അത് മാവിന്റെ ഒരുക്കപ്പത്തുറയി പ്ര ത്വിപാദിക്കേന്തിന്മുമ്പു കണ്ണാമതായി അത് മാ വുതനെ എന്നാണെന്നുള്ളതിനെപ്പറയി പ്രതി പാതിക്കാത്തതെന്തു്.”

അമര്ത്തേ:—“എന്നിക്കേ അതു വിഷയത്തെപ്പറയി അനേപ ഷിച്ചിട്ടാവണ്ണുമില്ലു്.”

കാത്രാ:—“എന്നിക്കാവണ്ണുമണ്ണു്” അത് മാവു് എ നാൽ എന്നാണു്? എന്നോട് പറയിന്നു്.”

യാജു് ഞൈ:—“നിങ്ങളിടെ ചോക്കപ്പത്തിനു നിങ്ങൾ തന്നെ ഉത്തരം കണ്ണുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കാത്തതെന്തു്?”

കാത്രാ:—“ജീവിതത്തെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതാണു്” അതു തു് മാവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു്.”

യാജു് ഞൈ:—“ജീവിതം എന്നാൽ എന്തു്? അതിന്റെ മുത്തികൾ എന്തല്ലോ? അതായതു നമ്മക്കു ജീവി തമിഴ്ത്തുകൊണ്ട് നാം എന്തുചെയ്യുന്നു്?”

കാത്രാ:—“ജീവിതമുള്ളതുകൊണ്ട് നാം റപ്പസോച്ചപ്പോ സം ചെയ്യുന്നു്.”

യാജു് ഞൈ:—“തിന്മക, കട്ടിക്കക, ഭക്ഷിച്ചതിനെ ജു റാനിയിൽ ദഹിക്കക ഔങ്ങലെയുള്ളതെല്ലാം ജീവിതത്തിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളാണു്.”

കാത്രാ:—“എന്നാൽ റപ്പസീക്കകയും, തിന്മകയും,

കട്ടിക്കുകയും ജറരാനിയിൽ ദഹിക്കുകയും അതു
പോലെയുള്ള മറ്റ് തൃത്പ്രസ്തരാ ചെയ്യുകയും ചെ
യുന്നതു” എന്തോ അതുതനെ ആത്മാവു്.”

യാജ്ഞം തെ:—“പ്രക്ഷ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കണം പോലെ
യുള്ള ഒരു ആത്മാവു് സുഖഭവിഷ്യത്തുപുരി
നെന്നും അറികയില്ലെങ്കിൽ അതിനെ നിങ്ങൾ ഒ^{രാത്മാവു്} എന്ന പറവാൻ ആഗ്രഹിക്കുമോ?

കാത്പൂ:—“ഇല്ലാ. അങ്ങിനെന്നയാശാക്കിയിൽ ആ വസ്തു
വിനെ ഞാൻ ഒരു ജീവിക്കുന്ന വസ്തു എന്നമാതു
മേ പറയു. ഒരു ആത്മാവെന്ന പറക്കയില്ല.”

യാജ്ഞം തെ:—“എന്നാൽ ആത്മാവിനു് നിങ്ങൾ പറ
ഞ്ഞ ലക്ഷ്യം അസാധിവാശാനു നിങ്ങൾ മന
സ്ഥിലാക്ഷണംപെന്നു്?

കാത്പൂ:—“സപ്രവോധമില്ലാത്ത നന്നിനെ ആത്മാ
വെന്നു പറത്തുകൂട്ടായെന്ന എന്നിക്കു് മനസ്സി
ലാക്കുന്നണ്ടു്.”

യാജ്ഞം തെ:—“സപ്രവോധം എന്നാൽ എത്രു്?”

കാത്പൂ:—“സപ്രവോധം എന്നാൽ അറിയുന്നതുതനെ.

യാജ്ഞം തെ:—“അറിയുന്നതിനു ഒഴ്ഘാനം കേരിക്കെട്ട്.”

കാത്പൂ:—ഞാൻ അവിട്ടതെന്നും മെമ്പ്രേയിയേയും
കാശകയും നിങ്ങൾ രണ്ടാള്ളം പറയുന്നതിനെ
കേരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന; അതുതനു ഒഴ്ഘാനം.”

യാജ്ഞം തെ:—“നിങ്ങൾ ഇപ്പോറി കാശനുതിനെ എ
ല്ലായ്ക്കാഴിക്കയും, ഇപ്പോറി കേരിക്കുന്നത്
നെ എല്ലായ്ക്കാഴിക്കയും ചെയ്യുന്നണണോ?”

കാത്രും:—“ഇല്ല; ഞാൻ കഴുറ്റ് പുട്ടിക്കളിക്കയോ തുണ്ട് സമലം വിട്ട് മുരൈ പൊയ്ക്കളിക്കയോ ചെയ്യാൽ നിങ്ങളെ കണക്കയില്ല. നിങ്ങൾ മിശ്രാതിരി കയോ ഞാൽ ചെവിപൊത്തിക്കളിക്കയോ ചെയ്യാൽ നെന്നു കേരംക്കുകയുമില്ല.”

യാജ്‌ത:—“എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു സ്വപ്നവോധം അം പ്രോഫി ഉണ്ടല്ലോ?”

കാത്രും:—“ഉണ്ട്.”

യാജ്‌ത:—“അഫ്പോറം പദ്ധതിയങ്ങളുടെ മുതൽ കരം വിരമിച്ചുനേണ്ടവും സ്വപ്നവോധം അനുവ ത്തിക്കുന്ന എന്നവരുണ്ടോ.”

കാത്രും:—“അതേ; അനുവത്തിക്കുന്നോ”

യാജ്‌ത:—“അഫ്പോറം നാം എന്നറിയുന്നോ? സ്വപ്നവോ ധത്തിനും ആരു അതുകൂടി അപേക്ഷയും അപ്പോൾ അപ്പോരും വിഷയം?”

കാത്രും:—“നാം അഫ്പോറം നമ്മുടെനു അറിയുന്നോ”

യാജ്‌ത:—“അഫ്പോറം സ്വപ്നവോധം എന്നാൽ നമ്മു അറിയുന്നതിൽ അന്തർവ്വിച്ചിരിക്കുന്നോ”

കാത്രും:—“നമ്മു അറിയുന്നതിൽ മാതൃമല്ല; ഇത്തിയ വിഷയങ്ങളെ അറിയുന്നതിലും കൂടി”

യാജ്‌ത:—“എന്നാൽ ഇത്തിയവിഷയങ്ങൾ അറിയ ചെന്നതോഫ്പോറം കൂടി സ്വപ്നവോധം അനുവത്തി കുന്നു എന്നോ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ല”

കാത്രും:—“അതേ, ഞാൻ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.”

യാജ്‌ത:—“നമ്മുക്കറിച്ചുള്ള അറിവും സ്വപ്നവോധ

അമീറ്റ് അവധി പുരുഷ വേദാന്തത്തിൽ; അംഗത്വഭൂത്തി അല്ലെങ്കിൽ ഒക്കെ സ്പ്രശ്നവർഖവും തുല്യ.”

കാത്പൂ:—“എന്നിക്കുതു തീരെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. സ്പദ്ധോധി ചിലപ്പോരാം മുള്ളിയവിഷയങ്ങളെ ഘറ്റി നില്ക്കുന്നു. ചിലപ്പോരാം ആത്മാവിനെ പ്രോത്സം നില്ക്കുന്നു. നാം ചിലപ്പോരാം മുള്ളിയും വിഷയങ്ങളേയും ചിലപ്പോരാം ആത്മാവിനെ മാത്രവും അറിയുന്നു”

മെമരേ:—“മുള്ളിയവിഷയത്തെ അറിയുന്നൊരു നാം ആത്മാവിനെ അറിയുന്നില്ലേ.”

കാത്പൂ:—“നാം അറിയുന്നും മുല്ലും വിരാം.”

മെമരേ:—“നാം അറിക്കതനെ ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ മനിന്ത്യ കാണ്ണിനേയും ഞാൻ അംഗീകാരത്തെ കാണുന്നും എന്നിക്കു വിചാരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.”

കൃത്പൂ:—“നീങ്ങൾ കാണുന്നതു എന്തുമാതിരി കാഴ്ചയാണെന്നും എന്നിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. എന്നെന്നു സ്വന്തത്തി പറയും. ഞാൻ അംഗീകാരത്തെ കാണുന്നൊരു എന്നും ഞാൻ അകൂപ്പാടെ മറഞ്ഞ പോകുന്നും.”

ഈ ഉപചാരവാക്കു കേട്ടിട്ടു മനിക്കും മറയ്ക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു മദ്ദുത്തം ഉണ്ടായി. കാത്പൂയനി യുടെ ഈ തന്നത്താം മറന്നും സൗന്ദര്യമാണ് അവ ഒരു അംഗീകാരത്തിന് “ഈ വ്യാമോഹരണങ്ങൾക്കിയിരിക്കുന്നത്” എന്നാൽ മെമരേയിക്കു തന്നെക്കറി ആജ്ഞ ബഹുമാനാദശങ്ങളില്ലും അംഗീകാരത്തിന് അംഗാ

യുമായ ദ്വിരോധസ്ഥാനത്തിനുണ്ട്. ഒരുപ്പെട്ടുള്ളി എന്നുണ്ടെങ്കിലും ചെല്ലുവെക്കിൽ അതു അവബന്ധ പുന്നീകരിയ സ്വഭാവാഭ്യന്തരത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ദ്വാരാ അവബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു. ശരീരാധാരി തുടർച്ചയുമുായ ഒരു അതര് മാവേഗം “അവബന്ധക്കുള്ളത്” കാത്പര്യമാണി അതുകൊടു തന്റെ ക്ഷമാവശ്യവാദിയും ചിന്തിപ്പാർഹം ഒപ്പുവാദം അതരംഭിച്ചതേയുള്ളൂ. അതു സംഭാഷണം വീണ്ടും അവിച്ചുനിന്നമായിത്തന്നെ പിന്തുടർന്ന്.

യാജ്‌തേ:—“നാഥ, കാത്പര്യമാണി! നീങ്ങൾ നിങ്ങളെല്ലാത്തും അറിയുകയും ഔദ്യിയവിഷയങ്ങളെല്ലാം അറിയാതിരിക്കയും ചെയ്യുവോടു അതിനെന്നപ്പറാവിനിക്കുകയും ചൊംഘാക്കാക്കുന്നേണാം”

കാത്പര്യഃ:—“അംഗത്വം, ചിലപ്പേറ്റം ഉണ്ടാകുന്നണ്ടോ”

യാജ്‌തേ:—“അവരെ ഒരിക്കൽ അറിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതായി നിങ്ങൾ ഓമ്മിക്കാറുണ്ടോ?”

കാത്പര്യഃ:—“അംഗത്വം, അവരെ ഒരിക്കൽ അറിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതായി ഓമ്മിക്കാണുണ്ടോ?”

യാജ്‌തേ:—“അംഗത്വം, നിങ്ങൾ നിങ്ങളെല്ലാത്തും അതു അറിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതായി ഓമ്മിക്കുന്നോ”

കാത്പര്യഃ:—“അംഗത്വം”

യാജ്‌തേ:—“അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നിനെ നിങ്ങൾ ഓമ്മിക്കുന്നതെങ്കെന്നോ?”

കാത്പര്യഃ:—“അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലോ? എന്തുണ്ടാണിഞ്ഞതിട്ടില്ലോ?”

മെമത്രേ:—“ചിലപ്പേറ്റം ഔദ്യിയവിഷയങ്ങളും അറിയുംവോടു നിങ്ങൾ നിങ്ങൾ അറിയാൻവേണ്ടിയുണ്ടോ, മനസ്സിലാക്കുവോടു നിങ്ങൾ മരണപോകുവേണ്ടിയും ദാനിക്കംഠന്തരവും പറയുന്നില്ലോ?”

കാത്രു:—“അംഗരു, ഞാൻ പറഞ്ഞു എന്നവതു” ചില
ദ്വീപുകൾ മരവിഷയങ്ങളിടെ ദർന്നത്തിൽ ഞാൻ
എന്ന മറന്നപോകയും എക്കിലും ഒട്ടവിൽ എ
നെ ഞാൻ ഓമ്മിക്കയും ചെയ്യുന്ന എന്നപറയു
ന്നതിൽ എല്ലു അസാംതപ്രമാണിള്ളതു”

മെമ്പ്രേ:—“താനൊരിക്കലും അറിയാത്തതിനെ കരാ
രിക്കും ഓമ്മിക്കാൻ കഴിക്കയില്ല. ഓമ്മയെനാൽ
അറിവിന്റെ പുനരാവിർഭാവമാണ്”

കാത്രു:— “ഹ്രസ്വിയവിഷയങ്ങളെള്ളും അറിയുന്നോരു
ഞാൻ എന്ന അവയുടെ ജീവനത്തിലെ അറി
യാത്തത്തുകൊണ്ടും അവയുടെ ജീവനത്തിലെ എ
നെ ഓമ്മിക്കുന്നതു” എന്നിക്കേ അംഗക്രമാശാ
നാശാ നിങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യം?”

മെമ്പ്രേ:—“അതെ എന്നതെനെ, വിശ്വേഷിച്ചു ഹ്രസ്വി
യവിഷയങ്ങളെള്ളുറി ഓമ്മിക്കുന്നോരു നിങ്ങ
ൾ നിങ്ങളെള്ളുടെ അവയുടെ ജീവനത്തിലെ
യി നിയൈയമായും ഓമ്മിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിങ്ങ
ൾ അവയെ വിഷയക്കിരിക്കുന്നോരു അവയുടെ
ജീവനത്തിലെ നിങ്ങളെള്ളുടെ വിഷയക്കിരി
ക്കുന്ന എന്നിള്ളതു സിഖവമാണ്.”

കാത്രു:—“ഹാ! എന്നിക്കേ മനസ്സും ഇതു എല്ലായി. ഇതു താണ്ടു
വിചിത്രമായി തോന്നുന്നു. ഇതിനെപ്പു
റി ഇന്നിയും തൃട്ടലൂയി ചിന്തിക്കാതെ മന
സ്സുനെ ആവിഷയത്തിൽ അവസാനമായി ഉ
റപ്പിക്കാൻ എന്നിക്കുകഴിക്കയില്ല. നിങ്ങളെടു
യുക്കിവാദത്തെ എതിക്കാൻ എന്നാൽ സാധി
ക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ പറയുന്നപോ

ലെ ജനാന്തരത്തിൻറെ കാര്യാല്പത്തിയിലും നാം നമേം അറിയുന്നവക്കിൽ എത്രകൊണ്ട്” നാം എപ്പാദ്ദും ‘ഞാൻകാണനു’ ‘ഞാൻ കേരംക്കുനു’ എന്ന് വിചാരിക്കുന്നില്ല.”

മെമ്പ്രേ:—“നാം അ വാക്കുകളെ വിചാരിക്കുന്നില്ല നാളിതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ അവയുടെ അത്മം നമ്മുടെ ബോധത്തിൽ എപ്പോഴും സന്നിഹിതമാണ്. എത്രതന്നെ അസ്ത്രഭ്യർഥ വുമാഖാകിലും ഒരു അത്മബോധത്തോടുകൂടാതെ ധാതൊരിവും ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലെന്നു മനി അച്ചുന്നേൻറെ അത്രുമത്തിൽവരു എന്നേൻറെ വിവാഹത്തിനു മുമ്പ് പലപ്പോഴും പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടണ്ട്.

കാത്പ്രാ:—“ഞാൻം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ഹതിനമുഖ്യ തന്നെ കേട്ടിട്ടണ്ട്. എന്നിട്ടും മനസ്സുലിലായില്ല. ഇപ്പോൾ മനസ്സുലിലായിട്ട് കൂടിയും നമ്മുടെ പ്രധാന സംഭാഷണ വിഷയത്തോട് ഹതിനാളി സംബന്ധം എന്നാണെന്നും” അറിയുന്നില്ല.

മെമ്പ്രേ:—“സംബന്ധം ഇതാണ്. നിങ്ങൾ രണ്ടാമ തെത പ്രാവംശം അത്‌മാവിന്റെ ലക്ഷ്യംതെത നിർപ്പചിച്ചിട്ട് അത്‌മാവ്” ഇത്രിയവിഷയങ്ങൾ ഒരു അല്ലെങ്കിൽ സ്വയം അത്‌മാവിനെ അറിയും എന്നു പറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ അത്‌മാവി നീറു ജും ഞാനമാണ് മുലമായും സാരമായും ഉള്ള ജും ഞാനമെന്നും നിങ്ങൾക്കു മനസ്സുലിലായിരിക്കുന്നു. എത്രകൊണ്ടുനാൽ ഇത്രിയവിഷയങ്ങൾ ഒരു അറിയുവോം നാം അത്‌മാവിനെ അറിയുന്നു; അവയെ അറിയാത്തഫോഴം അതിനെ അറിയുന്നു.

കാത്പൂ:—“അമ്മേപ്പാർ രബ്ദിതരം ഭവാധമണ്ണതോ സ്ഥനം. ഒൺ” നിത്യമായ ആത്മമുഖ്യമായം; മഗറതു് അനന്തിത്യമായ വിഷയമുഖ്യമായം.”

ശ്രൂതി:—“എല്ലക്കാണ്ടാണ്”, നിങ്ങൾ വിഷയമുഖ്യം അനന്തിത്യമുഖ്യമായ പരയുന്നതു്?”

കാത്പൂ:—“എല്ലക്കാണ്ടാണ്ടാൽ, അതു എല്ലോഴിം നമുക്കണ്ടാക്കുന്നില്ല. മുനിശയ കാണമുഖ്യമായ ക്ഷേര താൻ നിങ്ങളെ കാണുന്നില്ല; നിങ്ങളെ കാണമുഖ്യമായ മുനി എന്നർ അനീവിൽ ഉണ്ടായിരുന്നും വരാം”

ശ്രൂതി:—“കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതും മറന്നപോധത്തുമായ വസ്തുക്കളുടെ ജീവനം നമക്ക ആവത്തിൽക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ അറിഞ്ഞു മറന്നപോധ വസ്തുക്കളെ ഇന്നും താൻ തിരിശയ അറിയുന്നു. അവ ഇന്നലെമല്ല വിഷയങ്ങളാണുന്ന താൻ ഓമ്പിക്കുയ്ക്കും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു വിഷയമുഖ്യമായ ഭവാധം ആത്മമുഖ്യമായത്തേപ്പാലെത്തനു നിത്യമാണുന്ന സ്ഥാപ്തമാക്കുന്നില്ലെന്നും.”

കാത്പൂ:—“എന്നാൽ വിഷയമുഖ്യമായം പോകയും വരികയും ചെയ്യുന്നു. ആത്മമുഖ്യമായമാക്കുന്ന സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നു”

ഡാജന്റ:—“ഈ പ്രത്യേക വിഷയത്തിന്റെ ജീവനം പോകുന്നതോടുകൂടിത്തനു ആ വിഷയത്തിന്റെ ജീവാതാവനു നിലച്ചിരി ആത്മാവിനു പൂറ്റിയ നമ്മുടെ ജീവനവും പൊങ്കുകുന്നു. ഇങ്ങനെ ആത്മമുഖ്യമായവും, വിഷയമുഖ്യമായം പോലെതനു അനന്തിത്യമാണുന്ന കാണാം”

മെമ്പ്രേ:—“പക്ഷ കെ പുതിയ വിഷയത്തു അറിയുവോരു ഞാൻ എന്നു മറ്റൊരു മറ്റൊരു വിഷയങ്ങൾ അറിഞ്ഞത് ആളുംതുണ്ടിത്തന്നു അറിയുന്നു; അതു കൊണ്ട് സ്വപദേഖാധം (ആത്മദേഖാധം) രണ്ട് ജനാനവ്യാപാരങ്ങളിലും നിത്യമായിത്തന്നു ഇരിക്കുന്നു”

ധാരാളൻ:—“നിങ്ങൾ ഉദാഹരിച്ച സംഗതിയിൽ വിഷയബോധവും ആത്മമഭോധംപോലെതന്നു നിത്യമാണോ” തുടർന്നുകാണ്ടിള്ള രണ്ട് ജീവന വ്യാപാരങ്ങളിൽ അംഗസ്ഥതമായ ആത്മമാവി നീറ എക്കപ്പെട്ടെത്തു അറിയുന്നതിനു രണ്ട് വ്യാപാരങ്ങളിലുള്ള ജീവനത്തിനീറ വിശ്വാസങ്ങളും നന്നിച്ചു ചിന്തിച്ചുനോക്കുന്നോ”

മെമ്പ്രേ:—“എന്നാൽ, സൂഷ്ട്രപ്പിയിൽ (നീം അറിയാതെ ഉറങ്ങുന്ന അവസ്ഥയിൽ)വിഷയം നീം തോന്നുന്നു ഇല്ല; എക്കിലും നാം സ്വയമേവ ആത്മമാവിനെ അറിയുന്നണംല്ലോ”

ധാരാളൻ:—“ലോകത്താൽ മറന്നപോകുന്ന എങ്കിൽ ആത്മമാവിനേയും നാം മറന്നപോയുന്നു. അതായതും, നമ്മുടെതന്നു നാം അറിയാതെ ആകുന്നു. എഴുപാദം വീണ്ടും നാം നമ്മുടെ അറിയുമോ അദ്ദേഹം നാം വിശ്വാസങ്ങേയും അറിയുന്നു. സാധാരണനായി ആത്മമഭോധം എന്നു നാം പറയുന്നതും വിഷയബോധംപോലെതന്നു അഥ നിത്യവും വിരാമയോഗ്രവും ആയ നീംനും”

മെമ്പ്രേ:—“ഈക്കൂദാം ഞാൻ മന്ത്രിലെത്തെക്കാരാം കൈകെ അധികം കൂപ്പുത്തിലായി. അവിടുന്ന ചരയ

നന്തിക്കുന്നിനു എല്ലാം അവസ്ഥമായും അസ്ഥിരം എന്ന മാത്രമല്ലോ നന്ദപരങ്ങൾ കൂട്ടിയും അഭ്യന്നു തോന്നുന്നു. ആത്മാവിനു ഒരു ജനകാതാവിശ്വർ നിലയിൽ മാത്രമെ സ്ഥിതിചെയ്യാൻകഴിയു. സൗഖ്യപ്പിയിൽ നമുക്കു ആത്മമേഖായവും വിഷയബോധവും നന്ദിച്ചുപോകയാണെങ്കിൽ ആത്മാവു് എങ്കിനെ ഉണ്ടായിരിക്കും? മരറാത്തപക്ഷം നോക്കിയാൽ, സൗഖ്യപ്പിയിൽ ജീവാനം നിന്നപോകയാണെങ്കിൽ ജാഗ്രാവസ്ഥയിൽ അതു വീണ്ടും പ്രത്പക്ഷമാക്കണമെന്നുണ്ടിനെ?”

യാജു് തെ:— “നിങ്ങളുടെ കഴുപ്പും സാക്ഷാൽ ആത്മാവിനു അനൈക്കരണത്തോടു, അതായതു മനസ്സോടു മിഞ്ചീകരിക്കുന്നതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാണു്. മനസ്സു ഒരു അത്മത്തിൽ ആത്മാവോടു അഭിനവവും, മരറാത്തത്തിൽ അതിൽനിന്നുണ്ടാവുമായിരിക്കും. പ്രസ്തുത അസ്ഥിരത ആത്മാവിശ്വർ അസ്ഥിരതയല്ല; മനസ്സിന്റെതാണു്.”

കാത്പൂ:— ‘മനസ്സും എന്നതാണു്? അതു എങ്കിനെ അതാണു് ആത്മാവോടും അതിൽനിന്നുണ്ടാവും അതിൽനിന്നുണ്ടും രണ്ടും അയിരിക്കുന്നതു്?’

യാജു് തെ:— “നാം പറയുന്ന അസ്ഥിരതകൾ അബ്ലൈങ്കിൽ മാറ്റരക്കൾ എത്തോടന്നിശ്വർ മാറ്റമാണെന്നു പറയേണ്ട തീയതി. അവ ഒരു പദാത്മത്തിശ്വർ അവസ്ഥാന്തരങ്ങളായിരിക്കും. ആ പദാത്മം ആത്മാവല്ല, ജാഗ്രാവസ്ഥയിൽ എല്ലാം വീണ്ടും പ്രത്പക്ഷമായി വരുന്നതു് നിങ്ങൾ കാണാം

നാത്രപോലെ അത്തമാവിൽ സകലവും നമിര മായി വത്തിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നാം ഈ വികാരങ്ങൾക്ക്* അധിക്ഷാനമായി വേഗാൽ വസ്തു വെ സകല്പിക്കുന്നു. സകല്പിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. അതിനെ മനസ്സും പറയുന്നു. ഈ പക്ഷത്തിൽ മനസ്സ് അത്തമാവിൽനിന്ന് ഭിന്നമാണ്. എന്നാൽ എല്ലാം അത്തമാവിനോട് അവർപ്പമായും സംബന്ധമാണെന്നും അത്തമാവിക്കുന്ന അവർ അംശപോലെ അഞ്ചുണ്ണം വിചാരിക്കുന്നിരിക്കുന്നു. ഈ പക്ഷത്തിൽ മനസ്സ് എല്ലാറിക്കുന്നിരിയും അധിക്ഷാനത്തിനും നിലയിൽ അത്തമാവാട് അഭിനവമാണ്.”

കൈമന്ത്രേ:—“ഹാ! എന്നിക്കിഫോറ മനസ്സിലായി. എൻ്റെ സംശയങ്ങൾ എങ്കിനെ നിവത്തിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു! അതു മഹാസഭയിൽ അവിട്ടുന്ന അതു ത്വാവിനെ എല്ലാവറ്റിക്കുന്നിരിയും അന്തര്മുമിയായി വണ്ണിച്ചു് ഉദാഹരണമായി കാരോ വിഷയങ്ങളുടേയും പേരു പറഞ്ഞ ത്രിക്കത്തിൽ മനസിനേയും ഒന്നായി അവിട്ടുന്ന പറഞ്ഞതു. അവിട്ടുന്ന പറഞ്ഞതിവാക്പ്രകാരം അങ്കിനെതന്നു എന്നിക്കുന്നതും ദാമ്പത്യം* ആണു്. “*യോമനസിതിപ്പിഷ്ടൻ മനസ്സുന്നര യംമനോനവേദ യസ്പ്രമനഃ റാരീരം യമയതേ പ്രതേ അത്തമാന്തര്മ്മപ്രമുതഃ” “അതു മനസിൽ നമിതിചെയ്യുന്ന എങ്കിലും മനസിൽ നിന്ന് ഭിന്നനായിരിക്കുന്നു; അതു മനസറിയുന്നില്ല; അതുകെട റാരീരം മനസായിരിക്കുന്നു; അതു കു് മനസിൽ നമിതി ചെയ്യുകൊണ്ട് അതിനെ

* സ്പൂരംഡണ്ണുകപ്പാനിഷത്ത്.

നിയോഗിക്കുന്നു; അതുണ്ട് നിബന്ധന ആത്മമായും; അതാണ് അവത്സ്യമി; അതുണ്ട് നാഭരഹിതവസ്തു” ശ്രമി ഇലം അഞ്ചി ഇവയുടേയും അപ്പകാരമുള്ള മറ്റ വിഷയങ്ങളുടേയും നിധാനകനാണ് ആത്മമാവവന്നത്തുതു് എനിക്ക് നല്ലവസ്തും മനസ്സും പ്രായിലായി. എന്നാൽ മറ്റ വസ്തുകൾ പോലെ മനസ്സും ജീവന്ത്രസ്വപ്നവും ദരാധീനവും, ആത്മവിനാൽ നദ്യോജപ്രവമാണെന്നു അദ്ദേഹം എനിക്ക് മനസ്സും പ്രായില്ല. ഇപ്പോൾ അതും മനസ്സും പ്രായില്ല.

കാത്പൂ:—“ഈ രാത്രി നാം ഇവിടെ നിത്രകയല്ലോ? നേരം അഡികമായി.

ഒമ്മത്രേ:—“എൻ്റെ ചോദ്യത്തിന്റെ മരച്ചടി ഇന്നീയും അട്ടതെത്തത്തിട്ടില്ല. നിങ്ങളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കാണ് ഉത്തരങ്ങൾ കിട്ടിയതു് ആത്മമാവും പ്രഭാവേന ഭോധ്യമുള്ളതാണെന്നും അതിന്റെ ഭോധം നിത്രപ്രവും സ്ഥിരവുമാണെന്നും നാം അറിഞ്ഞു. ആത്മമാവുമനസ്സും തന്നിന്നും ഭിന്നമാണെന്നുള്ളടച്ചി നാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു ആത്മമാവുതന്നും എല്ലാറിലും വ്യപിച്ചിരിക്കുന്നതും നാം നാമുക്കും എങ്കിലും ചോദ്യം. നമ്മക്ക് ഓരോത്തതക്കും പ്രത്യേകം ആത്മമാവുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

ധാജ് എ്:— “ഈക്കുംഖാൽ ആത്മമാവിനെ അറിയുമ്പോൾ അതും ആവശ്യപ്രമാണിം എക്കമാണെന്നും; അവബന്ധമാണെന്നും ശ്രീ നിങ്ങൾ അറിയും, വ്യംഗ്യപ്രാത്മാക്കലക്കു തമ്മിലുള്ള ഭേദം പരിശു

ശ്രദ്ധയാളം അംഗീകാരം മാറ്റുന്നതു തോല്ലെല്ലു. വിജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടിൽ അന്ത്യുക്കിൽ വീജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടമായ പിബുളും താങ്കു?"

കാത്രാ:—“അവിട്ടനു വീജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടം അന്ത്യുക്കിൽ വിജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടമായുണ്ടോ പറഞ്ഞത്തിന്റെ അത്മമെന്താണ്?”

കൈമക്കു:—“അപ്പത്തുനിക്ഷാം അപ്പറിയുണ്ടാം. ഒരു വലിയ സഭയിൽ അർത്തരാത്ത് മാവിത്തന്നുപറ്റി പ്രസംഗി ചുതിൽ ആത്തമാവിന്റെ അഞ്ചു മനസ്സുഡിൽനിന്നു എന്നുപോലുത്തൻണു വീജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടതിൽനിന്നുനിന്നും യാവത്തുണ്ടിച്ചിത്തു പറഞ്ഞത്തിട്ടും, ആത്തമാധം മനസ്സും തമിലുള്ള തേക്കം എന്നും മനസ്സുഡിലും യീഴ്സ്കും എന്നാൽ ആത്തമാവിനും വീജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടതിനിൽനിന്നും തമിലുള്ള തേക്കും എന്നു വൃത്ത്രാസമാണെങ്കിൽ തെന്നും ദോഷം അറിയുന്നില്ല.”

കാത്രാ:—“നീങ്ങൾ ഇതെല്ലാം സംശയിക്കാം കാമ്പി ആവച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിന്നുണ്ടോ? നീങ്ങൾക്കു പക്ഷേ മനി പറഞ്ഞ തന്റെ വാക്കുകൾത്തെന്നു ആവത്തി ആപറവാൻ കഴിയുമായിരിക്കും.”

കൈമക്കു:—“അതെന്നു, കഴിയും. എന്നും എന്നും അതു ബഹുമതിക്കുന്നും അവകാശമില്ല. എന്നു കൊണ്ടെന്നാൽ, മനി തന്റെ ഉപത്രാസത്തെ ദിയപ്പെട്ടതുന്നതിനുവേണ്ടി അതിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തിലും മിക്കവാറും ഓരോ വാക്പ്രകാരത്തെന്നു ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. വീജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടത്തു പുന്നടി ഇങ്ങനീന്നുണ്ടോ” പറഞ്ഞതു “യോവിജയ് ശ്രദ്ധനാട്ടത്തെന്നും വി

ജീ'ന്താനം നവേദ്യസ്വർ വിജീ'ന്താനാം റോരിം ഫോവിജീ'ന്താനമഗതരാ യമാധാതോഷത അത് താമാ അന്തത്രുമപ്പെട്ടു? "അതു" വിജീ'ന്താനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന എക്കിലും വിജീ'ന്താനത്തിൽ നന്നിന്നു ഭിന്നനായിരിക്കുന്നു; അതുവും വിജീ'ന്താനം അറിയുന്നില്ല; അതുവും റോരിം വിജീ'ന്താനമായിരിക്കുന്നു; അതു" വിജീ'ന്താനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകൊണ്ട് വിജീ'ന്താനത്തെ ഭരിക്കുന്നു. അതാണോ" നീക്കുന്ന അതു'മാപു', അതാണത്രുമാമി, അതാണോ" നാംരഹമിതവസ്തു." ഈനിവിജീ'ന്താനത്തെ ശ്രദ്ധചെച്ചതനുത്തിൽനിന്നു വേർത്തിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ അബന്നുന്ന അറിവാം ഞാൻ അതുരഹമിക്കുന്നു"

കാത്യാ:—“അലപ്പും വിജീ'ന്താനം എന്നാൽ എന്നുണ്ടാം, നമ്മിൽ ഓരോത്തതരിലും അതുബൈബന്ന നാം എങ്കിലേനു അതുണ്ണു് അറിയുന്നതെന്നംതന്നെ കേരംക്കരുട്ട്”

യാജകൻ:—“എല്ലാം നിങ്ങളാക്കു പറഞ്ഞതുതരാൻ എന്നിക്കു വള്ളരെ സഭനാഷ്മാണോ. പാക്ഷ എന്നും വിവരണങ്ങളിൽനിന്നു നിങ്ങളാക്കു തുഴ്തിയുണ്ടാക്കുവാഴുകു് നേരം അധികം അസമയമുണ്ടാണോ?”

മെമ്പതു:—“ഞാൻ തയാറാണോ. രാത്രി മഴവും ഉറപ്പാതിരിക്കാൻ എന്നിക്കു കഴിയും”

കാത്യാ:—“എന്നിക്കു എന്നുകരിച്ചു അങ്ങിനെ പറയാൻ സാധിക്കുവില്ല. ഇപ്പോൾതന്നെ ക്ഷീണിതയും ഉറക്കവും വരുന്നുണ്ടു്.”

മെമ്പ്രേ:—“എന്നാൽ എല്ലക്കാണ്ട് നിങ്ങൾ പോയി വിത്രമിക്കുന്നില്ല? ഞാൻ മനിയുമായി കരെ നേരംകൂടി സംസാരിക്കുന്നു. തങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതെല്ലാം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നാളേ പറ എത്തുതരാം”

കാത്രാ:—“ഹാരോ വാക്കം ഞാൻതന്നെ കേടുകൾിലും അതുകൊണ്ട് മനിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവിടെ നിത്യിൽ നടക്ക പോയി വിത്രമിക്കാം. അതാണ് നല്ലതു്. വിദേശിയ്ക്കു്, ഉറങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു് എന്നിക്കു മനിയുമായി ഒരു കാൽം സംസാരിക്കാൻണ്ട്”

മെമ്പ്രേയി സുചന മനസിലാക്കിയിട്ടു്, സപ്പത്തിയെ ഭർത്താവുമായി വിത്രമിപ്പാൻ അധികാരിയാണ്. അവരും പതിവുപോലെ തപോഗ്യമത്തിൽതന്നെ ഇരുന്നു, മനിയിൽനന്നു കേടുതിനെപ്പറ്റി എല്ലാം ചിന്തിക്കും, ധ്യാനിക്കും ചെയ്തുകൊണ്ടു് അധികനേരം കഴിയും. മനിയുടെ ശരീരം കാത്രായന്നിയോടുകൂടി അധികനും എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനെറ്റി അതുമാവും മെമ്പ്രേയിയിൽ രമിച്ചിരുന്നു.

ഞന്ദിക്കരുതി

അംഗലപ്രായം 4.

—*—

ജീവാത്മാവും, പരമാത്മാവും.

അട്ടത്തഡിവസം വൈക്കേരം അതു സംഭാഷണം പിള്ളുടൻ. മനിതനെ പ്രദേശത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങിനെ ആരുരംഭിച്ചു:—“നഷ്ടം ആത്മാവു് എന്ന നാാം കാരോത്തത്തം പറയുന്നതുതന്നെയാണു്” ഈ പ്രചാരം തതിനെന്നിരും ആത്മരാവു് എന്നുള്ളിട്ടു ഒഴ്ചാന്തീകരിക്കുപ്പട്ടാൽ ആത്മാവിന്നീരു ഏകത്തും നല്ലപോലെ നിങ്ങൾക്കു യോജിവായി കാണാവുന്നതാണു് എന്നാൽ വ്യക്തിയും സമുദ്ധിയുമായ ആത്മാവു് കണ്ണതനെ അഞ്ചേന്നുന്ന നമക്കു എങ്ങനെന്ന അറിയാം? എന്നും ഇന്നു ചെയ്യാനുള്ള പരശ്രാതപോലെ സാക്ഷംതൽ ആത്മം വിന്നെ അതായും” വിശ്വപ്രതിന്നീരു ആത്മാവിനെ അറിക്കയും അതു് അവിച്ചിന്നെന്നമായു കണ്ണാണെന്നുള്ള വസ്തു മനസിലാകയും ചെയ്യാൽമതി. ഇന്നങ്ങൾ അതിനെ അറിയാത്തതുകൊണ്ടാണു് അവക്കു അതു ഏകമാണെന്നുള്ളതു് മനസിലാകാത്തതു് നിങ്ങൾക്കു് പരമാത്മാവിനേപ്പറ്റി വല്ല അറിയും ഉണ്ടോ അതല്ല അധികജനങ്ങൾക്കു എന്നപോലെതന്നെ അതു കൈ വെറും വിശ്രാസവിഷയം മാത്രമെ ആക്കണംജീവി എന്ന എന്നും അറിയുന്നു”

മെമ്പ്രേ—“എല്ലാം ശ്രൂഹമാണെന്ന പലപ്പോഴിന്നും പരശ്രാത കേട്ടിട്ടണു്” എത്ര നിമിഷത്തിലാ

കെട്ട നാം അറിയുന്നത് എത്തല്ലാംതന്നെന്നയാക്കി ഒരു അതോടെന്നല്ലാം ഒന്നിൽ അതിരെൻ്റെ അത്യാരം മായ വിശ്വാസമാവിന്നേയുംകൂടി നാം അറിയുന്ന എന്നുള്ള ഒരു അസ്സുള്ളമായ ധാരണയും എന്നിക്കുണ്ട് എന്നാൽ എന്റെ അ ധാരണയെപ്പറ്റി വിവരിച്ച് പറയുന്ന കാര്യം എന്നാൽ എത്രക്കണക്കാണും സാഖ്യമാക്കുമെന്നു എന്നിക്കുറിഞ്ഞുകൂടാം”

കാത്പൂഃ—“നിങ്ങളാൽ സാഖ്യമാക്കുന്നതു വിവരിച്ച് പറയാൻ നോക്കിൻ”

ധാര്യജി:—“ഈനാലെത്തു സംഭാഷണം നമ്മുടെ മുതിൽ സഹായിക്കും. ഈ മുറിയെ അറിയുന്നോടു നിങ്ങൾ മഴുവെത്തുക്കിലുംകൂടിഅറിയുന്നബാധിൽ പറയുവിൻ”

മെമ്പ്രേതു:—“ഈ മുറിയെ അറിയുന്നോടു തൊന്തു എപ്പോഴും നീക്കുന്നതു അതിനേ അറിയുന്ന അതുംായി അറിയുന്നണ്ടു്”

ധാര്യജി:—“മുറിയെ അറിയുന്നോടു നിങ്ങളുടെഅല്ലെങ്കിൽ ദേവരു എത്തുക്കിലും അതുമാവിനെന്നുംകൂടി നിങ്ങൾ അറിയുന്നണേം?”

മെമ്പ്രേതു:—“ഈല്ല”

ധാര്യാതേ:—“എന്നാൽ മുറി വിശ്വാസമാവിൽ ഇരിക്കുന്ന എന്ന നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെ അതാനും നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നണ്ടെല്ലോ”

മെമ്പ്രേതു:—“അതെ, തൊന്തു അതു വിശ്വസിക്കുന്നണ്ടു് പക്ഷേ എന്നിക്കും അതു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല”

യാജ്‌ത:—“നിങ്ങൾക്കു അതു കുമേശ മനസ്സും പാകം.
മറിയെപ്പറ്റി അതോടു അണാതവസ്തു എന്നുള്ള
തിനെക്കാഡി അധികമായ മറവല്ല ഭോധവും
നിങ്ങൾക്കണ്ണക്കിൽ പറയിൻ്തു”

കൈമന്ത്രേ:—“ഖദ്ദോരി ഖതോടു ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെ;
എന്നാൽ ചിലഫോറി അജ്‌താതമായും ഖര
നോക്കാം”.

യാജ്‌ത:—“ഒരിയായും ഖദ്ദോരി ഖരിക്കുന്നമാതിരി
തന്നെ അജ്‌താതമായിരിക്കുന്നോഴം ഖതു ഖരി
ക്കുന്നോണോ?”

കൈമന്ത്രേ:—“ഒരിയായും അങ്ങിനെതന്നെ ഖരിക്കും”

യാജ്‌ത:—“എന്നാൽ ഖദ്ദോരി ഖതു ഇംഗ്ലീഷ് തന്നെ”;
ഒപ്പുവും, സൗഖ്യവും അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടും അണം.
ഖങ്ങിനെ എല്ലാവുമായിത്തന്നെ ഖത്തവത്തിക്കു
ന്നോണോ?”

കൈമന്ത്രേ:—“ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ണിതാണ്”; എന്നാൽ ഒരു
ഇംഗ്ലീഷ് അംഗവൈഡതിൽത്തന്നെ അജ്‌താ
തമായിരിക്കുന്നോഴം അബവത്തിക്കുന്ന എന്ന
പറഞ്ഞാൽ എൻ്റെ അഭിപ്രായത്തതന്നെ
താൻ വണ്ണിക്കയാണെന്നുള്ളതും കാക്കുന്നണ്ടു്”

യാജ്‌ത:—“നിന്മയമായും അങ്ങിനെതന്നെ. നി
ങ്ങൾ മാതൃമല്ലാ ലോകത്തെ അതിന്റെ വാസ്തവ
മായ സ്ഥിതിയിൽ അറിയാതെ എല്ലാവരും
അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്യും”

കൈമന്ത്രേ:—“അദ്ദോരി മറിയെ എപ്പോഴും ഇംഗ്ലീഷ് താതമാ

യിത്തന്ന ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണെന്ന പറയേണ്ടി
വരുന്നതായിക്കാണെന്നു.”

കാത്പൂ:—“മറി അജ്”ഞാതമായിരിക്കുന്നും മറര
വിശ്വാസങ്ങൾ എല്ലാം അതിലുണ്ടെന്നും, അതു
തന്ത്രം മാത്രം മാറിപ്പോകും എന്നും നമ്മൾ പറ
ഞ്ഞാലെന്താ?”

കെമേത്രേ:—“അരതെങ്കിനെ? മറിയുടെ എല്ലാ വിശ്വ
ശാഖകളും ഇ “ഞാതവിശ്വാസങ്ങളാണ്”. മറി
അതിന്റെ എല്ലാ വിശ്വശാഖകളേംടും കൂടി
കൈ ഇ “ഞാതവസ്തുവായിരിക്കയോണു്”. നമ്മൾ
അതിനെപ്പറ്റി കൈ ഇ “ഞാതവസ്തുവെന്നുള്ളതി
നേക്കാറി അന്നുമായ വിവരം ഒന്നും ഇല്ലതാണു്”

യാജ് തു:—“അപ്പോരു മറിയെപ്പറ്റി അതെപ്പോഴം
നിങ്ങളാൽ ഇ “ഞാതം എന്നതനെ നിങ്ങൾ വി
ചാരിക്കണം അല്ലോ? അതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങ
ൾക്ക് വേറൊരു ഇ “ഞാനവുമില്ലെന്നാണോ നിങ്ങ
ൾ പറയുന്നതു്?”

കെമേത്രേ:—“എന്നാൽ എന്ന നിർബ്ബന്ധമില്ല, മറരിള്ള
വരാലും അതു് ഇ “ഞാതമാവാം”

യാജ് തു:—“എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതു നിങ്ങളുടെ
ജ “ഞാനത്തിലിരിക്കയോണാലുംു?”

കെമേത്രേ:—“അരതെ, മുരിക്കതെനെ.”

യാജ് തു:—“അതിന്റെ എല്ലാ അംശവും നിങ്ങളുടെ
സ്വന്നേഖനത്തിലാണല്ലോ?”

കെമേത്രേ:—“അരതെ; എല്ലാ അംശവും എന്നും സ്വ
ദാഖലായത്തിലുണ്ടു്.

യാജ്ഞത്:—“നിങ്ങളുടെ സ്വപ്നവോധം നിങ്ങളുടെ അത്
ത് മാവുംതന്നെ?”

മെമരേ:—“അതെന്ത്”

യാജ്ഞത്:—“അദ്ദോഹം മറി നിങ്ങളുടെ അതുമാവി
ൽ അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ അതുമാവു മറിയിൽ
ണ്ടിക്കുന്നു; അല്ല”

മെമരേ:—“എന്നതനെ വിചാരിക്കുന്നും.”

യാജ്ഞത്:—“മറി ഇദ്ദോഹം നിങ്ങൾ അറിയുന്നതു പോ
ലെ തന്നെ എദ്ദോഹം ഇരിക്കുയോ ചെയ്യും?”

മെമരേ:—“നിന്തുയമായും”

യാജ്ഞത്:—“എന്നവച്ചുാൽ—അതു നിങ്ങളുടെ അത്മാ
വിൽ അല്ലെങ്കിൽ നങ്ങളുടെ അത്മാവു അതി
ൽ ശരീരം കൂരം അയയിരിക്കുവോരം ശ്രീകൃഷ്ണ—അ
നവത്തിരുക്കൊണ്ടിരിക്കും?”

മെമരേ:—“ഇതെല്ലാം എന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടതായിരത്ത
നേക്കാണുന്ന; എന്നാൽ ഇതെത്ര വിചിത്രമായി
തോന്നുന്നു!”

യാജ്ഞത്:—“ഈ വിചിത്രത ജനങ്ങൾക്ക്, തങ്ങൾ വി
ഷയങ്ങളെ അറിയുവോരം അതുമാവിനെ അ
വയിലേക്കു നയീക്കുയാണുന്നും, അവ അപ്രത്യ
ക്ഷമായിരിക്കുവേം അവയിൽനിന്നു തങ്ങളു
ടെ അതുമാക്കലെ പ്രത്യാഹരിക്കുയാണുമുള്ള
മനോരാജ്യപ്രകാശം തോന്നുന്നതാണ്” എന്നാ
ൽ വാസ്തവത്തിൽ വിഷയങ്ങളെ അറിയുവോ
രം നാം അവയിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന അതുമാ
വിനെ—വിഷയങ്ങളെ വഹിച്ചും ധരിച്ചും ഇരി

കുന്ന അത്തമാവിനെ—അവയിലും നമ്മിലും ഒന്നപോലെ ഇരിക്കുന്ന അത്തമാവിനെ അവി ഒപ്പിക്കുകയുണ്ട്.”

മെമത്രേ:— “അവിടത്തെ ഇംഗ്ലീഷാനം വാക്കുക
ഉള്ളിൽനിന്നും എത്രമാത്രം അറിവു് എനിക്കു
ണ്ടാക്കും!”

കാത്രാ:—“വിഷയങ്ങളെ അറിയുന്നോടു നാം അവ
യിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന അത്തമാവിനെ അ
വിഷ്ണരിക്കുണ്ടെന്നു അങ്കു പറയുന്നു. അതു
കൊണ്ട് അവയിൽ നാം അതിനെ അറിയുന്ന
തിന്റെ മുദ്ദു് അതു് അവയിൽ ഉണ്ടു് അല്ലോ?”

ധാരജ് ടെ:—“നിന്തുയമായും ഉണ്ടു്”

കാത്രാ:—“അതു കാരണത്താൽത്തന്നെ അതു വിശ്വാ
ത്മാവാശം, അതായതു് ശ്രദ്ധാബ്ദ്യത്തിനേക്ക്
അത്തമാവു്.”

ധാരജ് ടെ:—“അതേ, അതു കാരണത്താൽത്തന്നെ അതു
വിശ്വാത്മാവാശം.”

മെമത്രേ:—“സുത്രാത്മാവും അതുതന്നെന്നയാണോ? അ
വിശ്വാ മഹാസഭയിൽ വച്ചു പ്രസ്താവിച്ചവിധ
തതില്ലെങ്കിൽ (സ്വപ്നപോലെ അന്നബന്ധിപ്പിക്കുന്ന)
അത്തമാവു്”

ധാരജ് ടെ:—“അതേ, ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ച സുത്രാത്മാവും
അതുതന്നെ; പക്ഷേ സുത്രാത്മാവിനെപ്പറ്റിമഹി
സഭയിൽ ഞാൻ ചെയ്ത വിവരങ്ങൾ എത്രാണു
ഉപരിപ്പിവമായിതന്നെയെങ്കിൽ.”

മെമ്പറു:—“ഹൃദ്യോധ നൈവേഡാട്ട അധികം വിംച മായി പറയാമല്ലോ”

യാജ്‌ത:—“നീങ്ങരംക്കു ഹൃദ്യോധനതന്നു അതു ഒരു വിധം മനസ്സുഭിലാകാരായിട്ടണ്ട്”. അതു വസ്തു ക്കൊള്ളു തമ്മിൽ എങ്ങിനെയാണ് “അന്നവെന്നു പ്രകിഞ്ഞതെന്നു നീങ്ങരംതന്നു അതലോചിച്ചു പറയിൻ”

മെമ്പറു:—“അതു എന്നെന്നും ഞാൻ അറിയുന്ന വസ്തു ക്കൊള്ളും തമ്മിൽ അന്നവെന്നുപ്പിക്കുന്നു; അതു എന്നിലും അവയിലും രണ്ടിലും ഹരിക്കുന്നു. അതു അവയിലും എന്നിലും ഉള്ള അതുത്മാവാക്കുന്നു. അവിടുന്ന സഭയിൽ പറഞ്ഞ മൊഴിക്കരാതന്നു ഞാൻ മിക്കവാറും അതുത്തിച്ചു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ എത്ര മാർഗ്ഗമായ അതുവെള്ളുമാണെന്ന നീക്കണ്ണാക്കുന്നതു”

കാത്പാ:—“എങ്ങിനെ അതും” അതു നീങ്ങേണ്ണും എന്നെന്നും തമ്മിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതു? എൻ്റെ അതുത്മാവും നീങ്ങളുടെ അതുത്മാവും നന്നാണെന്നു എന്നിക്കു എങ്ങിനെ അറിയാം?”

മെമ്പറു:—“ലോകത്തെ അറിയുമോരാം വിംപാതമാവും നീങ്ങളുടെ സ്വന്തം അതുത്മാവും നന്നാണെന്നു നീങ്ങരാം അറിയുന്നണെ”. ലോകത്തെക്കറിച്ചുള്ള എൻ്റെ അറിവു് വിംപാതമാവുമായിരുന്നു എൻ്റെ എക്കുപ്പത്തെ എന്നിക്കു വോലപ്പെട്ടതുതുനു. അതുകൊണ്ടു നീങ്ങളിലും എന്നിലുമുള്ള അതുത്മാവു് നന്നാണെന്നു സിഖിക്കുന്നു.”

കാത്പാ:—“എന്നിക്കു മനസ്സുഭിലായി; എന്നാൽ നീങ്ങ

ပါနစ် ချေကိုနဲ့ တမ်းမြတ် သူတေသန ပုံပြီး အမှတ် အမာယာကဗျာများ ဖြစ်ပေါ်လောင်းမှာ မရတယ်။”

ယာဇ္ဈားတော်မြတ် သူတေသန ပုံပြီး အမှတ် အမာယာကဗျာများ ဖြစ်ပေါ်လောင်းမှာ မရတယ်။”

မမေတ္တား—“**“မျှတွေတေသန”** ပါနစ် ချေကိုနဲ့ တမ်းမြတ် သူတေသန ပုံပြီး အမှတ် အမာယာကဗျာများ ဖြစ်ပေါ်လောင်းမှာ မရတယ်။ ပါနစ် ချေကိုနဲ့ တမ်းမြတ် သူတေသန ပုံပြီး အမှတ် အမာယာကဗျာများ ဖြစ်ပေါ်လောင်းမှာ မရတယ်။”

ယာဇ္ဈားတော်မြတ် ချေမျှတွေတေသန ပုံပြီး အမှတ် အမာယာကဗျာများ ဖြစ်ပေါ်လောင်းမှာ မရတယ်။”

မမေတ္တား—“**“ချေကိုနဲ့ အမှတ် အမာယာကဗျာများ”** ပုံပြီး အမှတ် အမာယာကဗျာများ ဖြစ်ပေါ်လောင်းမှာ မရတယ်။”

ယာဇ္ဈားတော်မြတ် ချေမျှတွေတေသန ပုံပြီး အမှတ် အမာယာကဗျာများ ဖြစ်ပေါ်လောင်းမှာ မရတယ်။”

തമാവു് ദിക്കിനതീതമാക്കണ, അതായതു് ദേശ പരിപ്രേക്ഷാദത്തെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുണ്ട്. അതുടെ, ഇന്നിയും കേരിക്കുന്നു.”

അമരൻ:—“പിന്നെയും, വിംപാതമാവു് കാലത്തി സ്റ്ററ ഭിന്നാംബൈജാളു തമ്മിൽ സംബന്ധിപ്പി ക്കുണ്ട് എന്നും എന്നീക്കു തോന്നുണ്ട്; എത്തുകൊണ്ടുനാൽ അതു നേന്നാടോന്നു തുടങ്ങാക്കാണ്ടി രിക്കുന്നു സംഭവജാളിടെ എഴുപ്പാഴുള്ള സാക്ഷിയാണു്”

യാജർത്ത:—“ഒരിയായും അങ്ങിനെതന്നെ; അതുകൊണ്ടു വിംപാതമാവു് കാലാതീതം അബലുക്കിൽ അനാശ്വിനിത്യമാണുണ്ട് നിങ്ങൾക്കു മനസ്സുിലായാണു്”

കാത്യാ:—“അതിനു മാറ്റമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണോ അതു നിത്യമെന്നു അങ്ങു് പറയുന്നതു്? എന്നാൽ പ്രക്തൃതിയിൽ കാണുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പിന്നു എതിരെന്നതാണു്?”

അമരൻ:—“മാറ്റങ്ങൾ എല്ലാം മനസ്സുിന്റെ മാറ്റങ്ങൾതന്നെ.”

കാത്യാ:—“നമ്മുണ്ടു മനസ്സു പരിപ്പിനമാണു്. മുഹമാണ്യത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾ അതിന്റെതായി രിപ്പാൻ പാടില്ല.”

യാജർത്ത:—“അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുഹമാണ്യത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾക്കു് അടിസ്ഥാനമായി ഒരു മുഹമാണ്യമനസ്സുിനെ (സമഖ്യിമനസ്സുിനെ) നാം കള്ളിക്കേണ്ടതാണുണ്ട് നിങ്ങൾ മനസ്സുിലാക്കണം.”

കുത്രാ:—“വിംപാതമാവു്” ബുദ്ധാഖ്യത്തിലെ സംഭവങ്ങളെ അറിയുന്നോരും തന്നിൽ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നേ?

അജ് ഞാ:—“അറിവു് ഒരു മാറ്റമല്ലു്; അതുമാവിന്നീരുന്നതുസിലുമായ ധർമ്മക്രമം. മെത്രേയി പറഞ്ഞപോലെ വിംപാതമാവു്” സംഭവങ്ങളുടെ മാറ്റമില്ലാത്ത സാക്ഷിയാണു്. സംഭവങ്ങളെ കണ്ണിച്ചുള്ള അറിവു് സ്വന്തേ ഒരു സംഭവമല്ലു്; അതുകൊണ്ടു് സംഭവങ്ങളുള്ളിച്ചുള്ള അറിവു് ആ സംഭവങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനു് മുമ്പും പിന്തും തുടക്കി വിംപാതമാവില്ലരിക്കുന്നതെന്നു സിലുവി കണ്ണും, ആ അതുമാവിനു് ‘ഇപ്പോഴിം’ ‘അഫോ’ ഫോ എന്നിള്ള വൃത്തപാസം എന്നപോലെതന്നു, ‘ഇവിടെയും’ ‘അവിടെയും’ എന്നിള്ള വൃത്തപാസ വുമില്ലു്.”

മെത്രേ:—“അതുകൊണ്ടു് വസ്തുക്കൾ നഞ്ചുടെ മനസ്സിൽ നിന്നുതന്നു പുറത്തേപോയി, കാരേനേരം നമ്മിൽ ഇല്ലാതിതനു വീണ്ടും മടങ്ങിവന്നു അവ എല്ലാ ഫ്ലോറിം ഉണ്ടായിതനു എന്നു്” കാണിക്കുന്ന കണ്ണും.

കുത്രാ:—“നഞ്ചുടെ അറിവു് ഒരു മാറ്റമല്ലു്? തൊൻ മുഖ മുറിയെയ അറിയുന്നോരും, അജ് തൊന്താവന്നുമായിത്തന്നു്” ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തൊൻ മാറ്കുന്നാലെല്ലാ, അതുകൊണ്ടു് ഒരു മാറ്റമാണു് ഇതു്”

മെത്രേ:—“മുറിയെക്കണ്ണിച്ചുള്ള അറിവു്” നാം അതിനെ അറിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നു വിംപാതമാവി

ലിറിക്കണ്ണൻ". വിംപാതമാവിൽ" അറിയുന്നതു് ഒരു കൃഡയല്ല. ഒരു ധർമ്മം അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്ത സ്വന്താവം മാത്രമാണോ."

യാജ്ഞം എന്ന്:—"അതുമാവിനെപ്പറ്റി താൻ അറിയുന്നവൻ എന്നല്ലാതെ, അറിയുന്ന എന്ന പറഞ്ഞത്തുടാം. താൻ കത്താവും നിഷ്പ്പം കൃഡയുമാണോ."

കാത്പൂ:—"എന്നാൽ ഈ ദരിഡ്യേധ്യാ മറര വല്ലതിനേയുമോ നാം അറിയുന്നോരാം എന്നാണോ" നടക്കം നാലും. നഞ്ചുടെ അതുമാവും" അദ്ദേഹാരാ കൃഡചെയ്യുന്നല്ലോ? അതിനേരു അറിവും ഒരു കൃഡയല്ലോ?"

യാജ്ഞം എന്ന്:—"ഈദ്ദേഹം നിങ്ങൾ പറയുന്നതു് വിജ്ഞാനാതുമാവിനെപ്പറ്റിയാണോ". വിംപാതമാവിൽ വിംപാതമാവിനേരു നിലപയിൽ കൃഡയേധ്യാ, മാറ്റമോ ഈല്ല. എല്ലാവയ്ക്കുവിനേരും എല്ലാസം ഭവത്തിനേരും അറിവും" അതിൽ അതിനേരു സാക്ഷാത്കാരമെന്നപോലേഅടങ്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എന്നോ അതുമുള്ളക്കരമായ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ താൻ തന്നേരു സാരത്തിൽ ഒരു അംഗത്വത്തെ തന്നിൽക്കിന്നു" ഒരു വസ്തുതമായി ഭിന്നമാക്കുന്നപോലെ ചെയ്യുന്നോരും അതു വസ്തുതിൽപ്പെട്ടും നായ അതുമാവും" ഒരു കത്താവിനെപ്പോലെയും, മുഖവിത്തിട്ടില്ലാത്ത വല്ലതിനേയും അറിയുന്നവനെപ്പോലെയും, തന്നേരു അജ്ഞം എന്നാവശ്യമായിത്തന്നിന്നു തന്നത്താൻ അറിവിബാൻ പോകുന്നവനെപ്പോലെയും തോന്നുന്നു. വിംപാതമാവും ഇപ്രകാരം ഭിന്നവസ്തുഷ്ടാതുമാവിനേരു നിലപയിൽ ഇരിക്കുന്നോരും അതിൽ" വിജ്ഞാനാ

നാത്മാവെന്ന പറയുന്നു. സാരം നോക്കിയാൽ അതും വിശ്വാസമാവും ഒന്നതനെ. എന്നാൽ സമഷ്ടിയിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന അംഗങ്ങളുടെ വിശദേഷിച്ച് കാലഘേരങ്ങളുടെ അതാർത്ഥിൽ അതു വിശ്വാത്മാവിൽനിന്നും ഭിന്നം എന്നപോലെതന്നെയിരിക്കുന്നു”

മെമ്പ്രേ:—“അവിടത്തെ വിവരങ്ങൾക്കിൽ അറിയേണ്ടായി നന്നിനേയും വിട്ടിട്ടില്ല. തല്ലും എന്നിക്കു യാതൊരു സംശയവും നിവത്തിക്കേണ്ടായില്ല. നമ്മുടെ പുത്ര്യാരണക്കൈ നീക്കി കൂളിയുന്നതിലാണ് ബുദ്ധിമുട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ധാരണകളിൽ ഏററുവും ഭ്രംമായ ഒന്ന് ലോകത്തിൽ നമ്മക്ക് മുദ്രിയവിഷയങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. അതായതു ലോകത്തെ അറിയുമ്പോൾ നാാം ആ വിഷയങ്ങളെ മാത്രം ഒരു അത്മാവിനോട് സംബന്ധമില്ലാതെ അറിയുന്ന എന്നാളുടുത്തനെ എന്നാൽ അങ്ങ് മുന്നലഭത്തെ സംഭാഷണത്തിൽ നാാം എന്നല്ലോ അറിയുമോ അതിനോടൊക്കെ ആവശ്യമായും അത്മാവിനെക്കുറഞ്ഞി അറിക്കയാണെന്നു, അതായതു അത്മാവിനോട്ടുടർന്നെ അറിയപ്പെട്ടന്നതല്ലെന്ന തങ്ങൾക്കു വെള്ളിവാക്കിത്തനു. മുന്നലഭത്തെ സംഭാഷണംകൊണ്ട് ആ ത്മാവിനോട്ടുടർന്നെ നമ്മക്ക് വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അവയെ അത്മാവിനോട് സംബന്ധമായോ അത്മാവിൽ വത്തിക്കുന്നതായോ തന്നെ ചിന്തകയാണെന്നു എന്നിക്കു വിശദമായി മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. ലോകം നമ്മിൽ വത്തിക്കുന്ന എന്നതു

നേന വാസ്തവത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്ന എ നം, ആ വിശ്വാസത്തെ വെളിയിൽ പറയുന്ന തിൽ മറി അജ്ഞനമായിരിക്കുന്നതായി എ വിക്ര വിചാരിപ്പാൻ കഴിയുമെന്ന താൻ പറ ഞ്ഞ അവബലം പോലെ ഒരു മാതിരി അവബലം വരുത്തുകയല്ലാതെ മറിച്ച് വിശ്വസിപ്പാൻ തര മില്ലുന്നുള്ള സില്ലാന്തവും സ്ഥാപനമായും നീരം ക്ഷേപമായും സാധിത്തമായിരിക്കുന്നു.”

കാത്പൂ:—“ഈ വാദത്തിന്റെ മുലതത്തപ്പേരെ എ സ്ഥാം എങ്കിലെന്നയാണ്” നിങ്ങൾ ഈതു ചുക്കത്തെ തു സംഗ്രഹിക്കുയും, എന്നെന്ന മരണ്ടുലിയെ എ സ്ഥാനിന്നേറിയും താല്പര്യം ഗഹിക്കുന്നതിൽ സഹാ യിക്കുയും ചെയ്യുന്നതും. നിങ്ങളില്ലെങ്കിൽ എ നിങ്ക എന്നുകഴിയും?”

മെമരു:—(സ്ത്രിപറയുന്നതു കേരിപ്പാൻ സുഖമില്ലാ ഞ്ഞിട്ടും)“നിങ്ങളേന്നോട് റണ്ടു ഇടത്തും. വി ശേഷിച്ചും ഈ അവസരത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു വല്ല സംശയങ്ങളും തീങ്കേണ്ടതായുണ്ടെങ്കിൽ പറ ഞ്ഞാൽ തരകേടില്ല.”

കാത്പൂ:—“നിങ്ങൾ വാദത്തെ എല്ലാം ഒരു അംശം തേരാട്ടിൽ അടക്കി (സംഗ്രഹിച്ചു)പറത്തുതന്നും സംശയത്തിൽ എന്നിക്കു സഹായിച്ചു എന്നു താൻ പറത്തുള്ളൂ. നാം ലോകത്തെ ആത്മാ വിൽ ഇരിക്കുന്നതായി അറിയുന്നു; നാം ലോക തെരു ആത്മാവിൽ വച്ചുവിചാരിക്കുന്നു; അതു കൊണ്ടുലോകം ആത്മാവിൽ ഇരിക്കുന്ന എന്ന വിശ്വസിക്കാതിരിപ്പാൻ നമ്മുടെ തരമില്ല; അതു തമാവില്ലാത്ത ലോകം എന്നതു നാം അറിക്കയോ

ചീനികയോ വിംപസികയോ ചെയ്തിര എ താബോനോനേ ഞാൻ കാണുന്നുണ്ട്. നാം അതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കമാത്രം ചെയ്യുന്നു. അതുവെം വാക്സ്പൂഷ്ടി മാത്രമായിരിക്കുന്നു. വേഡാന്തങ്ങൾ ‘വാച്ചാരംഭണം’ എന്ന പറയുന്നതിന്റെ അത്മം എന്നാബുന്നു എന്നിക്കു ഇപ്പോൾ മനസ്സുംലാക്കുന്നുണ്ട്.”

ശ്രാജ് “—“കാത്പാധനി, നിങ്ങൾ മഴവൻപ്രമേയത്തിന്റെ സുകൂഢാംഡം മനസ്സുംലാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന കാണുന്നതിൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് എന്നാണിനി ഇപ്പോൾ കേരംകേണ്ടതു”.

മെമത്രേ:—“പുർണ്ണധാരണകളെ നീക്കിക്കളെയുന്നതിലുള്ള കൂദാം ദത്തയെപ്പറ്റിയാണ്” ഞാൻ സംസാരിച്ച കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു”. അധിവായിൽ ഒന്നിനെ ഞാൻ എടുത്തു കാണിച്ചു. വേറോന്നു നാം ഏല്ലാ ഫ്രോണ്ടം ആത്മമാവിനെ ഒരു ചെറിയവള്ളുവായി കാത്തരുകയും, അതു ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തോളമോ അബലപ്പിക്കിൽ കാലപ്രേരണങ്ങളെ അതിക്രമിച്ചു നില്ക്കുന്നതിനാൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തകാളുമോ വലുതെന്നോ കത്തരുവാൻ തോന്നാതിരിക്കുയും ചെയ്യുന്നതെന്തു. എന്നാൽ അവിട്ടു ഇത് പ്രതീഖ്യയെത്തുയും നീക്കുന്നതിനുള്ള കൂദാംലഘുങ്ങളെ തങ്ങൾക്കു സുചിപ്പിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ആത്മമാവിനു സമശ്ചി, വ്യശ്ചി എന്ന രണ്ടു അപങ്കങ്ങളുംതായി അവിട്ടു കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. സമഷ്ടി അബലപ്പിക്കിൽ പരമാത്മാവായി നോക്കുന്നോപ്പൊരും അതു അപരിച്ഛിന്നവും സ്ഥിവ്യാപകവുമാകുന്നു.

ഷീടി അല്ലെങ്കിൽ വിജ് "ഞാനാത്"മാവായി നോക്കിയാൽ പരിച്ഛിന്നവും ലോകത്തിൻറെ ഒരും തെത്ത് മാത്രം അറിയുന്നതുമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഭേദം എൻ്റെ സംശയനിപുത്തത്തിൽക്കൂടു കേമമായി സഹായിക്കുന്നണം". ഈ വണ്ണാത്മാവുതന്നെ വിജ് "ഞാനാത്"മാവായി വ്യൂഷ്"ടീബോക്കുങ്ങവോരാ തന്നെ ജീ"ഞാനത്തിൻറെ ഒരു അംശത്തിൽ ചുറവും ഒരു പട്ടയിട്ട്, തന്നെ പരിച്ഛേദിക്കുന്ന പോലെ ചെയ്യുന്നു. ഈതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുങ്ങവോരാ പരമാത്മത്തിൽ അവണ്ണാത്"മാവോട്" നോണാണൈകിലും ഞാൻ എന്നുകൊണ്ടാണ്" അംജീ"ഞയായും അംഗൈകയയായും ഈരിക്കുന്നതെന്നും അസ്ത്രാധികമായിട്ടുള്ളകിലും എന്നീക്കുമന്ത്രസ്ഥിലും. എന്നാൽ അവണ്ണാത്മാവിനെതോടു നമ്മൾ സംബന്ധമില്ലെന്നുള്ള പരിചിതമായ വിശ്വാസം വലിച്ചേരിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ പ്രയാസമായുമിരിക്കുന്നു."

യൃജീവി:—“രണ്ട് സംശയത്തികൾക്കുടെ നിങ്ങൾ ഓൺ മെങ്കിൽ അതിനെന്ന നീക്കുക്കുള്ളൂന്നതു” നിങ്ങൾക്കു അധികം എഴുപ്പമായിരേതാണും. നേരും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ പട്ട നാം മുമ്പാണിന്ത്യിലില്ലാതെ വന്നുക്കൊള്ളുന്നതുമായിരേതാണും എന്നുപോറ്റം അകന്നക്കുന്ന വലുതായിരത്തീങ്ങും എന്നുള്ളതുതന്നെ. തുടർന്നാകാണ്ടുള്ള പട്ടയുടെ ഈ വികാസം നമ്മൾ കൂടംകൂടം നാം വിശ്വാത്"മാവോട്" നോഡായും അതിനോട് നിരന്തരമായി സംബന്ധിച്ചും ഇരിക്കയോണുന്ന നവംനവമായി സൂചിപ്പിച്ചുതുക്കുന്നു. നിരന്തരമായി ചിന്തിക്കുണ്ടെങ്കും മറ്റൊരു സംശയി സൂചിപ്പി യാതൊ

നാമറിയാതുള്ള ഉറക്കങ്ങൾനെ. അതു പ്രത്യേക്കൾ തതിൽ സ്വപ്നത്രമായി തോന്നുന്ന ജീവിതത്തെ തടങ്ങുന്നിരത്തിനമെല്ലാത്ത് മാവിന്നേൻറെ സന്നിധിയിരിയേക്കു് അക്കമ്പിച്ചിട്ടിട്ടു് നിരന്തരമായി നമ്മുടെ തദാത്രുത്യത്തെ മഴവൻ കാക്കുമ്പു ടത്തിൽത്തന്നു്.”

മെമ്പ്രേ:—“ഈ ഉപദേശങ്ങൾ നല്കുന്ന വിലയേറിയ വയാണു്. എന്നെ അവ വല്ലുന്ന സഹായിക്കും”

കാത്പാ:—നമ്മക്ക് ഇന്നതേക്കു വേണ്ടതു കിട്ടിയില്ലോ? ഇന്നി ഇപ്പോൾ മതിയാക്കുന്നതേ?”

മെമ്പ്രേ:—“ഇന്നതേക്കുമാത്രമല്ല വല്ലോ ദിവസംതു കു വേണ്ടതു നമ്മക്ക് കിട്ടി. എന്നാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഉറങ്ങാൻപോകുന്നില്ല. അതിനുമുമ്പ് മനിയിൽനിന്നു ഇന്നക്കേട്ട അസാധാരണസംഗതിക്കുള്ളിറി ചിന്തിക്കയും, എന്നാൽ കഴിയുന്നതു അവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്യുണ്ട്. മനിയിലുമായി നിങ്ങൾ പോയി വിന്റു മിച്ചുകൊള്ളിവാൻ ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്നു, അന്നു വാദമാവണ്ടുമാണെങ്കിൽ”

കാത്പായനിയും ആശിയും ഉറങ്ങാൻ പോയി. മെമ്പ്രേയി പതിവുപോലെ ധ്യാനക്കൂലിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ അന്നരാത്രി അസാധാരണമായ ഒരു സംഖ്യകണ്ണായി. മുക്കുളം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്ത രീതിയിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുാണ് അവർക്കു അവണ്ണവും നിത്യവുമായ വസ്തുവിന്നേൻറെ അട്ടഭാക്കു സാക്ഷാൽ കാരംഭിക്കയും, അതു ദിവസത്തെതാഴുള്ള പ്രത്യേക്കു സംഗമത്തിൽനിന്നുള്ള അന്വദത്താൽ അവളുടെ എ

ഡയം തിങ്കുകയും ചെയ്യു. ഈ അനുനാസത്തിൻ്റെ അനുരം ഭിത്തിക്കിൽത്തന്നെയും ലെഴക്കിക്കാനുംങ്ങൾ അവയുടെ അ തപ്പിക്കടാവസ്ഥയിൽപ്പോലും ഇതിനോട് കീടപോ തന്നെത്തല്ലെന്നും അവർക്കു തോന്നാണി. അന്നമുതൽ അവർ ഈ അനുനാസാനുഭവത്തെ ഇഷ്ടകാത്ത സ്ഥിരത യോടെ അബ്രസിക്കുയും, നമ്മുടെ ഉച്ചറത്തിൽയും അ തപ്പന്തികമായ മോക്ഷത്തെയും നിത്യവസ്ഥയോടുള്ള ഏകീഭാവത്തെയും തടഞ്ഞുനിശ്ചിന്ന ലെഴക്കിക്കാറുഹാ ഓളിൽനിന്നെന്നല്ലോ കുമേഖ തകർക്കു അത്തമാവിനെ മൊച്ചിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യു. അവളുടെ ദേർത്താവു് വയോ ധികനായി മുഹമ്മദജീവിതമുപേക്ഷിച്ച സമയത്തു്, അവർ ലെഴക്കിക്കവിഷയങ്ങളിലെല്ലാം എത്ര വിരക്ക യായും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കുള്ള ഉപദേശങ്ങളിൽ എത്ര സ്കാതയായും ഇത്തന്നു എന്നാളുത്തു് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ സ്വത്തുകളിൽ ഒന്നും തന്മൈക്ക് വേണ്ടെങ്കിൽ നിരസിച്ച കൊണ്ട് അ സദർഭത്തിൽ അവർ പറയുന്നതു് നാം (ഉപനിഷത്തിൽ) വായിക്കുന്നതുമായ താഴെ ഉല്ലാസിക്കുന്ന വാക്കുത്തതിൽനിന്നും വെളിവാക്കം. “എൻ്റെ മുക്തിക്ക് ഉചയുക്കതമല്ലാത്ത വസ്തുക്കൾക്കൊണ്ട് ഞാൻ എത്ര ചെയ്യുന്നാണ്? ഭയവൻ, മുക്തിയെല്ലുറി അവിട്ടുന്ന അവിജുന്നതിനെ ദയചെയ്യു സ്വീക്ഷിക്കായി പരഞ്ഞുതന്നാലും.”

ര റ റ റ റ

അബ്ദപ്പായം 5.

—*—

ജനകപ്പരത്തെ വിഭ്രാലയം.

ധാരണവല്ലപ്പനെപ്പറ്റി ഒരു ഭർത്താവിന്നേരയും ഭാർത്തുമാരകട ഉപദേശാവിഭിന്നരിയും നിലയിൽ ചില തൊക്കെ നാം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. മുന്നി നമ്മകൾ ഒപ്പാതു അഭ്യപ്പാപകന്നീരു നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്വപ്നം ചിന്തിച്ചുനോക്കാം. വേദാഖ്യപ്പാപകമുതൽ യിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നീരു കീഴ്ത്തി എങ്ങും പരന്നു; അതു അന്നത്തെ സമ്പ്രദായമനസ്സരിച്ചു സ്വന്തമായത്തിൽത്തു നേരാജനംകൊടുത്തു താമസിപ്പിപ്പാൻ കഴിയാതോ കത്തകവെള്ളും അതു അധികം അഭ്യോഗതാക്കാളി തന്നീരു അടക്കലേപ്പിച്ച് “ആക്കഷിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അത്രമത്തി നന്ദിത്തനു മഹാരാജാവിന്നീരു ഉദാരമായ സഹാ യത്തൊട്ടുടർന്നി അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ വിഭ്രാത്മി സത്രം പണിക്കിപ്പിച്ചിട്ടും. വിഭ്രാത്മികൾ അതിൽ അ ദ്രോഹത്തിന്നീരു സഹായാഭ്യപ്പാപകനാരകട സാക്ഷാൽ അനേപാശണത്തിനു കീഴിൽ താമസിക്കയും, അദ്ദേഹം ഏപ്പംടക്കാളി എല്ലാം മേൽനോട്ടം ചെയ്യുയും വിഭ്രാത്മികളെ സ്ഥിരപ്പിക്കാണും ചെയ്യുവനു. വിഭ്രാത്മികളുടെ ക്ഷുട്ടത്തിൽ പ്രിജനാരിൽ ശത്രുവിക്കുന്നാൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ മുഡായസ്ഥിതിയിൽ പല നിലയിൽക്കൂട്ടുവരും അട ആവിയിരുന്നു. അങ്ങേഅറററു ദർശനത്രീമാക്കാരായ റാ ജക്കമാരമായം, മുട്ടുംഅററു സാധാരണ ക്രമവടക്കാ

രുടേയും റീല്ലികളുടേയും കുഷ്ണിക്കാരുടേയും കട്ടികളും; ഉഡബുട്ടിക്കന്ന്. എന്നാൽ എല്ലാവരോധും അതിൽ ഒന്നുപോലെ നോക്കുകയും, എല്ലാവക്കും ദരേമാതിരി സൗഖ്യങ്ങളും കുഴുതകളും കുത്രുങ്ങളും തന്നെ ഉണ്ടായിരി കയ്യും ചെയ്തു. വിദ്യാലയത്തിലെ അബ്ദ്യന്തത്തിൽ ഒപ്പാമേ ദോഖാക്കളുടെ നിലയിലുള്ള അഭ്യാസം തുടി സ്പർശികൾക്കിട്ടിക്കന്നവരെ ഒഴിച്ചു മറവള്ളുവക്കുള്ളും ദരേ മാതിരി ആഹാരവും, ദരേമാതിരി കീടകയ്യും ദരേമാതിരി കായികാഭ്യാസവിനോദങ്ങളും തന്നെ ആയിരുന്നു. ഇക്കാലത്തെ ജാതിവ്യുവസ്ഥയുടെ കാഠിന്യപ്പെട്ട രൂപം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. വിദ്യാത്മകരാം എല്ലാം ഒന്നായിരുത്തുന്ന തിന്നുകയും കട്ടിക്കുകയും ചുമ്പ് മായ സമഭാവനയോടുകൂടിയിരുന്നു പരസ്യരം ചെപ്പെടുമെന്നു ചെയ്തു. തൊഴിലുകളുടെ വിഭാഗം വാസ്തവ തിൽ സജാതിവിവാഹങ്ങളെ അനാതത്തിൽ സംശയിരി നടപ്പാക്കി ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ സഹാധിവിവാഹങ്ങളും ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിരുന്നാണെന്നിക്കും. വിഭേദ ഏം അന്വേഷാമ വിവാഹങ്ങൾ—അതായും ഒരു യർബ്ബജാതി ചുത്തശ്ശനം താഴുനജാതി സ്ത്രീയുമായുള്ള വിവാഹം—പ്രതിഭേദാമ വിവാഹം—അതായും താഴുനജാതിയിലെ സ്ത്രീയുമായുള്ള വിവാഹം—അതുതന്നെ നടപ്പായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതു കേവലം ഇല്ലാതിയന്നുമല്ല. കൂടിയിരാജാക്കാക്കും ചാറിവാദ്യാരം മുഹമ്മദൻസുനീകരം ദാസ്യമാംഗായിട്ടുണ്ട്. ദാസ്യാന്തരിക്കിയ എടക്കാമാരാം ചുത്തശ്ശനം ഉയന്നംജാതിയിലെ സ്ത്രീയുമായുള്ള വിവാഹം—അതുതന്നെ നടപ്പായിരുന്നില്ല. കൂടിയിരാജാക്കാക്കും നാപ്പാവരണപ്രവാഹം—അതുതന്നെ നാനാവാദ്യാരം ചുത്തശ്ശനം ഉയന്നംജാതിയിലെ സ്ത്രീയുമായുള്ള വിവാഹം—അതുതന്നെ നാനാവാദ്യാരം ചുത്തശ്ശനം.

അം രക്തംകൊണ്ട് വിവാഹംകർണ്ണം അനേപ്പാന്ത്യം സംബന്ധമുള്ളവരായിരുന്നു. തുല്യസ്ഥിരത്തോടു ചീ ക്രൈസ്തവത്തിൽ താമസിച്ച യുദ്ധക്ക്രമാക്കട എങ്കിൽ വളമുള്ളനിലത്തിൽ എന്നപോലെ മുള്ളു വളമുള്ളവന അനേപ്പാന്ത്യമെമ്മറിക്കാം പല സംബന്ധ അഭ്യർത്ഥം അസ്ഥിവാരമിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ധാരാളവാളുമഹാഷ്ഠിയുടെ പേര് “ധാരാളപ്പത്രോ ദ സംബന്ധിച്ചാണ്” അധികം അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തെക്കിലും അദ്ദേഹം ആ പ്രാചീനകാലത്തു പഠിപ്പിക്ക രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടവന ഒക്സാമയജ്ഞല്ലുകളുായ ദൂനവേദങ്ങളിലും നല്ല പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ദൂനവേദങ്ങളും അദ്ദേഹം പഠിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാല്യ യത്തിൽ വേദാന്തങ്ങളിൽ ഏല്പാററിനും പ്രത്യേക സ്ഥാനം അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ദ്രാം നാം പരിയറാപ്പോലെ ‘സീറകൾ’ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വാഭാവിക മായി ധാരാളവാളുമഹാഷ്ഠിയുള്ളം ധാരാളപ്പത്രോ സംബന്ധങ്ങളും മറ്റു വേദങ്ങളെല്ലായോ ദ്രോംഗങ്ങളും എല്ലായോ അധികാരിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങളേക്കാൽ അധികാരം വിദ്യാത്മികക്കു ആകാശംപിച്ചുതു് മെത്രയിന്നു ധാരാളവാളുമഹാഷ്ഠി വിവാഹം ചെയ്തു വാളുമെല്ലാം കാലത്തു് എക്കുദേശം തുര അദ്ദേഹപ്പത്രാഗ്രഹണം ഉള്ള ഒരു ഫൂസിൽ അദ്ദേഹം തുരകും ധാരാളപ്പത്രോ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുംഡാഡിയുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ഒരു ക്രാന്തിക്കാരിയായി. അതിനും അടുത്തു അഭ്യർത്ഥാവത്തിൽ ചാരിവാസപോരാനാ സംഗതിശോഭ സംശാഖ്യക്കും അതുപോണ്ടു അതിനെ തുവിട്ടതു നേരം വരിച്ചിരിക്കുന്നും.

ക്രാന്തിക്കാരി ദാരാത്തത നീറും കഴിഞ്ഞതും

ശേഷ വിദ്യാലയത്തിന്റെ വാത്രം വരെ തുക്കങ്ങൾ ഉള്ളൂന്ന റംഗീരമായ ഒരു റബ്ബും അദ്ദേഹത്തെ ഏതൊണ്ട് വിശ്ലേഷ്ട്ടിക്കും. ഒട്ടും താമസിയാത്തനെന്ന ഒരു അഭ്യർപ്പകന്റെ അട്ടക്കലേത്തി സ്വപ്നങ്ങനായിപ്പതി ഒരു കോമളനായ മുഖാവമായി നാലു കതിരകൾ പുട്ടീട്ടുള്ള ഒരു വലിയ രമത്തിൽ അവിടെ വന്നിരിക്കുന്ന വിവരം മോധിപ്പിച്ചു. ഈ സേനായിപ്പതി യാജകവല്ലപ്പന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു രണ്ടു ക്ഷത്രിയന്മാരിൽ രഹിളായി വായനക്കാക്കു മുമ്പുതന്നെ പരിപ്രയപ്പുട്ടിട്ടുള്ള നഞ്ചെട പഴയ സ്നേഹിതൻ യജത്തിന്തന്നല്ലാതെ മററാത്തമല്ല. ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞെ ദേഹം അദ്ദേഹം ഇതിനിടയ്ക്കു തന്റെ പല ഫോറൈ തകളിലും വിഡേഷിച്ചു മുഖസാമർത്ഥ്യവും വീരപുത്രതി യുംകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ വലിയ പ്രീതിക്കു പാതമാക്കുകയും കുമേണ ഉയൻ്ത് അദ്ദേഹത്തിന് ആ തിരുമെന്തിയുടെ കീഴിലുള്ള സൈനികവകുപ്പിൽ ഏററാവും ഉയൻ്ത് ഉദ്ദ്രാവത്തിലേക്ക് അതായതു് അവിടെത്തെ വലിയ സൈന്യപ്രതിനിംബന്ധം ഏകാധിപതി സ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു കയറ്റി കിട്ടകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ വലിയ സൈനിക ഉദ്ദ്രാവസ്ഥനെ ഇന്നു രാവിലെ ഹൃദയാലുപക്കന്റെ വാത്രക്കലേക്ക് കൊണ്ട് വന്നു സംഗതി ഏന്തായിരിക്കാം. അതു യക്കു ഹൃദയിലെ രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാരുടെ സമാനമത്തെ പിന്തുടർണ്ണം സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നും അറിയുകതനെന്ന്.

യജ്-തദ്ദേശ:—“വദ്ധുനായ സ്നേഹിതാ നിങ്ങളുടെ കൂത്രത്തിനു വിശ്ലേഷം വരുത്തേണ്ടിവന്നതിൽ ഞാൻ വസ്ത്രസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു സംഗതി വരാലുണ്ട് വന്നതു്. അതിനു നിങ്ങളുടെ പാവനമായ പ്രവൃത്തിയേംടു് സംബന്ധമുണ്ടു്.”

യാജ്ഞത്വഃ—“വിശ്വരത്തെ എൻ്റെ ലേണ്ടവും ദണ്ഡപ്രമാക്ഷ
നില്ല. അവിടത്തെത്തേപ്പാലഭിഷ്ഠ ഒരു സൗഖ്യത്തി
നെ കാണുന്നതിലുള്ള വല്ലതായ സദേശാശ്വത്തി
നെപുറമെ പവിത്രമായ വേദാച്ചാരണത്തിൽനി
നു പരിത്രാശമായ വിജ്ഞാനപ്രഭാവത്താൽ
തിളങ്ങുന്ന ഒരു മുഖത്തിന്റെ ദർശനത്തിലേക്ക്
മനസ്സുണ്ടെന ആവജ്ഞിക്കുന്നതു വളരെ സുകരമായ
മിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ (സേനാപതിയേഖാടക്കൂടി
വന്ന മുഖാവിന്റെ സവിശേഷം ഉഭാര രമണീ
യമായ മുഖത്തിൽ നേരേ നോക്കിക്കാണട്ട്) അ
ങ്ങോടൊന്നില്ലോ വന്നിരിക്കുന്ന ആർ ആരാ
ണം?”

യജ്ഞത്വഃ—“ഈയാദാക്ഷവേണ്ടിയാണും” എൻ്റെ അവിട
ത്തെ അട്ടക്കൽ വന്നതും. ഈ ചെരുപ്പുക്കാരൻ്റെ
പേര് ശ്രൂമഹത്യാക്കണ്ണ എന്നാണും. ഈയാദാ എൻ്റെ
മാനപ്രമിത്രമായ ഇഞ്ചല്ലുന്റെ പുത്രനാണും.
വാരാണസിയിലെ ക്രൈവിപ്പുട വ്യാപാരി
യായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരം പ്രസിദ്ധിയും
അവിടുന്ന കെട്ടിരിക്കുന്നും. തിരുമനസ്സുണ്ടെല്ല
ക്ലീനപ്രകാരം അ മഹാസഭക്കാലത്തും” എൻ്റെ
വാരാണസിയെ സദാംിച്ചപ്പോളാണും അദ്ദേഹ
തെരു എന്നിക്കു പരിചയമായതും. അന്നമുതൽ
തെങ്ങരാ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും കാണുകയും, എ
നേരും അദ്ദേഹത്തിനേരും കുടംബങ്ങൾ ത
മിൽ അത്പരം മിത്രഭാവത്തിൽ കഴിഞ്ഞുവരി
കയുമാണും. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ തന്റെ പ്രിയ
ചുത്രനെ എൻ്റെ രക്ഷയിൽ നമ്മുടെ നഗരത്തിൽ
വിഭ്രാംപ്രാസത്തിനായി അയച്ചതുനും എന്നു
ബഹുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈയാദാക്ഷും ഇപ്പോൾ

18 റായപ്പേരു അരയിട്ടുള്ളൂ. വൈദികാഖ്യപ്രയന്നം ആളിൽ മുഴുപ്പാർത്തനെ റണ്ടുമായ പ്രവേശം സന്ധാദിച്ചിട്ടുണ്ട്” വേദാഖ്യപ്രാപകൻറെ നിലയിൽ അവിടതേതകളുള്ള പ്രസിദ്ധിയാണ്, അഖ്യപ്രയന്നം പുത്തിയാക്കുന്നതിൽ ഇയാളെ ഇവിടേക്കെ അയയ്പാൻ ഇയാളുടെ അച്ചുനെന്ന ഫ്രോപ്പി ആരു് ഇയാൾ ഈ വിദ്യാർത്ഥിസത്തിൽ തന്നെന്നു തന്നെ താമസിക്കും, അവിടതേതയും സഹായാഖ്യപ്രാപകമാരക്കേണ്ടും അടക്കൽനിന്ന് പഠിപ്പാൻ കഴിയുന്നതെല്ലാം പഠിക്കുംചെയ്യും. ഏ നാൽ ഇയാളുടെ സമയത്തിൽ ഒരു ഭാഗം നമ്മുടെ സ്കൂളിൽനിന്നും മിശ്രമിതനെന്നും കൊണ്ടിരുന്നു അയ്യാദ്ദാസം പരിശീലനിക്കുന്നതിനും വിനിയോഗിക്കുന്നതിലും ഇവിടേയോട്.”

വായനക്കാരോട് ഇവിടെ ഒരു സംശയി പറയുണ്ട്. നമ്മുടെ വിജ്ഞമിതനും യജും തെരുത്തെന്നുപ്പോലെ തന്നെ ക്രമേണ ഈ കാലത്തിനിടയിൽ മഹാരാജാവിന്നെന്ന വലിയ പ്രീതിക്കു പാതമായിത്തോന്നിരുത്തും. മുഴുപ്പാർത്തനെ അദ്ദേഹം ധരിപ്പേണ്ടാചാൽനാണ്” അതായതു മിസ്റ്റിലയിലെ രാജകീയ സെന്ററികവിദ്യാലയത്തിൽ അതുഡി സ്കൂളിൽനിന്നും പ്രധാനാഖ്യപ്രാപകനാണ്” അതുഡി സ്കൂളിൽനിന്നും സംഭാഷണം വീണ്ടും തുടന്നു.

യാജ്ഞത്:—“മുഹമ്മദുൾ വൈദപ്രകാശങ്ങിലും സാധാരണ ക്ഷത്രിയക്കമാറ്റം ഉപയുക്തമെന്ന വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കലകളിലും അയാൾക്കു അഭിജ്ഞചീരിക്കാണ്ടുമാറ്റം എന്നും അഭിപ്രായത്തിൽ സപ്രത്പൃത്തിനും വേണ്ട അറിവു സന്ധാദിക്കുകമാറ്റം ചെയ്യുന്ന

തല്ല വിവേകം. പിന്നെയോ നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്ക് സുഖത്തിനും മോക്ഷത്തിനും അവസ്ഥയുമായ എ) ദ്രാഹിനേയും ചാറി അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ അള്ളിയൻ (സുഭാ നും ഭ്രാഹ്മരീരാമമായ അട്ടക്കൽ നിശ്ചന്ത ഒരു യുവാവിനെ നോക്കീട്) മെമ്പ്രേയൻ, അധാ കൂടെ വൈദികപാഠങ്ങൾക്കു പുറമെ അഗ്നി മിത്രൻ കളരിയിൽ നിയമേന റാജരാജി പഠിച്ചുവരുന്നതിൽ എന്നിക്കേ പ്രത്യേക ചാം താത്മ്പം തോന്നുന്നുണ്ട്. അഗ്നിമിത്രൻ വിശ്വാ മിത്രൻ അനന്തരാം രാജകീയവസ്തുക്കിക വി പ്രാഥാധ്യത്തിൽ കായികാഭ്രാബവക്ഷ്യാലൈ മേഡാ ഡിഷാരിജുമാണ്. അദ്ദേഹം വാളൻറിയർഹാ ക്കു ധനവിദ്യുയം പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. ഇയാർ പാഠങ്ങളും വിദ്യ വാസ്തവത്തിൽ ശരിക്കലും അ ധാരക്കു അവസ്ഥയ്ക്കില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. എ) നാൽ ഇയാളുടെ കായികാഭ്രാബം (വീണക്കം മെമ്പ്രേയൻ വാസ്തവമായ അട്ടിമാനത്തോടെ നോക്കുന്നുണ്ട്) ഇയാളെ ബലവും അഭ്രാഹപ വുമുള്ള ഒരു ചുത്തുനായി വള്ളും വരുന്നതിൽ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്, അവിട്ടുനു നോക്കോ!”

യാജ്ഞഃ:—“മെമ്പ്രേയൻ റോംതെത്ത സുക്ഷിക്കുന്നതി നെയും ഞങ്ങളുടെ ക്ഷത്രവിദ്യ പഠിക്കുന്നതിൽ കാണിക്കുന്ന തുള്ളുയെയും ചാറിക്കേട്” ഞാൻ വള്ളരാ സദ്ഗോപിക്കുന്നു. ഇയാളെ ഞാൻ ചു ഭൂപാട്ടം ഇയാളുടെ അള്ളുന്നെൻ ധനംത്തിന്നുവച്ചും, വിശ്വമിത്രൻ ഭവനത്തിൽ വച്ചും, ആ കട്ടംവാ ത്തിനും സുഭന്നനായ കട്ടിക്കളേണ്ടാനുണ്ട് കണ്ടിട്ടുണ്ട്” ആ കട്ടിക്കരം ക്ഷത്രിയരായ ഞാൻ

എടു എററാവുമുയൻ് അതരംസകരിക്ക അപ്പുദമായ തീട്ടത്തിലാണ്. എന്നൽ ഒരു വേദാശ്ല്ലപാചക നീറ മകൾ, മററാത വേദാശ്ല്ലപാചകനീറ അള്ളിയൻ ആയ അരം സേപ്പുചേപ്പാലെ ഒരു യോലാവായിത്തീരാൻ ടോകൻ എന്ന അരറി ഞ്ഞു? (ചുണ്ണിരിയോടെ മെത്രേയൻ ദിവത്തു റോഗിക്കൊണ്ട്) മെത്രേയൻ എന്തു പറയുന്നു?"

മെത്രേയൻ:— (ചുണ്ണിരിയോടുള്ളിട്ട്) കമ്പിട്ട് ഈ ഉചചാരവാക്കിനെ സപീകരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രഭോ! എൻ്റെ അള്ളുന്റെ അല്ലാതെ മററാത്തൊഴിലും സപീകരിക്കുന്നതിനു എന്നിക്കു മനസ്സില്ലെതിരി കയ്യാണ്. എന്നാൽ അവിടും ധനമേഖലാ ചായ്യങ്ങം തുടി എൻ്റെ വദ്ധനായ മുത്തുനാമ നീറ ജീവനെ രക്ഷിച്ച എന്ന കട്ടിക്കൊല്ലത്തു തോൻ കേട്ടിട്ടിള്ള കടമ—ക്കത്രിയക്കു മാത്രമേ അവരുമുള്ളവെന്നു് തെററായി വിചാരിച്ചുവ തന—അ കലക്കലെ പറിക്കേണ്ടതാവഞ്ചുമാ ബന്നു എന്നിക്കു ബലാൽ താല്ലുക്കുത്തെ ജനിപ്പി ത്ത്. അവയെ കാരാത്തതയും താനാങ്ങളുടെ സ്വന്ത അരോഹപ്പത്തിനും രക്ഷയ്ക്കുമായി അവ ഒപ്പം പാഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അവിടും രണ്ടാള്ളം അല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ മുത്തുനാമനീറ കടമ എന്നാക്കമായിരുന്നു; എൻ്റെ അച്ചു ചന്നീറ കടമതനെ എന്നായേക്കുമായിരുന്നു?

യജ്ഞംതെത്തൻ:— “നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ കേളു് തോൻ സന്ദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ മുഹമ മുള്ളു് അയുധാപ്രാസം കേവലം അവരുപ്പും തന്നെയാണു്. അയാൾ പ്രായമാക്കുന്നോടു

പിതാവിന്റെ ഉഹാ മുല്പങ്ങളായ ക്രമവട സാധനങ്ങളാട്ടുടി നഗരങ്ങൾതോടും രാജ്യ അദിതോടും സഖ്യരിക്ഷകയും, വഴിക്കാളിക്കാളി കാരിതനിന്ന് ചരക്കുകളെ സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളു നാതിനായി ഒരു സംഘം വില്ലൂളികളുടെയും വാർക്കാതട്ടേയും നേതൃത്വം വഹിക്കയും ചെയ്യേ ണിയണ്ണാകം. ഈ കൊള്ളുക്കാർ—വിശേഷിച്ച് വിന്ദുപദ്ധതിസമീപത്തിലുള്ള തുടർ— വളരെ ധീരമാണ്; വാണിയള്ളു പോരാളികളുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ചിലപ്പോറാ അവരെ അര മഹ്യവത്രത്തന്തിന് അതിസമർത്ഥരായ യോ ശ്രാക്കരിതനന്നവേണ്ടിവരുന്നു. മുഹമ്മദൻ നല്ല കഷ്ടിയനം നല്ല വൈശ്വനമായ കരാളായി തോണ്ടതും അവരുപ്പുമാത്രം.”

ഈ സംഭാഷണം, വിദ്യാലയത്തിന്റെ വാതി ഫിന്റത്തുനാനക്കാണ്ട് “കാലത്തു ടേറിവുകൊട്ടക്കേണ്ട സമയമായി” എൻ വിളിച്ചുപറയുന്ന ഒരു ജനസംഘ തത്തിന്റെ റബ്ബുത്താൽ തടയപ്പെട്ട്. സ്കൂൾഹിതനാർ സംസാരം നിരത്തി, കാശന്താനും ജോലിയിൽ ഭൂഷി വച്ച്. മുഹമ്മദൻ മരപ്പകാരം വിദ്യാർത്ഥിയായി സപീകരിക്കപ്പെട്ട്. സേനാപതി അധാരംഭാരം റാഡു ദയയും വസതിയുള്ളൂ മററ വ്യവസ്ഥകളും അക്ക പ്രാണ യുത്തതിയിൽ ഓൺ സോക്കി. വിദ്യാർത്ഥി യുദ്ധ നിലയിലുള്ള കൂത്രപ്പങ്ങൾക്കു വീഴ്ത്തുടക്കാതെ സമയം കിട്ടുമ്പോരാ ഒക്കെ തന്റെ മുഹമ്മദിൽ ചെല്ലാൻ അധാരം ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വിദ്യാലയത്തിലുള്ള സ്കൂൾഹിതനാരോട് ധാതുപരംതു രമത്തിലേക്കു മടങ്ങി.

ക്രൈസ്തവ

അധികാരം 6

ആമ്പന്തം, അനന്തം.

കഴിഞ്ഞ അദ്ദുപായത്തിൽ വിവരിച്ച സംഗതി കൂടാൻ നടന്നാൽ എല്ലാവും ഏഴുകൊള്ളുമായി. അന്നാതെത ബാലമാർ തങ്ങാമാരം ബാലപികമാർ തങ്ങാകിക്കുമായി തത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ധാരാജ് തവില്ലപ്പുതട്ട വെഡികവി പ്രാലയവും, വിശ്വമിത്രൻറെ കളരിയും, രാജാക്കരണം രെയും, മത്രിമാരെയും, നൃഥാധിപമിരെയും, യോഡാക്കണ്ണയും, വ്യാപാരികളേയും പഠിച്ചിച്ചിട്ടും രാജ്ഞി മെങ്കും അയച്ചിരിക്കുന്നു. മെത്രേയൻ ഇപ്പോൾത്തുനിന്ന് അദ്ദുപാചകൻറെ നിലയിൽ അട്ടുനിന്ന സഹായിക്കയും അതുപെട്ടു മുള്ളുന്ന കൈയേൽപ്പുൻ തങ്ങളുകയും ചെയ്യുന്നു. ശ്രൂഹം മഹാപുണ്ണം ജനകചുരുതെത അദ്ദുപായനവും ആര്യധാരാസവും പുത്രിയാക്കി തന്റെ അട്ടുനിന്ന പ്രവൃത്തിയെ പിറ്റുടന്നുത്തിനു കാണിയിൽ മടങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അധാരം തന്റെ ആര്യസ്ഥിൽ ഏററെയും നല്കുന്നവയും കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ജനകചുരുതെത സംക്രിയക്കിട്ടുന്നോരു ഒക്കെ സന്ദർഭിക്കുമാറണ്ടു്. അവിടെയുള്ള സൂച്ചത്തുക്കളോടു് ദീർഘകാലം വേർപ്പെട്ടിരിക്കാൻ അധാരാക്ക കഴിയുന്നതുമല്ല. വിശ്വാസിച്ച സേനാപതിയായ യജനേദത്തെന്നു കുടം വെവുമായി അധാരാക്ക വലിയ അട്ടപ്പമാണുള്ളതു്. അധാരം ഇവിടെ ഏഴുപാഴം തങ്ക പ്രതീക്ഷിതനായ

അതിപീഡിയാണ്. ഇതിനിടക്കെ സേനാപതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയച്ചതിയായ റംഗരാജുടെ സ്വന്നംവരുമ്പോതുവാൾ വട്ടംകൂട്ടുകയായിരുന്നു. അവർ ഇപ്പോറ്റി ഇതുപത്രവയല്ലെങ്കിൽ ഒരു യുവതിയാണ്. വിദേഹരാജ് മഴവൻ, മാതൃമല്ല പുന്തുത്തടിയും അവളുടെ അസാധാരണ സൗഖ്യങ്ങളും, ബുദ്ധി ക്ഷേമപുണ്യവും, റോപത്തിന്റെ പരിത്രണവും, മാധ്യമം പ്രവൃത്തമായിരുന്നു. നന്ദരത്തിൽ നല്പുവേണ്ടം ഘിരപ്പാദ്ധ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ള യവാക്കമാരിൽ പലരും അവരാക്കു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾക്കിൽ അവരിൽ എത്തെങ്കിലും ഒരാക്കു അവരാക്ക് വരിക്കാം. ഉന്നതവംഡജമാരായ അന്നേകം രാജാക്കമാരായ രാജക്കമാരമാരംതന്നെ അവക്കെ അനുരഹിച്ചിരുന്നു. അതിൽ താഴൊപ്പടിയിൽ ഉള്ളവതുടെ സംഗതി റിംഗേഷ്ടിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പക്ഷേ അവളുടെ ഫൈയത്തിൽതന്നെ എത്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക മനസ്സുനെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധമായ താല്പര്യമില്ലാതെയും ഇതനിരിക്കേണ്ടില്ല. എന്നാൽ അവളാകട്ടെ, അവളുടെ അട്ടുനാകട്ടെ സാധാരണരീതിയിൽ അവളുടെ പെണ്ണാക്കാടുടക്കത്താൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ അടിയന്ത്രം കല്പിക്കുത്തിയും വിഹിതമായ പുഞ്ചാചാരമനസ്സിച്ചുള്ളൂ ഒരു രീതിയിൽ അയിരിക്കുന്നും. ഒരു കേമമായ സ്വന്നംവരാക്കുപ്പംതന്നെ അയിരിക്കുന്നും. അതിൽ ഒരു പന്തയം നിശ്ചയിക്കുന്നും. അതായതു് ഈ സൂര്യരിയായ കന്ധക്കയ്യുടെ പാണിനുഹണ്ടതിന്റെ മുല്പമായി സാമർത്ഥ്യപ്രദോതകമായ ഒരു രണ്ടുക്കുണ്ഡലം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നും. ഈ സംഗതിയിൽ അട്ടുന്നീരും മകളുടെയും മന്ത്രിയും പൂജ്യമായും നന്ദനനും യായിരുന്നു. വാസ്തവക്ഷത്തിയസ്വന്നാവമഴുവും വരും ദി

രം മുമ്പുത്തികളിലെ അവ കുറഞ്ഞവരത്തിലുള്ള മറ്റ് സംബന്ധങ്ങളിലും ഈ നിയോധനത്തെ എദ്ദേഹം പിൻതാങ്ങുകതനെനബെയ്ക്കു. അതുകൊണ്ട് ഒരുക്കങ്ങൾ വളരെ കേമമായി; അതായതു് പ്രാചീന ഭാരതവർഷത്തിലെ ഏററവും രക്തിയേറിയ സൈനപ്രങ്ങളിൽ നേനി നീറുന്ന നായകൻറെ പ്രസിദ്ധിക്കും സ്ഥാനത്തിനും അന്തിമായി ചെറുവിയത്തിൽ സന്നദ്ധമായി. എല്ലാരാജാക്കരാക്കണ്ണം, മുദ്ര, അനുംതു് ഈ വർദ്ധത്തിൽപ്പെട്ട രാജാക്കരാക്കണ്ണംമുള്ളടിയും, പണ്ഡിതനാരായാം അചാത്യരാക്കണ്ണം, സമർത്ഥരായാം ഭരണത്രാജനരാക്കണ്ണം, ഉയന്നതരം സൈനിക, ഉദ്ദീപ്പംനുഭവരാക്കണ്ണം, വലിയ ധനികളായ ക്ഷുദ്രവടക്കാക്കണ്ണം എല്ലാം നിമിത്തംനേരം അയച്ചിരുന്നു. അതിനും പുരമെ രാജപുംഥിവൻ പ്രളക്കമാരിയായ ഗംഗയെ നിർദ്ദിഷ്ടമായ റൈക്കേണ്ടംബന്നതിൽ വിജയംനേരുന്ന അപാക്കണ്ണം ജാതിയേരെയാം സ്ഥാനവലിപ്പം തത്തെന്നു റാബ്പുമാക്കാതെ വിവാഹംനെയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതാണെന്നുള്ള ഒരു പൊതുവിളംബരം മുരംടിച്ചു് പ്രസിദ്ധപ്രഭുത്വക്കും ചെയ്യു. കലാനക്കബന്ധത്തിലെ പുത്രിമാരു പരസ്പരമായ സ്വയംവരത്തിൽ വാച്ചു് ജാതിയിൽ ഏററവും താണപടിയിൽ ഉള്ള ഒരുവന്നുടിയും വിവാഹം ചെയ്യുകൊടുപ്പാൻ സമ്മതിക്കുന്നതുവെന്നും അവത്തെന്നു സ്ഥാനവലിപ്പത്തെ വിശുദ്ധിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനെന്നുറന്നി ജാതിബന്ധത്താൽ വലയുന്ന മു കാലത്രു് അതുവും തോനും. എന്നാൽ പ്രാചീനകാലത്തെ ക്ഷതിയൻ വിശ്വാലപ്പേരും സ്വത്രാഭ്യർഥികളും ഉൽപ്പത്തികളും അയിരുന്ന എന്ന ജീവ വസ്തുതയും പുരമെ, നാം വായിച്ചറിയുന്ന സ്വയംവരത്തിൽ വേദാന്തപരമായി അനാധാരായ എത്രോടെ താല്പര്യംമുട്ടി അന്തർവ്വിച്ചിരിക്കുന്ന എന്ന തോ

നുസ. പരന്യമായി നിയോയിക്കെഴുട്ടുവന്നതു “സാധാരണമായി വളരെ കഷ്ടസാലുമായ ഒരു കൂത്രമായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് അതിനായി നിർദ്ദേശിക്കെഴുട്ടുവന്ന അനുയധകന്റെലും രാജപ്രതിഭിൽവച്ചു എററവും നല്പുവണ്ണും പരിശീലിക്കുയും അതിൽ സാമത്തും നേടുകയും ചെയ്യിട്ടുള്ളതു അനുയാദപ്രാസികൾക്കും മാത്രമെ സാലുപ്രമായിരിക്കു. അതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെന്നയുള്ളതുവർ താഴേന്ന ജാതി ജനങ്ങളുടെ ഭട്ടയിൽ കാണെഴുട്ടുവന്ന എങ്കിൽ അവരും ഡ്രോഫ്റ്റ് കൊണ്ട് അതായതു്, ‘ഹണം’കൊണ്ട് ‘കമ്മം’കൊണ്ട് ക്ഷത്രിയൻ്തരനെ അത്യിരിക്കണം. അതു കാരണത്താൽ ക്ഷത്രിയകന്നുകകരാ അവരുടെ ഭാര്യമാരായി തീരുന്നതുകൊണ്ട് അവക്കു ഒരീക്കലും പാതിത്തും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. സ്വപ്യംവരം അതേലോ ഷിച്ചുവന്ന പണ്ഡത്തെ പടയാളിവർഗ്ഗക്കാർ(ക്ഷത്രിയർ) മുങ്ങുന്നതെന്ന വിചാരിച്ചിരുന്നു എന്ന തോന്തരം. അങ്ങിനെന്നതെന്ന യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെയും വീരത്പരതെയും അപേക്ഷിച്ചു് ഒരു കുറയാത്ത വിദ്യുതപ്രാസവും വിജ്ഞാനവുമുള്ളതു യജ്ഞത്തെന്നും വിചാരിച്ചു എന്ന ക്ഷത്തും സംഭാവ്യമായി.

പ്രസ്തുത സ്വപ്യംവരം നടത്താൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതു് റംഗാതീരത്തിൽ ജനകചുരത്തിൽനിന്നും എടുക്കുമെൽ താഴേയുള്ളതു ഒരു ജനപദമാദിരാത്തിൽവച്ചുയായി കുന്നു. അതു മദ്ദിരത്തിനെന്നതു് ഒരു തുറന്ന സ്ഥലത്തായി അടക്കിയണ്ടതിനു് ഹാജരാക്കുമെന്ന പ്രതിക്ഷേപിക്കെഴുട്ടുവിരുന്ന മഹാജനസംഘത്തെ ഭയത്തുന്നതു് മഹത്തായ ഒരു റംഗമണ്ഡലം നിംബിക്കെഴുട്ടുവിരുന്നു. ലക്ഷ്യപ്പെട്ടു ചെയ്യുന്നതിനായി ഒരു നീണ്ട കൂഴി നാട്ടി അതിനേക്കു മദ്ദം മദ്ദം തിരിത്തുകൊണ്ടിരുന്നു, മരംകൊണ്ടുള്ളതു ഒരു മധ്യിലിഡിന്റെ ആപം ആസ

ന്നപുടികളുടെ (ത്രാവറി) ഉറരറത്തായി ഘടടിപ്പിച്ചു നേരുന്നു. അതു വിരോധമായ മണ്ഡലം മുഴുവൻ അതിനി വിശദേഷജമായി ചിത്രങ്ങൾ എഴുതി കൂട്ടി മേഹദേവക്കരം കൊണ്ടു് വിതാനിച്ചിത്രീകരണം. മണ്ഡലത്തിനു് നാലു വാതിലുകളുണ്ടു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അവ ദ്രാവിഡം ലാക്കംബരാൽ ഭൂമായി സൂക്ഷിക്കുമ്പുട്ടിത്രുന്നു. ചെറു തുംബ വഘതുമായി മണ്ഡലത്തിനു ചുറം അതിമിക്ക ഭിട്ടു താമസത്തിനും അനാവധി കൂട്ടാരങ്ങളും അടിക്കുമ്പുട്ടിത്രുന്നു. അന്തുകൊണ്ടു് എല്ലാംകൂടി അതു സമലം കൂട്ടാരങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ഒരു നഗരംപോലെയേരും, യുദ്ധയാത്ര മുൻപുട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ സൈന്യത്തിനും സേനനും വിവരങ്ങൾപോലെയോ 'കാണ്ണപുട്ട്' അടിയന്ത്രം തുടങ്ങേണ്ടതു് പ്രത്യേകം നിയോയിച്ചു കുന്നു ഒരു ദിവസത്തിൽ അതിരാവിലെ അയയിത്രുന്നു. എന്നാൽ അതിമിക്കരു നിയോയിത്തിവസത്തിനു വരും എന്ന മുൻകൂട്ടിത്തന്നു വന്നതുടങ്ങുകയും അവരെവരുമ്പും ഒരുബാത്തെങ്കിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിത്രീകരണ കൂട്ടാരങ്ങളിൽ ഒരു വമായി താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ജനകപുരത്തി കുന്നിനു് അതിമിക്കരു അടിയന്ത്രത്തിനും തലേ നാലു ഉച്ചതിരിഞ്ഞാണു് ജനപദമദ്ദിരത്തിലേയുള്ളു് മുൻപുട്ടതു്. യുഖാഹമോക്കു് പ്രത്യേകഗുണങ്ങാനതിയും ഒന്നച്ചിത്രത്തിനു് ഭംഗംകൂടാതവിധത്തിൽ കഴിയുന്നതു നേരത്തെ സമലാതതത്താൽ ഉല്ലംഗ്നയും വർണ്ണിച്ചു. നേരത്തെ അവിടെ എത്തുനാതിനു് മരുവായ പ്രേരകംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു സമലം ചാലപ്രകാരത്തിലുള്ള പക്ഷിമുന്ഹാദിക്കളുംകൊണ്ടു് നിറങ്ങുന്ന ഒരു പ്രദേശമാകയാൽ അതിവിരിയിപ്പുടമായ ഒരു വേട്ടയുള്ളുടി എഴുപ്പാടുചെയ്യുന്നതു്. അവിടെ കാനകളുടെ അടിവാരങ്ങളിൽ അവിടവിടെയായി കാട്ടാളംനാജി

� ചെറിയ കടപ്പാള്ളുമലങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരാണ് പുത്രനിവാസികൾ. പണ്ടതെതക്കാലത്തു് ഇവർ അനേക ധാരങ്ങളെ വിശ്വാസപ്പെട്ടുകയും, അനേകം അതുമാരെ കൊല്ലുകയും, പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നാം ഇപ്പോൾ വള്ളിക്കുന്നവിധി തത്തിലുള്ള അനേകം യുവാക്കന്മാരുടെ റൈഞ്ചരിക്ക് ഇവർ നന്നാംതരം ലാക്കകളായും തീനിട്ടുണ്ട്. ഈ കമ്മ നടന്നകാലത്തുടന്നിയും രാജ്യത്തിൽ പല സമലങ്ങളിലും അതുമാരുടെ വസ്തികളിൽ ഈ കാട്ടാള മാർ കൊള്ളുയിട്ടുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വലിയ നഗരത്തിന്റെ സാമീപ്യവും വിശേഷിച്ച് എറവും റക്കിമാനായ ഒരു മഹാരാജാവുന്നു, ജനക്കണ്ണായിരുന്ന പ്രസിദ്ധിയും ഈ മലയമാരാ നിഘ്നിന്തുരാക്കുകയും, അതുമാരുടെ രക്തത്തിലും ധനത്തിലും ഉള്ള അവരുടെ തച്ചിയെ മിക്കവാറും വിസ്തിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അവരുടെ ഈ പുറമേ കാണുന്ന രാത്രെ തകണ്ടു് ജനകൾ തന്റെ രാജ്യത്തിൽ അ കൂട്ടൻ ഉള്ളേഖനത്തെല്ലാം അവരെ മലങ്കറിലുകളിൽ താമസിച്ച് പ്രാത്യന്തസ്ഥിതിയിൽ പേട്ടയാടിയും, ചീന്റപിടിച്ചും ശാന്തമായി കാലംകഴിച്ചുകൊള്ളുവാൻ വിട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ യജ്ഞങ്ങളുടെ മദ്ദീരത്തിൽ ഇപ്പോൾ എത്തിച്ചേരുന്നിരിക്കുന്ന മുദ്രയാപ്രിയമാരായ ചെരുപ്പുക്കാക്കു് സ്വന്തംവരത്തിന്റെ തലേന്നാട സാധാരണ തത്തിലുള്ള പേട്ടയിൽ തങ്ങരാ എയ്യുകൊല്ലാൻ വിച്ചാരിച്ചു ജയ്യക്കേടുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ ഏറ്റിനായെങ്കുടി ഉഠരപ്പെട്ടതാൻ മനസ്സിലായിരുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഈ പ്രവർത്തനം മരിച്ചായിരുന്ന എന്ന ക്ഷേത്രം നടുക്ക വഴിയേ കാണാം. നഗരത്തിൽനിന്നും വന്നുത്തീരു ജനങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി സംഘംവരഭ്രമി

യുടെ ചുവാം അടിയന്തരത്തിലൊരു ചെള്ളിരിക്കുന്ന കാരണ ദൈഹങ്ങളേയും ക്ഷേത്രങ്ങളേയും സമീപമുള്ള മനോഹരമായ വന്നംഗൾ യെ റണ്ട്^o അനുസരിച്ചും സഞ്ചരിക്കുന്നു. സുഖരിയായ ദംശയുടെ പുണിഗ്രഹണാർത്ഥമിലും ഉംഗ്രേഖനയുള്ള തദ്ദേശാരാധ വില്ലൂളികളുടെ ഒരു സംഘം അടച്ചതും ഒരു കന്നിനാരികെ പക്ഷിവേടയിൽ എഴുപ്പട്ടികയും. അവർ പിററിനാർ രാവിലെ തദ്ദേശുടെ ശൈക്ഷണികളും പരീക്ഷിച്ചാക്കേണ്ടതായ ആ ഭാഷ്ട രക്തത്പ്രതിനിധിയും പ്രത്പക്ഷത്തിൽ തന്നത്താൻ തയാറാക്കുന്നു. അങ്ങിനെ സന്നാലും കന്നാവരിൽ ഒരാളുല്ലുക്കിലും മെത്രേയൻകൂട്ടി ആ സംഘത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളും വില്ലുട്ടത്തിക്കുന്നു. ഒന്നോ രണ്ടോ പക്ഷികളെ എഴുവീഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പ്രത്പക്ഷമായും അയാളുടെ മനസ്സും ഈ വിനോദത്തിൽ ഒന്നമല്ല. കുമേണ അയാൾ സംഘത്തിൽനിന്നു സ്വന്തേ വേർപ്പെടുകയും, ഈനാടിക്കിലേക്കുന്നില്ലൊത്തു നടന്നകാണിരിക്കുന്നും ചെയ്യു. അയാൾ ഒരു സ്വയം വരത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നും. പിററിവിവസം നടക്കാൻ പോകുന്ന സ്വയംവരത്തെപ്പറ്റി അല്ല. മറ്റാന്നിനെപ്പറ്റി. അയാൾക്ക് അതു സ്വന്തേ തോന്നി. എന്നെങ്കിലും ദൈഹിവസം അതു നടക്കുമായി രിക്കം. സരസ്പതിയുടെ അതായതും, വില്ലുമിത്രക്കു സൗജരിയും മറ്റാവിക്ഷിയുമായ ചുതിയുടെ സ്വയം വരമാണതും. ആ അടിയന്തിരം ഇപ്പോൾ ഒരു സംഭാവ്യതയിൽമാത്രം ഇരിക്കുന്നു ഉള്ളൂ. എക്കിലും അതിനെപ്പറ്റിയ വിചാരം അയാളുടെ എഡയസ്സും റാത്രെത്തുപരിയ പാലവിശ്വസ്ത്രമായ മുഖത്തിൽ

നിന്നു രക്തത്തെ നിഃഖാസിപ്പിക്കേണ്ട ചെയ്തു. അവ തീരുമാനം പാണിഗ്രഹണത്തിനു താൻ അർഹനാക്കുന്നതു എന്നു് അധികാരി അറിഞ്ഞതിൽനാം. അധികാരി സമർത്ഥമായ ഒരു വില്ലൂൾ തിരന്നു, സംരക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ വളരെ ശ്രദ്ധപ്പെട്ടും അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള ധനദിപ്പം ചാഹിച്ചുമാരോടു് എത്തെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ താൻ തുല്യനാണെന്നു അഡാർക്കുകൾ വിചാരിച്ചുള്ളടക്ക തല്പില്ല. വിശ്വാസിച്ചും സ്വയംവരത്തിൽ ജാതിയം സ്ഥിതിയം വിചാരിക്കാതെ ആക്ഷം ചേരുന്നതിനു വിരോധമില്ലെങ്കിലും ഒരു ക്ഷുഗ്രിയകന്തുകളുടെ പാണിഗ്രഹണത്തിനായി സാക്ഷാൽ വില്ലൂൾ കിക്കേം ദൊപ്പും ഒരു വേദാലുപ്പാപകൾ മത്സരിക്കുക എന്നും അഭിപ്രായംതന്നെ അതു ജനസമമതമായിരിക്കുമ്പോൾ. എന്നതെന്നാലും, തന്റെ അച്ചുപ്പും ഒരു ക്ഷുഗ്രിയയെയും—വിശ്വാസിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയസൗഹ്യത്തായ വിഖ്യാനമിത്തം ചുത്തിയെ—സാധാരണനാൽ തിരികെടുത്തിരിക്കുന്ന വധുവായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു തടസ്സംപാകയില്ലെന്നും തുടർന്നു ഒരു മത്സരത്തിനു അംഗവാദം നൽകുമെന്നു അഡാർക്കുകൾ ആ തീക്ഷ്ണപ്പാർക്ക് ചാടില്ലായിരുന്നു. ഈ വിചാരങ്ങൾ മെമ്പ്രേയെന്ന അത്പുന്നം വൃഗസന്ധാരാന്തനാക്കി. ഒരു വിൽ തന്റെ എഴുപാഠിന്ത്തിൽ ഏററുവും ഉള്ള ഒരു സ്ഥാനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു വളരുക്കാലമായി ആരും ദിവ്യപോന്ന ആ ദേവതയെ പാശു താഴെത്തിനാക്കുന്നതിനു വിവേകം അഡാർക്കു ത്രാസിച്ചു. ഈക്കും ദിവ്യവൈദികനു പെട്ടെന്നു അധികാരി അഡാർക്കു കാണുന്ന വ്യക്തി ഏതാണു്? അഡാർക്കു അരാധന യും വിശ്വാസായിരുന്നു ആ അളള്സാതെ മരുന്നാനം തന്നു അല്ല. അഡാർക്കു തീപ്രതുഞ്ചും വരുക്കരണം

വിദ്യയാൽ എന്നപോലെ അവർ അവിടേക്ക് ആക്ഷിക്കുമ്പെട്ട്. സമാനവയസ്കളായ മറന്നേക്കം പെണ്ണക്കിടാങ്ങളോടൊന്നിൽ അവർ അവിടെ ചുറവമഴ്ച മനോഹരമായ വന്നംതീ കണ്ണ്” സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ട് സഖ്യം സഖ്യരിക്കയായിരുന്നു. അവർ മെത്രേയനു കണ്ണം കണ്ണിലുന്നും വരാം. എന്നാൽ അടക്കടി പുകളാൽ ആവുതമായ ഓരോ കാട്ടുചെടികൾ അവ ഭൂതെ തുണ്ടിയെ ആക്ഷിക്കുമ്പോൾ, അവർ സഹചാരിണി കളിടെ സംശം വിട്ട് അകലെയാകയുംചെയ്തു. പുകൾ തുരക്കുന്നതിലുള്ള കൈതുകം അവക്കു സവിക്കിൽ നിന്നു കുമ്മൻ അധികമയിക്കും ദുരന്തതയ്ക്കു ആക്ഷിച്ചു. ടെവിൽ ഒരു ചെറിയ കുന്ന് അവക്കു ദുഃ്ഖിയിൽനിന്നു അവക്കു തീരെ മറയ്ക്കുംചെയ്തു. മെത്രേയനാകട്ടെ, പഞ്ചപ്പുണ്ണു നടന്ന പക്ഷിവേട്ടക്കാരിൽ നിന്നു അധികമയിക്കും ദുരന്തകളുള്ള റത്തി തുടർന്നും, തന്നെ എഡയപ്പിയയായ മാന്ധ്രാജീയോട് ഉപചാരം കാണിക്കുന്നതിനോ സാസാരിക്കുന്നതിനോ മന്ദിരം എക്കിലും അവക്കോട് അധികമയിക്കും സമീപിച്ചുകൊണ്ടും ഇരുന്നു. പെട്ടെന്നു ആക്കന്നുക ദിംഗ്രുവമായ ഒരു വിള്ളി വിള്ളിച്ചു; അതു ആപത്സുചകമായ ഒരു വിള്ളി ആയിരുന്നു. മെത്രേയൻ മേഘോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ (അവളുടെ നേരേ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതിനു എഴുപ്പാഴും ലജ്ജയാൽ അയാറി അശക്തനാണ്.) തടിച്ചു ഭയങ്കരിപ്പനായ ഒരു മലയൻ അവക്കു പിടിച്ചുടി ദുരത്തിൽ കാണുന്ന പാർപ്പ തന്നിരകളിലേക്കു എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നതായികണ്ണ്. അയാൾ ഉടനെന്നതനെ കോപത്രേതാടെ അട്ടവഡിച്ചു കൊണ്ടും സാധിച്ചു ലൈഡ്കിലും റോം പ്രയോതിപ്പാൻ കോളുക്കിച്ചുകൊണ്ടും, ആ രാക്ഷസന്നീ അട്ടക്കലേക്കു

പാണ്ടുചെന്ന. അവനെ എഴു താഴത്തിട്ടു് അവ കുറര കാട്ടം തടക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ച രേം അവൻു് മുരയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന അതുള്ള മുറിവേല്പുമിക്കയോ പ്രാണഹാനിവക്രത്തുക്കതനെന്നും ചെയ്യുകാമല്ലോ. പിന്നു അവനെ അന്നധാവനംചെയ്യുന്ന അതുക്കണ്ണാകാവുന്ന ഒറ്റ ഉച്ചായം അഡ്വീസിക്കത്രമായ വേഗത്തിൽ കാടി അവനോട് അട്ടത്തുക്കുക്കമാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മെത്രേയൻ കഴിയുന്നതു ശ്രമിച്ചു് അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻനോക്കി. പെട്ടുന്ന കാട്ടാളൻ അതു സാധുന്നും ചെയ്യുന്ന തോഞ്ഞിലേക്കു പോക്കി തന്നെ കഴിത്തിൽ ചുറ്റിക്കെട്ടുന്നപോലെ ചെയ്യിട്ടു് പ്രത്പ്രക്ഷത്തിൽ, അവഴിടെ കേരളങ്ങൾക്കു് അവതിവത്തികമകഴിപ്പാനായി കൗച്ചരണാങ്ങളെ രണ്ടുകൈക്കൂട്ടാലും കൂട്ടി ബലമായി പിടിക്കുന്നതു് അധാരം കണ്ട്. മെത്രേയൻ” ശത്രുവിന്നെൻ്ന മുഖ അതുംഭംകണ്ടു് പെട്ടുന്ന ദെയൽമും തോന്തി അവന്നെൻ്ന അപരകായത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ദരിദ്രയച്ചു. അതു അനുവു് അവനെ പഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കാരിവനപോലെ മാറിച്ചു താഴത്തിട്ടു്. അതു സുഖരിഅവന്നെൻ്ന റിമിലമായ പിടിത്തത്തിൽനിന്നും തെറ്റി അവഴിടെ രക്ഷിതാവിഞ്ഞെൻ്ന അടക്കലേക്കു കാടിച്ചുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നെൻ്ന നീട്ടിപ്പിടിച്ചുരിക്കുന്ന കൈകളിടുന്ന ഉള്ളിൽ അവരാ വീണു് കാട്ടാളൻനെ അന്വേഷാവീണ മാടപ്രാവപോലെ തുടിച്ചു്. എന്നാൽ ഏതു കാടുകൾനെ ഏദ്യസ്ത്രത്തെ അവരാ (തുന്ന അവനാൽ കാമിക്കുക്കൈപ്പുടു് അതുതനു ഉള്ളക്ക്രമ്മയോടുകൂടി) ശാമിച്ചുരിതനുവോ അതു അവക്കു ഒരു ലേപനംപോലെ തന്നെപ്പുക്കയും, വേഗത്തിൽ സുഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യു. ഇതിനിടയിൽ മെത്രേയൻനെ പക്ഷിവേട്ടാരായ സ്ഥാനത്തിനും അതു മാനപ്പറ്റിയുടെ നിലവി

ഉണ്ടും അവളുടെ രക്ഷിതാവായ അധികാരി സംഖ്യക്കേട്ട് ബഹുമുഖ്യ അവിടേക്കു വന്നുത്തി. അവ അടു പിന്നാലെ സരസപതിയുടെ സാമിമാർ നിലവി ഉംകണ്ണതുകേട്ട് തുടാരമലത്തുനിന്നും ദക്ഷയികം അ ഭൂകരി വന്നുചേൻ. കാട്ടാളമായി ഇടങ്ങുത കടമ യെപ്പറി മെത്രേയൻ പറയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നു സം ഗതി ഒരു നോട്ടത്തിൽ എല്ലാവക്കും മനസ്സിലായി. കാട്ടാളൻ ജനങ്ങൾ വന്നതുടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിൽ നും അല്ലെങ്കിലും അകലേയായി കിടന്ന രക്തപ്രവാഹത്തിൽ ഉത്തുകയായിരുന്നു. അവനെ കണ്ണമാത്രയിൽതന്നു അതുകൊണ്ടും അക്കരേയായി കിടന്ന രക്തപ്രവാഹത്തിൽ ഉത്തുകയായിരുന്നു. അവനെ കണ്ണമാത്രയിൽതന്നു അതുകൊണ്ടും അക്കരേ ചാടിത്തുന്നു, അവരിൽ നീനാമൻ വാഴ്രി ഒരു വെട്ടകൊണ്ടും അവനെ കൊല്ലുകയുംചെയ്തു. അനു കൊല്ലുപ്പുട്ടിതും ഈ ഒരു അസുരൻമാതമല്ലായിരുന്നു. അ ഭാഗപ്പറീനമായ വർത്തത്തിൽപ്പുട്ട് ജനങ്ങളുടെ ഒരു വസ്തിയ പംക്തി മുൻവംത്തുള്ള മലായുടെ മുകളിൽ ശാഖയുപ്പുട്ടും. അവൻ ചേരുകളാൽ തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം മിത്രാവത്തിൽനിന്നും വളരെ ഭേദിച്ചിട്ടാണെന്നു വെളിപ്പുട്ടതുകയും അവിടെ തുടിയിരുന്ന കപിത നൂറായ ക്ഷത്രിയന്മാരെക്കാണു് തങ്ങളുടെ നേർക്കു റോ മരറി ചെയ്തിച്ചുകയും ചെയ്തു. റോങ്ങരായ അവയുടെ പ്രസ്തതിക്കുള്ള നല്ലവസ്തും നടത്തി. എത്തുകൊണ്ടു നീക്കു അ കുറത്ത ആപ്പങ്ങളുടെ വലിയ അണിയിൽ അതുപ്പരത റോവഷ്ടത്തിന്റെയോഹിം റോണ്ടാ മുണ്ണാ പേരുമാത്രമെ ശേഷിച്ചുകാണമാറായിരുന്നുള്ളു. റോപ്പ കാരായ അ യുവാക്കുമാതുടെ കോപത്തിനും ഇതുകൊണ്ടാണും റോമനുമാണായില്ല. അവൻ മുമ്പിൽ മുര തുള്ളു പച്ചതന്നിരകളിനേൽ വെള്ളതു മേഘങ്ങളും അംപോലെ കാണപ്പുട്ടിരുന്ന കടലിയകരാ ദ്രോഹ

ത്തിനേൻ്റെ ഗ്രഡാലോചനയുടെയും സങ്കേതങ്ങളും എന്നു സംശയിച്ചിട്ടു് അവരെ തകരുകളും വാൻ തീ പ്രയാക്കിക്കൊണ്ടു് പാണ്ടുചെപ്പും. എന്നാൽ അവർ ഏതാനം അടക്കാളങ്ങൾക്കും അധികം മുരാത്തതത്തുനാമി നമ്മു് “നില്ലേണ, നില്ലേണ” എന്ന ഒരു റഹ്മാൻ അവതരിച്ച റത്നയെ നിരോധിച്ചു. സാക്ഷാത് ദേശ ദാപതിതന്നു റക്കിയുള്ളു ഒരു സൈനികസംഘവും തേരാട്ടുട്ടി അവിടെ വന്നുചേന്നും. അദ്ദേഹം ക്ഷതി യായും വാഹനാരോടു് ഇക്കാണ്ട പറഞ്ഞു, “ചെരുപ്പു കാരായ മേഖലിതന്മാരേ, ഞാൻ ഒന്നുപേക്ഷിക്കുന്നും; എനിക്കവേണ്ടി നിക്കും നില്ലേണ. ക്ഷാത്രിയരായ നാം വാസ്തവമായും ആവസ്ത്രമുള്ള ദിക്കിലെല്ലും രക്തം ചൊരിയുന്നതിൽനിന്ന് പിന്മാറുത്തുനാണ്. എന്നാൽ അക്കലയുള്ള അരു ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് നാശംു് ഒരു ഉച്ച ദ്രവ്യം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെല്ലാം. ഒരു പാവക്കുട്ടി പോകിരി തന്റെ ജീവനാശത്തിനായി കാണിച്ചു അങ്കു മാം അവന്റെ സ്വന്തം വിഡ്യാശിക്കത്തിരുന്നു ഫലമായിത്തന്നു നീക്കേണ്ടാണും. അവനേടുന്നക്കവ കാണിച്ചു മറവചില്ല കൊല്ലുപ്പുട്ടിതും എന്നുകുറഞ്ഞു ഉച്ചി താമനനും. ഒരു മംഗളസന്ധിക്കത്തിൽ നൃതിലായികും ഒക്കെന്നുചൊരിച്ചിൽ നാം ഉണ്ടാക്കുന്നതും”. ഈ ബുദ്ധി വത്തായ സൈനികസംഘത്തെ രക്ഷയ്ക്കായി ഞാൻ മുവിടെ നിത്യതന്നു. ഈ മരം ഇന്ന് രാത്രി മഴവും, നാലെപ്പുകളും ഇവിടെത്തന്നും നില്ലുകയും സ്വന്തംവരുത്തുമായിതു ഭിന്നവും അടയ്ക്കുവരാതെ നോക്കി കൊള്ളുകയും ചെയ്യും. ഈ മരംകുത്തൽത്തന്നു ധാരാളം മതിയാക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. സംഭവിച്ചപോയ തിനെപ്പറ്റി നാം ഈനി വ്യസനിച്ചിട്ടും ആവസ്ത്രമില്ല. എന്നാൽ ഒരു സ്വന്തംവരത്തെ ഉടനേതന്നു

മരറാനു പിന്തുടങ്ങമാറായതു് ഒരവിധം ശ്രദ്ധിച്ച കമാണ്ടു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.” ഈ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതിനിടങ്ങ് സേനാപതി മരസ്സിതന്ത്രം ട്രിടി മെത്രേയനേയും, അയാളുടെ ചുറ്റം നിന്നീ അന്ന യുവാക്കുന്നാരെയും നോക്കി. അവരും അലേഹ തേയും, അവരിൽ ഓരോത്തത്തേരെയും അനേപ്പാന്തം നോക്കി മരസ്സിതം ചെയ്തു. സേനാപതി മുഖനു ബന്ധിപ്പിലും അലേഹത്തിന്റെ എഴയം ഇപ്പോഴം യാവ നയക്കുത്തമാണെന്നും, അവരുടെ എഴയങ്ങളെ ഉള്ളിവ ഫീം അറിയുന്ന എന്നും അവക്കു തോന്നി. അലേഹമം പറഞ്ഞതു റാറിയായും എല്ലാവരുടേയും എഴയത്തിൽ തോന്നിയതുതന്നു അനുയിൽനാ. പ്രഭക്കമാരിയായ സരസ്പതി തന്റെ സ്വന്തംവരത്തെപ്പറ്റി മുഖേത നേര വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനുണ്ടോഹിം അതും അവധിക്കു സാക്ഷാത് നടന്ന മേലുറ്റത്തിനേ കാരം അനുപ്പമായ ഒരു സ്വന്തംവരത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചില്ലതനേ. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വണ്ണിപ്പാൻ പോകുന്നതു് ദംഗയുടെ സ്വന്തംവരം മാത്രമാണു്.

ഒരു ദിവസം

അയ്യായം 7

സ്വന്തമായി

പിറേറ ദിവസം അതായതു സ്വന്തമായി നിഖലയിച്ചിരുന്ന ദിവസം ഉദിച്ചതു കാരണങ്ങൾ, മരഗ്രകൾ മുതലായ വാദ്ധങ്ങളിടെ ഉറേഷജനകമായ നാഭത്തോടുകൂടി ആയിരുന്നു. റസവും, ക്ഷേണിക്കുവും നിറങ്ങൽ ക്രാഴ്ച്, കാണ്ണാനിളി പ്രതീക്ഷയാൽ ക്ഷതി യങ്ങൾ എഡയം എല്ലാം അവഹിന്നാണെങ്കാണ്ടി തുള്ളി തുടർന്നിരുന്നു. തലേനാരം രാത്രി കൂടാരങ്ങളിൽ ശാന്തയും ഉറക്കവും ചുതകമൊരുത്തിരുന്നു. നേരം വെള്ളപ്പാക്കുന്ന തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ നന്ദാത്തിൽനിന്നും—തലേനാരം വന്നുചേരാൻ കഴിയാത്ത—ജനങ്ങളിടെ പ്രധാനങ്ങൾ വന്നു നിറയുകയും ചെയ്തു. ഉദിച്ച ക്രാഴ്ച് മുള്ളു ത്തമാക്കുന്നതിൽ മുമ്പു രംഗമണ്ഡലം മഴവൻ അതിൽ കത്രിക്കാവുന്നിടത്തോളം ജനങ്ങളെക്കാണ്ടി നിറങ്ങതു. ക്രാഴ്ച് എല്ലാം കൂടി ജനങ്ങൾ മുമ്പു കണ്ണിട്ടുള്ളതിനെ കൈക്കൊരം ഫോടിപ്പിടിച്ചതും അതിവിചിത്രവുമായി തന്നെ. അസന്നപ്പടികളാൽ ചുറവം അനുതമായിരുന്ന വിശ്വാസമായ തരയുടെ രഹസ്യത്തു ചുത്തനായി നിന്മിക്കുപ്പെട്ട ക്രാഴ്ച് സിംഹാസനം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. അതിനേക്കുളം മന്ത്രിമാരാലും കാര്യാലോചകനാരാലും പരിപൂര്ത്തനായി വിജേഹമൊരുക്കെ അധികാരിയായ ജനക്കമഹാരാജാവും എഴുന്നളിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം

തെന്നു അടിമാരായി തു തുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ
മറേറ അററത്തായിക്കു ലക്ഷ്യവേദത്തിൽ മത്സാ
പ്രാൻ കൂടിയവകുട റംഗം തീത്തിതന്നത്^o. അതി
നടത്തു ലക്ഷ്യമായ കൃതിക്കമയിൽ ഒരു വലിയ കഴ
യിനേക്കു ഒരു കേവലമായ ദാത്തത്തിന്റെ സഹായ
തതാൽ മെല്ലേമെല്ലു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്നു. മറി
കേണ്ട ലക്ഷ്യം തു കൃതിക്കമ്പിയുടെ ഒരു കഴുന്നായി
യന്നു. ആസനപ്പട്ടിയുടെ മുകളിലെത്തു നേരപ്പക്കതി
ഭാഗം മുഴുവൻ മത്സരകാരം കാഴ്ചകാരം ആയി സേ
നാപതിയുടെ നിമിത്തം അബ്ദസരിച്ചുവന്ന വിദേ
ശീയരായ പ്രാക്കരാഡാലും രാജാക്കരമാരാലും നിന്നു
മെപ്പട്ടിക്കുന്നു. മറേറപ്പക്കതി മാന്പുന്നും ക്രൈസ്തവകാണ്ട
നിരിഞ്ഞതിന്നു. അവകുടെ ഖടയിൽ അന്ന അനേകം
ചുദയങ്ങളുടെ പ്രത്യാംകരക്ഷ^o എകവിഷയമായി
സൗജന്യിംഗ്രായ തു കന്നപുക നക്കത്തുങ്ങളുടെ ഖടയിൽ
ചുരുനേപ്പാലെ തിളുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മാന്പുന്നും
കുഴുടേയും, പ്രാക്കരമാരക്കേയും, ആവംബവരയക്കുത്വും
നാനാവർഗ്ഗവിചിത്രവുമായ വന്നും അജുംഗാരങ്ങളും, ഒരു
വിൽ പ്രാഞ്ഞവകുടെ ഉജ്ജപലങ്ങളും ആരുധങ്ങളും
കാന്തികൊണ്ട പ്രഭാതസൗംഖ്യങ്ങൾ പ്രകാംതോട് എത്തി
ക്ക്യാണോ എന്ന തോന്തി. റംഗമണ്ഡപത്തിന്റെ
മറുഭാഗങ്ങൾ എല്ലാം വിഭേദമരാജപ്പത്തിലെ എല്ലാ
ഭാഗങ്ങളും, ചുറത്തും, അടക്കത്തും ഭിരായുള്ളതു
മറു രാജുങ്ങളിലുംനിന്നു വന്നുചേന്ന് നാനാജാതിക്കാരം,
നാനാവർഗ്ഗക്കാരമായ എല്ലാ ആളുകളുടേയും വലിയ
ചുരുംഗാരങ്ങളും നിന്നുമെപ്പട്ടിക്കുന്നു. കാവളങ്ങളും
ടേയും, ഭേരികളുടേയും മേഖാശം, അടിയന്തീരത്തി
ന്റെ ആരംഭമുള്ളതുതെത്തു വിളിച്ചുറിയിച്ചു. ആ
സൈനികവാദപ്പങ്ങൾ നിന്നു. ഉടനെ അതിനേക്കാൾ

മുട്ടവും സംഗ്രഹ ചുമായ ഭരാതാക്കരം, അലുപ്പന്ത്രക്കരം, ഉച്ചഗാതാക്കരം ഇവയുടെ ആദ്യാധീനസ്ഥിതി മുമ്പുള്ള സാമ്വേദഗാനങ്ങൾ പിന്തുടർന്ന്. അനന്തരം, രാജാവിശൻറെ കല്പന പ്രകാരം കമ്പുകയുടെ അട്ടുന്നമവേണ്ടി ഷേഖാവികൾ എഴുന്നേറുവനിന്നു സപയംവരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തോടു സപടാവത്തോടു, പ്രസ്താവികയും പ്രഭകമാരിയായ ദംഡ, തിരിഞ്ഞെരകാണ്ടുനിൽക്കുന്ന കുറ്റിമ മയ്യരത്തി എൻ്റെ പ്രശ്നികളിൽ നന്നായ ലക്ഷ്യത്തിൽ മറിക്കുന്ന പുത ഏന്നു, അയാൾ മ്രൂഡബന്ധനാനും, ക്ഷത്രിയനും, വൈശ്വനാ, തൃപ്രകാശനാ, അന്തിക്കരിക്കാനും വരുന്നായി സപീകരിക്കുന്നതാണെന്നു വിളിച്ചറിയിക്കയും ചെയ്തു. അതു വിളിംബവരത്തെ ഒരു നില്ക്കുന്നതു പിന്തുടർന്ന്. പതയും അതിനിന്നിന്നും കാണപ്പെട്ടു. എറാവും സമത്രം നായ വില്പാളിക്കുപോലും അറപ്പുതോന്നി. ഈ നില്ക്കുന്നതു ആസന്നപ്പെടുകയുടെ ഏററാവും ഉംഗൻ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു മറമായും ഉദാരമായും പാദങ്ങൾ വച്ചു താഴെ ഇരക്കിവന്നു ഒരു രാജാവിശൻറെ ആയുധങ്ങളുടെ രണന്ത്രതാൽ ഭേദിക്കപ്പെട്ടു. എല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും അഭ്യേഷിത്തിനും മേൽ പതിനെത്തു. ജിജ്ഞാസകാബന്ധങ്ങൾ ഒരു നിയന്ത്രിതമായ ഗ്രംഖാജ്ഞാനവും, പ്രതീക്ഷയും സദ മുഴുവൻ പരാം. ഈ സപയംവരാർത്ഥമിയുടെ പേരും സ്ഥാനവും പ്രസ്താവിക്കുപ്പെട്ടില്ല; അഭ്യേഷിത്തിനും മകടാലംകൃതമായ റീറ്റല്ല താൻ ഒരു നാട് വാഴിയായ രാജാവാജ്ഞാനം സൗചര്യപ്പെട്ടില്ല. ഒരു പതയും വച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സപയംവരാർത്ഥമിക്കളെ വയ്ക്കിനോ സദസ്യപ്പേക്ഷാ പരിചയപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ അവ സ്വീകരിക്കുന്നതു പാരിചയപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ അതു ചിംഗം അങ്ങിനെ പാരിചയപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ അതു ക്ഷാണ്ടു ഷേഖാവികൾത്താനും ചെയ്യാതെ വിട്ടിരിക്കുന്നു

സംസ്ഥാനത്തിൽ നൊന്ത് ചെയ്യുന്നതല്ല. അവസാനങ്ങൾ യും വിജയിയമായ അതുകൂടെ മുമ്പുള്ള സ്വന്തമാർത്ഥി കുറഞ്ഞിരുന്നു. അതുപോലെ മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ നൊന്തിയിരുന്ന അതു രാജാവിന്റെ ദിവസം മുറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പരിശീലനത്തിലൂപ്പാക്കി. അദ്ദേഹത്തെ തുടർന്ന് പിന്നെയും പത്രതാഖതു വീഴ്ച നൂൽ തുമിച്ചു. എല്ലാവരും മടങ്ങി. അവക്കെടുത്ത മുട്ടയിൽ പല രാജാക്കന്നുമായം, രാജക്കമാരമായം, സൈനിക ഉദ്ഘാടനസ്ഥമായം, സ്വന്തന്ത്രയോഗാലാക്കിച്ചും, ബ്രാഹ്മണരായും, ക്ഷത്രിയരത്നമായ ധന്ത്വിഭ്രാഹ്മരക്കുമായം, ചുരുക്കം ചില മുദ്രപ്രളക്കന്നുമായം ദയാലാക്കിച്ചും ഉംഗപ്പുട്ടിരുന്നു. അതുപുതെ മുട്ടപ്രത്യേക പരാജിതരായ ഉടൻ പിന്നെയും സ്വപ്നസമയത്തേക്കു് ഒരു നിഴ്ജമുഖ ഉണ്ടായി. ഉടൻ ജനകചുരുത്തെ ധനദ്വൈ ആചാര്യനായ വിജ്ഞമിത്രൻ എഴുന്നേറു, ലക്ഷ്മിവേദ തത്തിൽ മതസരിച്ച ഫലം നേടാനല്ല. തന്റെ റീഷ്ട്ര നാരു അതിലേക്കു നയിക്കാൻ, ഉച്ചദേശികനാനമാണു്. അവൻ പത്രപ്രത്യേകം നൊന്തിക്കുന്നു. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദസന്ധിയിൽ ഇരാക്കും, തങ്ങളുടെ മുഖാക്ക ഇരാക്കുന്ന ഭിജ്ഞ രൂപത്രം തെരുതു അവൻ നിഃപ്രസിദ്ധനും ഉദ്ധൃതം തരായി പുരുഷപ്പുട്ടന്നേരാം അടുത്തനിന്നു് പ്രാസാധിപ്പിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുമെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ നിഃപ്രസിക്കും ചെയ്തു. തുത്രവും രസവും (രണ്ട്) അദ്ദേഹത്തെ അങ്ങിനൊസ്ഥമതിപ്പാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. തന്റെ റീഷ്ട്രാരിൽ ഒരാൾ ജയിക്കയാണെങ്കിൽ അതും നേരിട്ടിന്നു യഥാ സ്ഥിതി ഒരു ഭാഗം അദ്ദേഹത്തിനാണല്ല. അതുകൊണ്ടു് അതുവാക്കനും ഓരോത്തതരായി അദ്ദേഹത്തിന്നും അടുക്കം എഴുന്നേറുന്നു അവുകൾ വിട്ടു

നന്തിനമുമ്പ് അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്ന ക്രമത്തെ ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ട്. അതു ചുരക്കിൽ താഴെ പറയും വസ്തുമായിരുന്നു. “ക്ലൗകർ പക്ഷിയുടെ മേൽ വയ്ക്കുക; അതൊഴിച്ചുകൊടുക്കരി എല്ലാം മരണമുട്ടോക്ക്; പക്ഷിയുടെ ക്ലൗ തിരിഞ്ഞു നേരേ വരുന്നതിനു വേണ്ട സമയം എന്നാണെന്നു കണക്കാക്കിക്കൊള്ളുക; അവു അതിൽ എത്രന്നതിനു വേണ്ട സമയത്തെയും കണക്കാക്കുക; അവു പാതയുചെലും കൂടുതെയും, പക്ഷിയുടെ ക്ലൗ അഭിമുഖമായി വരാൻവേണ്ട സമയത്തെയും മനസ്സുകൊണ്ട് നിർണ്ണയിച്ച്” ലക്ഷ്മായ പക്ഷിയുടെ ഒഴുി ക്ലൗിൽപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് “അവു അയച്ചുക്കുക; എദ്ദും അയയ്ക്കുന്നതുമുമ്പ് എന്നു പറകയില്ല. അതു നൃായമല്ല; ദൈഹായും എദ്ദും നിമിഷം എത്രാണുന്നതുനന്നതുനുതാവാണ്.” ഈ ക്രത്യമായ ഉപദേശം ലഭിച്ചിട്ടും, ഒരു വിൽ വന്ന സംഘത്തിൽ ഒവതുപോതും ലക്ഷ്മാവേധ തത്തിൽ തോറു. അവരിൽ ഒരു ശ്രൂവമണ്ണം എഴുക്കുത്തിയുമാണും, ഒരു വെവരുപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈവരിൽ ചിലതുടെ അവുകൾ വളരെ സമീപിച്ചിരുന്നു. പക്ഷിയുടെ ഒരു ക്ലൌിൽ അവുകൾ തൊട്ടുകയും അതിനെ ഉറസിക്കുണ്ടു് പോകയുംചെയ്യു്. പിന്നു അവാണാനുത്തെ ആരു അതായതു് വിജയിയായ ആരു എഴുപ്പേന്നുറു. അയാറു നമ്മുടെ സ്നേഹിതൻ ശ്രൂമർജ്ജ നല്ലാതെ മറാതമല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സപദേശമായ കാരിയിൽനിന്നു ജനകചുരതേക്കു് ഈദ്ദും വരാന്തു കാരണം ഇതു സപയംവരത്തുനംബന്നും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളുമല്ലു. വിദേഹരാജപുരാജയാനിയിൽ അദ്ദേഹം ആക്കം നല്ല പരിചിതനായ

കയ ദേഹമാണ്. ഡനർവ്വിഡ്യയിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വലിയ സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റിയിരുന്നു എല്ലാവർക്കും അനിയാമായിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നുകാലത്തു തന്നെ അദ്ദേഹം പല മത്സരങ്ങളിലും എഴുപ്പ് വിജയം നേട്ടകയും, ട്രധികം സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അചോട്ടരൻ്റെ തൊഴിൽ താൻ കഴുതു നേട്ടത്താണോ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വലിയ സ്പർശി നേയും ഒരാളുംതെങ്കയും പറിയും പരാമരി ബോഖപ്പു മായിരുന്നു. ജനകചുരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അറിയുന്നവക്കല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനുള്ള നേരെ വളരെ ബഹുമാനവും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വില്ലുകളും ലക്ഷ്യപ്പെട്ടതിനുൾ്ളേണ്ട രോറേ എഴുന്നേറ്റ നീളപ്പാടു കാണിക്കുട്ടെട ദേഹം കിടക്കും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനുൾ്ളേണ്ട മേൽ പതിനേരു. പലതട്ടു എദ്ദെഹത്തിലും അദ്ദേഹം ജയിക്കേണ്ടാളുള്ളതിൽ സദ്ഗാരമില്ലാതിരുത്തിനാൽ അരംബം ആക്ഷണ്യമായിത്തീരകയുംചെയ്തു. അചുബാഞ്ചൽ അദ്ദേഹത്തോട് പറയുന്നു. “ക്രൈസ്ത! നീ ലക്ഷ്യപ്പെട്ടിരുമെൻ്റെ നിന്നും മനസ്സിനെ ഒഴുക്കുമായും എക്കാറാഗ്രഹപ്പെട്ടതുനാതിനു മുമ്പ് ദേഹം അയയ്ക്കുന്നതു്.” എതാൻം ക്ഷണം ആദി കഴിഞ്ഞു എല്ലാവക്കും നീളുമ്പുമായിരാക്കണമോബാധം ആചുബാഞ്ചൽ ചോദിച്ചു “ഖ്രീസ്തും നീ എന്നുക്കാണുന്ന എന്ന പായക്കു്” ബുദ്ധത്തുണ്ട് പറഞ്ഞു “തോൻ പക്ഷിയെ മാത്രമെ കാണുന്നതു്, കാഴ്ചകാർ എല്ലാം എൻ്റെ കണ്ണിൽനിന്നും മറഞ്ഞപോയിരുക്കുന്നു.” “നന്നായി, എന്നാൽ ഇന്നീയും എങ്ങും നായിട്ടില്ല. സ്വപ്നംകൂടി നിശ്ചക്കു്” എന്ന ആചുബാഞ്ചൽ പറഞ്ഞു. വേബാങ്ക നീളുമ്പുത്തുടി കഴിഞ്ഞതാണോ ആചുബാഞ്ചൽ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. “ഖ്രീസ്തും നീ എന്നുക്കാണുന്നു.” “പക്ഷിയുടെ കണ്ണു എന്നീക്കു അഭിമുകമാ

യി വരികയും തിരിഞ്ഞപോകയും ചെയ്യുന്നതുമാത്രമേ. താൻ കാണുന്നുള്ള്.” എന്ന മുഹമ്മദ്‌പുൻ മറപടി പറഞ്ഞു. അതുചാൽപ്പ് “ഈരി, കണക്കുള്ളടക്കി ഈരിയായ നിമിഷത്തിൽ എങ്കുകൊള്ളുക” എന്ന പറഞ്ഞു. ഒപ്പ് താൻ നിമിഷങ്ങൾക്കുടക്കി കഴിഞ്ഞു. അതു യവാവ് റേഡം അയച്ചു. അതു മധ്യിലിബിൻറെ ഇടത്തെക്ക്ലോറിൽ കുറഞ്ഞു വലതെക്ക്ലോറിൽക്കുടക്കികടന്നപോയി. ഓരോ അത്തരം പക്ഷി ക്ലോറിൽ അനേകംകൊണ്ടു കാണുന്നതു കണ്ടു, അതു മഹാസഭ്ലോറിൽനിന്നും അഭിനവങ്ങാർത്ഥമായി ഒരു അപ്പുവിളി പോങ്ങുകയും, കാററള്ക്കാർ, ദേരികൾ മൃതലായ വാദ്ധങ്ങളുടെ നാഭംകൊണ്ടു നഞ്ഞാ മണ്ണാലം ടുറിക്കുയും ചെയ്തു. ഇംഗ്ലോനിജ്ഞരം അവശ്യാനിക്കുന്നതിനുമുകു് സുഖരിയായ റംഗ, സപ്രിംഗ് തുാൽ അന്നത്തെയായി അസന്തുടക്കിക്കൂടിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷി വിജയിയായ യുവാവിബിൻറെ കഴിത്തിൽ അതി മനോഹരങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങളുകൊണ്ടു രചിച്ചിരുന്ന ഒരു മാല സമ്പ്രീകരിക്കുയും അയാളെ താൻ സ്വന്തം വരിച്ചു ഭർത്താവായി അഭിവാദ്ധംചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഇവർ അങ്ങുടെ അതുവും തുാൽത്തിനു അതിതിശായിതന്നീല്ല. ഇയരുണ്ടുങ്ങളും അഭിനവങ്ങളും അവസാനിച്ചു. റംഗമണ്ണപാടം ഒഴിഞ്ഞപോലേയുള്ളൂടെ നേരം ഉച്ചതിരിഞ്ഞു.

റംഗയുടെ വിവാഹം ഉടനേതനൊ ആഴിഞ്ഞു. ഉസ്വങ്ങലേല്ലാം അവസാനിച്ചുങ്ങേണ്ടം സേനനാപതി തന്റെ മദ്ദിരവും, തല്ലാലുതേക്കായി നിംഫീക്ക്ലോറുട്ടിനൊ പടകടീരങ്ങളും എല്ലാം സ്നേഹമിതനായ ധനം പ്രിംഗാചാൽക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒത്തിയായ സരസ്പതിയുടെ വിവാഹത്തിനു ഉപയോഗിപ്പാനായി വിട്ടു

കൊടത്തു. ഈ റണ്ട് അടിയന്തിരങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ ശഭാധായ ആനന്ദത്തെ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ട അവ സ്വീകരിച്ചു. ഉടനെ ജീവിതയാൽ അരംഭിച്ച അ യുദ്ധത്തിമാത്രം ചരിത്രങ്ങളെ നാം അശ്വരമിക്കേണ്ടി യാം. വായനക്കാരിൽ പുണ്ണ്യവിവരം ഇല്ലാത്തവർക്കെടുത്ത അറിവിനായി നേരം പറഞ്ഞേണ്ടക്കാം. അതുകൂടുതു മെത്രേയൻ ഒരു ക്ഷത്രിയസ്തുതിയെ വിവാഹം ചെയ്യുകൊണ്ട്² അധാരം മുഖ്യമായും തന്ത്രിനു പേരും പോലും കുറവു സംബന്ധിച്ചില്ല. യജത്തിനു പുതിയെ വിവാഹം ചെയ്യുകൊണ്ട്³ മുഹമ്മദ്ദുരം ഉയരക്കയോ താഴകയോ നേരം ചെയ്യില്ല. അധാരം മുന്നേ ഇരുന്നതുപോലെ ഒരു മാനപ്പനായ വൈസ്ത്വരം വ്യാപാരിയും ആയിരുന്നു ഇരുന്നു. ഈ വിവാഹങ്ങൾ തിരുന്നിന്നണം സന്താനങ്ങളും മുഹമ്മദാം വൈസ്ത്വരം അല്ലാതെ മറ്റൊരും ആയില്ല. അതുകൂടുതു ജാതിവ്യാപ്തപ്രാസങ്ങൾ ഇല്ലോരം ഉള്ളിരുപ്പോലെ അല്ലായിരുന്നു.

ഈ കമ്മ ആരക്കെടുപ്പിൽ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതിനിടയിലോ അതുകൂടുതു മെത്രേയിയെയുപരി രണ്ടുവാക്കുകൾ പറഞ്ഞു ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചിരുത്തുക്കാം. മെത്രേയി യാജത്വവല്ലപ്പരോടും കാത്പ്രായനിയോടും നേരായി മേൽപ്പാത്രത ഉത്സവങ്ങളിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു എന്ന മാത്രമല്ല അവയിൽ ഏററെവും എദ്യപൂർണ്ണമായ മമതയോടെ വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യിരുന്നു എന്നജീതു പറയേണ്ടതില്ലെല്ലാം. അതുകൂടുതു അവയിൽ മുമ്പ് അപ്പാവിച്ചുപ്പോലെ വാന്ന പ്രസംഗം സപ്രീകരിക്കുന്നതുവരെ അഭ്യർത്ഥനയായി തന്ത്രാവാക്യങ്ങൾക്കുത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൂടുതു അശ്വരമിക്കേണ്ടി യാം.

തന്നെ ഇങ്ങൻ. മഹാഷ്ടി തന്റെ മുത്തപ്പുതുന്ന പ്രായമായി വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ രഹഭാരം ആയാണ് തിരി സമർപ്പിച്ചു് എല്ലാം വിശ്വാസിന്തു. മെമ്പ്രേയി തന്റെ സപ്തനിയുടേയും അവളുടെ കട്ടികളുടേയും എഴുപ്പാഴുകളും സോനേരിബ്യംമാനങ്ങൾക്കും പാതുമായി കൊണ്ടും, ഭർത്തവിൽനിന്നും താൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനത്തെ അവക്കുടെ പാതയ്ക്കും തക്കവെള്ളും അവക്കു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുകൊണ്ടും സൗഖ്യമായി കഴിഞ്ഞു. അവർക്കു കട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മുമ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ത്രപ്രോഥാലൈ ഭർത്താവു് വാനപ്രസ്ഥം സപീകരിച്ചപ്പോൾ വിജയിച്ചു് സപ്രത്രകളിൽ യാതൊരു അംശവും അവർക്കു സപീകരിച്ചുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവർ ധ്യാനങ്ങൾക്കും നിഷ്കരിക്കുന്നും മറ്റ് ചിന്തകളാൽ വിശ്ലൂശിക്കുന്നതിനും ഒക്തയാക്കുന്നും അങ്ങനെ ഒന്നും അവളുടെ ഇഷ്ടധനമായ ദാർശനിക്കോച്ച്—ങ്ങനീ തപ്പാലുഹമാവാരിണിയോടു്—വിവാഹം കഴിഞ്ഞ സ്ത്രീക്കു് പ്രാഥുള്ള യതു തുല്പ്രയാക്കുന്നും ചെയ്യും.

